

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

KATHRYN
ANN KINGSLEY

◆
BLOODLINES
BOOK 1
◆

THE
SERPENT'S
BRIDE

A DARK VAMPIRE
ROMANCE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

YILANIN GELİNİ

TUTKULU, KARANLIK BİR
FANTAZİ ROMAN

KATHRYN ANN KINGSLEY

SECOND SKY

KATHRYN ANN KINGSLEY'İN KİTAPLARI

SOY AĞACI

Yılanın Gelini

UNDER'IN MASKELERİ SERİSİ

Alevlerin Kralı

Gölgelerin Kralı

Rüyaların Kraliçesi

Kanın Kralı

Hiç Kimsenin Kralı Değil

Tüm Kraliçelerin

DEMİR KRİSTAL SERİSİ

Karanlık Bir Prensi Büyülemek

Karanlık Bir Kalbi Bağlamak

Karanlık Bir Kafesi Kırma

Karanlık Bir Lordu Sevmek

Sesli olarak da mevcuttur.

Karanlık Bir Prensi Büyülemek (İngiltere ve ABD'de mevcuttur)

Karanlık Bir Kalbi Bağlamak (İngiltere ve ABD'de mevcuttur)

Karanlık Bir Kafesi Kırma (İngiltere ve ABD'de mevcuttur)

Karanlık Bir Lordu Sevmek (İngiltere ve ABD'de mevcuttur)

Tam liste için www.kathrynkingsley.com adresini ziyaret edin.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Kathryn'den daha fazlasını dinleyin.

Kathryn Ann Kingsley'nin kitapları

Kathryn'den Bir Mektup

Alevlerin Kralı

Gölgelerin Kralı

Rüyaların Kraliçesi

Kanın Kralı

Hiç Kimsenin Kralı Değil

Tüm Kraliçelerin

Karanlık Bir Prensi Büyülemek

Karanlık Bir Kalbi Bağlamak

Karanlık Bir Kafesi Kırmak
Karanlık Bir Lordu Sevmek
Teşekkürler
Yayın Ekibi

ÖNSÖZ

Gelin buketinin rengi kan rengindeydi.

Kırmızı güller, narin şampanya rengi dantelle sarılmış ve en ince tellere dizilmiş siyah incilerle süslenmişti. Adeta havada süzülüyor gibiydiler.

Bu onun tercih edeceği bir şey olmazdı.

Önündeki koyu renkli ahşap kapılar açıldığında, bir yaylı çalgılar dörtlüsü çoktan çalmaya başlamıştı; kapılar hareket ettikçe pirinç kakmalarından ışık yansıyor.

Yüzler ona doğru dönmüştü; bazılarında merak, bazılarında ise belirsiz bir ilgisizlik ifadesi vardı. Onu tanımıyorlardı. Orada bulunanların hiçbiri ailesinden değildi.

Salon, üstte bir kemeri destekleyen yükselen granit sütunlarla çevriliydi. Köşeli avizeler aşağı doğru sarkarak mekanı koyu kehribar rengi bir ışıkla dolduruyordu. Duvarlar, gelin buketine mükemmel şekilde uyan çiçeklerle süslenmişti.

Detaylara ne kadar dikkat edilmiş!

Müziğin temposuna uyarak yürüdü ve konukların yüzleri onu takip etti.

Uzun koridorun sonunda, rahibin yanında damat duruyordu. Kocası. Ona yaklaştıkça, kızıl gözlerinin kendisine dikildiğini hissetti.

Vampirler her zaman insanların içini görüp geçiyor gibiydiler.

Karşısına geçip durdu. Ve her şeye rağmen, ne kadar yakışıklı olduğunu takdir etmekten kendini alamadı.

Raziel Nostrom bir canavar olabilir, ama yakışıklılığını inkar edemezsiniz.

Keskin elmacık kemikleri, ipek kurdeleyle arkaya toplanmış uzun siyah saçlar. Uzun boylu, geniş omuzlu. Ve o alev alev yanan gözler.

Smokin takımını kusursuzca dikilmişti ve muhtemelen çoğu insanın bir yılda kazanacağından daha değerliydi. Takım elbisesi o kadar koyu kırmızıydı ki neredeyse siyahtı -elbette- ve boğazındaki beyaz papyon ve ona uygun mendille keskin bir tezat oluşturan siyah ipek bir iç gömlekle tamamlanmıştı.

Ve damadın yakasına iştirilmiş, gelin buketine uyan bir gül vardı. Kan renginde bir çiçek.

"Çok göz kamaştırıcı görünüyorsun, Monica." Sözleri sakın ve sadece ona yönelikti.

Monica.

Bir an için gülümsemesi neredeyse soldu. Gerçekten bunu mu yapıyordu? Gerçek adını bile bilmeyen bir adamla mı evleniyordu? Damarlarında adrenalinin aktığını, kalp atışlarının kulaklarında gümbür gümbür olduğunu hissetti. Ama gülümsemesini korudu ve Raziell'in gözlerine baktı.

Kusursuz olmak zorundaydı. Eğer şimdi ondan şüphe duyarsa, yıllarca süren planlama ve sabır boşa gidecekti.

Arkasını dönerek buketi nedimesine uzattı. Raziell'in kız kardeşine. Ön sıradaki koltuklardan, ailesinin geri kalanı izliyordu. Anne. Erkek kardeş. Kuzenler. Bütün o kan içen aile.

Rahip töreni başlatmak için öne çıktı.

Bu onun düşünüydü.

Adı Nadi'ydi.

Ve o buraya hepsini öldürmek için gelmişti.

BİR

BİR HAFTA ÖNCE

"Tekrar."

Raziel altın parayı parmak boğumlarının üzerinde dans ettirdi. En sevdiği şeylerden biriydi. Parayı başparmağına götürerek havaya fırlattı ve iki aydan daha büyük olan Baba'nın ışığına doğru dönmesini sağladı, ardından avucunda yakalayarak aynı hareketi tekrarladı.

Tanıdık bir ses. Ardından acı dolu bir inilti.

Arkasını dönüp odanın karşısındaki sandalyede oturan adama baktıktan sonra uzun ve derin bir iç çekti. Başını hafifçe yana eğerek dilini şıklattı. "Marley, Marley, Marley... bu işte gerçekten berbatssın, değil mi?"

Söz konusu adam, zavallı bir onur kırıntısına tutunarak öfke ve meydan okumayla homurdandı. "Kızgın olduğum şey şu... Benimle ilgilenmesi için Yılanı mı gönderdi? Mael'in bizzat gelip bu işi yapmasını bile haklı çıkarmadım ki? Mael anlamıyor mu ki ben asla..." Acı içinde sesi kesildi.

"Ne demek istedin? Hakaret mi? Kırıcı mı?" Raziel, kadife halının üzerinde yürüyerek, Marley'nin ofisindeki pencerenin yanında bir vazoda tuttuğu büyük ev bitkisine doğru gitti. Bitki onu birkaç nedenden dolayı rahatsız ediyordu. Birincisi, gereksiz yere gösterişliydi. İkincisi, vahşi doğanın kokusunu yayıyordu. Üçüncüsü ise, Marley'nin o lanet olası şeyi sulamayı unuttuğu ve kenarlarının kahverengileşmeye başladığı açıkça belliydi.

Marley'nin Vahşi Doğadan bir parçayı iş yerine getirmesi, Raziel'in kardeşi Mael'in şüphelerinde haklı olduğunu doğruladı. Zaten artık bunun

bir önemi kalmamıştı.

“Hadi ama. Her şeyi duydum. Bu sefer ne tür bir bahane uyduracaksın Marley?” Razi, Marley'nin masasının kenarına yarı oturur pozisyona geçti ve kurbanından sadece birkaç santim uzakta kaldı. “Mael bir kez hayatını bağışladı. İkinci kez kandırılmaması için beni gönderdi.”

Marley'nin hiçbir kısıtlaması yoktu; Razi'in insanlardan korunmak gibi sıradan bir şeye ihtiyacı yoktu. Ve Marley bir elinde, sağ uyluğundaki birkaç yeni delikten akan kanla kırmızıya boyanmış bir çakı tutuyordu.

Marley cevap vermedi, sadece inledi.

“Şimdi. Konuyu değiştirmeyi bırak. Kimlerle çalıştığını söyle, o zaman bu işi bitirelim.” Razi sıcak bir gülümsemeyle ellerini gelişigüzel ceplerine soktu.

Marley yüzünü buruşturdu. "Siktir git, Yılan. Siktir git, bütün vampir ailen. Evet. Seni sattım. Yıllardır seni satıyorum. Ve bunu bir daha olsa yine yapardım."

Razi gülerek başını salladı. "İnsanlar. Köşeye sıkıştırıldığınızda çok huysuzlaşıyorsunuz. Yine."

Marley bıçağı aldı ve hiç vakit kaybetmeden uyluğuna sapladı. Sonuçta başka seçeneği yoktu. Razi ona bunu yapmasını söylemişti.

“Kimlerle çalışıyordunuz?” Razi'in gücü fiziksel eylemlere uygulanıyordu, ama ne yazık ki kelimelere değil. Bu oldukça sinir bozucu bir durumdu. Birine konuşmasını emredebilirdi, ama ağzından çıkanlar sadece anlamsız şeyler olurdu. Sanki onlara köpek gibi havlamalarını söylemiş gibiydi.

Bu durum genellikle oldukça eğlenceli olurdu, ama şu anda keyfi yerinde değildi. Biraz acele ediyordu.

Marley artık titriyordu. Bıçakla yaptığı son derece beceriksiz atışlara rağmen şoka giriyordu.

Ama o sessiz kaldı.

Çok iyi.

İstediğin gibi olsun.

Razi, Marley'nin yüzünü ellerinin arasına alarak, ona bakması için yukarı kaldırdı—sertçe ama zorlamadan. Tekrar gülümsedi. "Marley, ikimiz de biliyoruz ki bu gece öleceksin. Mael'in sevkiyatını sattığın o peri pisliklerinin adını bana söyle, hızlı ve huzurlu bir şekilde ölmeni sağlayacağım. Söylemezsen, bunun senin için ne kadar acı verici

olabileceğini biliyorsun. Seçim senin. Bütün bunlardaki rolün bitti. Sadakat seni hiçbir yere götürmez."

Marley gözlerini kapattı, gözyaşları yanaklarından süzülerek Razi'el'in ellerine damladı. "Şey... İltanislere..."

Razi'el doğrulup kurbanının omzuna hafifçe vurdu. Kapıya doğru yönelirken pantolon cebinden mendilini çıkarıp avuçlarını sildi. "Teşekkür ederim, Marley. Lütfen boğazını kes. Derinlemesine. Bütün gece halının üzerinde hırıltılar çıkarmanı istemem. Şimdi, izninizle, planlamam gereken bir düşün var."

Arkasından gelen sessiz tıkırtı, Marley'nin Razi'el'in aklından bir daha hiç geçmemesinin sebebi oldu. Cep mendilini katlayıp pantolonunun cebine geri koyduktan sonra, arabasının kendisini beklediği cadde seviyesine indi.

Planlanacak bir düşün.

Ne şaka ama.

Hiç tanımadığı bir kadına—ona kurbanlık kuzu gibi sunulan bir kadına. Babası tarafından pazardaki et parçaları gibi alınıp satılmıştı. Monica Valan'ın bu anlaşma hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu merak etti. Neredeyse ona acıdı.

Neredeyse.

* * *

Nadi, pahalı otel odasına girdi ve odayı hızlıca gözden geçirdi. Lüks, kral yataklı, gösterişli, altın rengi ipek çarşaf. Büyük cam pencereler, dışarıdan bakanların herhangi bir olumsuz şey görmesini engellemek için zevkle renklendirilmişti.

Pahalı ve gösterişsiz bir otel.

Çok özel bir müşteri kitlesine hitap ediyordu. Bu da demek oluyordu ki, binaya ilk kez gelmiyordu, ancak bu kadar yüksek bir katta ilk kez bulunuyordu. Bodrum katında, metropolün en çok konuşulan caz kulübü vardı; her yeri pirinç ve pembe granitlerle kaplıydı ve parıldayan pullu elbiseler giymiş flapper dansçıları vardı.

Odayı ayırtan adam arkasından içeri girdi. Adı neydi yine? Danton mu? Hayır, Denton. Mark Denton.

Denton kapıyı kilitledi ve yeni nesil büyük sürgüleri ardı ardına çekti. Sabaha kadar kimse rahatsız edilmeyecekti.

Çok gizli.

Arkasını dönerek ona gülümsedi; bakışlarını çeken şeyin yüz ifadesi değil, göğüslerinin arasına kadar uzanan dekolteli bluzu olduğunu biliyordu. Elbise göğüslerinin arasına kadar iniyordu ve adam bütün gece dekoltesine bakmaktan kendini alamamıştı.

Bu sorun değildi. Zaten bu vücudu ve bu elbiseyi seçmesinin sebebi de buydu.

Yanına yaklaşarak ellerini göğsüne doğru kaydırды, gömleğinin üzerinden okşadıktan sonra ceketinin düğmelerini açtı. "Nostromlar için çalışmanın ne kadar stresli olduğunu hayal bile edemiyorum... Çok güçlü bir aile. Çok fazla bağlantıları var. Onlara bu kadar yakın olmak nasıl bir şey?"

"Biliyorsun işte. İş iştir. Mael tam bir köleci. Kız kardeşi daha da beter." Mark homurdandı. "Normalde Mael beni belediye başkanı için şehrin her yerine koşturup mesaj dağıttırır. Sanki bir telefon açıp konuşamazmış gibi. Ama şu an, bakın, psikopat kardeşinin düğün davetiyelerini dağıttırıyor bana."

Ne? Soğuk bir ürperti tüm vücudunu sardı. Sesine zorla sıcaklık kattı. "Düğün mü? Ama bu romantikmiş."

"Elbette, normalde." Mark homurdandı. "Ama bu zavallı kadın vampir değil, tatlım. Bir insan bir vampirle evlendiğinde ne olduğunu biliyor musun?" İç çekti. "Bilmemen daha iyi."

"Böyle bir ay masalı okumuştum bir keresinde. Belki birbirlerine aşık olurlar ve adam onu dönüştürür." Aptal numarası yapmaya çalıştı. İşe yaradı gibi görünüyordu, çünkü adam sadece başını salladı. "Otur, omzuna masaj yapayım." Duvarın yanındaki döşemeli bir bankı işaret etti. Koyu yeşil kadifeden yapılmış, pirinç detaylı ve odadaki her şeyle aynı hiper-modern detaylara sahip bir banktı. "Ellerim çok beceriklidir."

Mark kıkırdadı. "Öğrenmek için sabırsızlanıyorum..." Paltosunu çıkarıp kenara atarak banka oturdu. "Ama önce bana küçük bir gösteri yapın, olur mu? Bu odayı neden kiraladığımı gösterin bana."

İğrenç.

Onun tam önünde, ulaşamayacağı bir mesafede dururken gülümsemesi hiç bozulmadı ve yavaşça kendi paltosunu çıkarıp yere yığılmasına izin verdi. Ona sırtını döndü ve acele etmeden eğilip ayakkabı bağcıklarını çözdü.

"Kahretsin. Evet."

Çenesi seğırdi. Onun görememesine çok sevinmişti. Doğrulurken ellerini bacaklarının üzerinden yukarı kaydırđı, ellerinin onların yerinde olduğunu, elbisesinin uyluklarında yukarı doğru kaydığını hayal etmesini sağladı. Ayakkabılarını çıkarıp elbisesinin tekrar aşağı düşmesine izin verdikten sonra ona doğru döndü.

"Ahhh..." Komik bir şekilde alt dudağını büzdü.

"Asıl olay için de bir şeyler bırakmalıyım. Hem zaten, seni yeterince heyecanlandırdığımı düşünüyorum." Adamın içinde bulunduğu bariz duruma kıkırdadı.

Omuz silkerek biraz geriye yaslandı, kemerini çözdü ve fermuarını açarak muhtemelen rahatsız edici olan bu durumun yarattığı baskıyı biraz azalttı. "Güzel bir kadının bunu kendi avantajına nasıl kullanacağını bilmesini her zaman takdir etmişimdir."

"Mm." Arkasından dolaşarak elini kolundan omzuna doğru gezdirdi ve yoğurdu.

"Neyse, şu düğün fiyaskosunun komik tarafı ne biliyor musun? Adam o kadını hiç görmedi bile. Şehir dışından birinden. Bir çiftlik sahibinin kızı. Büyük şehri hiç ziyaret etmedi bile." Başını öne eğerek kısık bir inilti çıkardı. "Daha sert."

Kadın onun isteğini yerine getirdi, elleriyle adamın omuzlarını kavrayıp iyice sıktı. Bu da adamdan hafif bir inilti daha kopardı. Kadın bir süre böyle devam etti, kasları gevşeyip rahatlayana kadar bekledi. Adamın gözlerini kapatmasını bekledi.

Elini uzatarak, uzun saçlarını topuz halinde tutan iki uzun tokasını çıkardı.

Ve onları kaburgalarının arasına, doğrudan ciğerlerine kadar sapladı.

Mark kaskatı kesildi, sırtını kamburlaştırdı ve kendine daha fazla zarar verdi. Ani bir hareketle dönüp onu yakalamaya çalıştı, bu da kendi vücudunda daha büyük yaralar açtı. Artık çok geçti; sadece henüz bunun farkında değildi. Akciğerleri kanla doluyordu. Boğuk bir ses çıkardı, bağırmaya, çığlık atmaya çalıştı ama hava yerine sadece sıvı içine çekebildi.

"Özür dilerim." Gülümsedi. "Biliyorsun işte. İş iştir. Özellikle de Nostromlar işin içindeyse."

Mark ona doğru sendeledi ama dizleri titredi. Öksürdü, dudakları kıızardı. Bir insanın kendi kanında ne kadar çabuk boğulabileceği

şaşırtıcıydı. Eğer bir kurban paniğe kapılırsa -ki çoğu zaman kapılırlardı- her şey birkaç dakika içinde bitebilirdi.

“Mobilyalara kan bulaştırmamaya çalış. Bunların hiçbiri hizmetçinin suçu değil.” İçini çekerek Mark'ı bileğinden yakaladı ve onu köşeye doğru çekmeye çalıştı. Zaten güçsüz düşmüştü ama yine de diğer elini yumruk yapıp ona vurmaya çalıştı. Bu zavallı savurmanın yolundan çekilmek oldukça kolaydı.

Kadın onu köşeye sürüklediğinde, adam ölümün son sancıları içinde kıvranıyordu.

Ellerini silkeleyerek yere yığılmış bedenine baktı. Kan gömleğinden sızıyordu. Sabah uyandığında siyah mermer zeminde epey büyük bir kan birikintisi oluşmuş olacaktı muhtemelen. Ama daha da önemlisi, halıya bulaşmayacaktı.

Aşağıya uzanıp saç tokalarını adamın sırtından çıkardı. Özel yapım tokalardı ve Mark'ın onları saklamasına izin vermeyecekti. Kapıya doğru yönelip sürgülerin çekili olduğundan emin olurken, cazibesinin bir kısmını da olsa bıraktı. Hedefi halledildiğine göre, hayatında gördüğü en güzel kadının yüzünü takmaya devam etmesine gerek yoktu artık.

Şekil değiştirebilme yeteneği, bir suikastçı için oldukça faydalıydı.

Şekil değiştirme yeteneği, kiralık katillikten çok daha önce hayatında yer almıştı.

Banyoya yönelen kadın, kanlı iki silahı lavaboya attı ve sıcak suyu açtı. Eve vardığında onları kaynatması gerekecekti, ama şimdilik sabun ve sıcak suyla ovma yeterliydi.

Kahretsin. Banyo güzeldi. Mark cimri davranmamıştı. Küvet kocamandı. Kesinlikle birden fazla kişi için, hatta büyük ihtimalle ikiden fazla kişi için tasarlanmıştı.

Son derece gizli.

Böylesine harika bir küvetin boşa gitmesine yazık. Büyük oval lavaboyu çevreleyen mermer platformun kenarına oturmuş, uzanıp pirinç muslukları açtı ve suyun akmasına izin verdi. Gülümseyerek, durumu daha da iyileştirebilecek tek bir şey olduğuna karar verdi.

Alkol.

Kendi kendine mırıldanarak ana odaya geri döndü. Duvarın yanında buzla dolu gümüş bir kova ve içine tıktırılmış, mantarı açılmış bir şişe beyaz şarap vardı.

İlk başta, ceketini karıştırmanın bir sakıncası olmayacağını düşündü. Bolca parası vardı. Suikastçılık son derece iyi kazandırıyor ve elindeki parayla ne yapacağını gerçekten bilmiyordu, bu yüzden cüzdanını yağmalamasına gerek yoktu. Ama şehrin en karanlık köşelerinde peri olarak büyüdüktan sonra, bedava parayı reddetmek zordu. Ve cebinde işine yarayacak bir şeyler olabilir diye düşündü.

Cüzdanında azımsanmayacak ama inanılmaz da olmayan bir miktar para tutan birkaç kağıt para, pek de ilgi çekici görünmeyen ama ne olur ne olmaz diye saklayacağı birkaç kartvizit ve cesedin yanında bırakacağı bir kimlik kartı vardı. Ona ihtiyacı yoktu. Aslında, üzerinde olmaması daha iyiydi.

Diğer cepte daha ilginç bir şey vardı.

Üzerinde stilize edilmiş dekoratif bir N harfi damgalanmış, kırık siyah balmumu mühürlü koyu kırmızı bir zarf. O sembolü biliyordu. O sembolü çok iyi biliyordu.

Zarfı açıp içinden kartı çıkardı ve pahalı, krem rengi keten kartın üzerine karalanmış zarif kırmızı yazıyı okudu.

Tabii ki kan kırmızısıydı. Tabii ki öyleydi. Egoistçe saçmalık.

Raziel Nostrom ve Monica Valan'ın 4 Everdeen 3435 tarihinde Wellingham Estate Courts'ta yapılacak düğünlerine içtenlikle davetlisiniz.

Davetiyeye nasıl yanıt verileceğine dair hiçbir talimat bile koymamıştı. Davet edilen herkesin geleceğini varsaymış. Doğal olarak. Egoistçe bir davranış.

Kartı yatağın üzerine fırlattıktan sonra, şişenin tamamını ve narin kristal bardaklardan birini alıp banyoya geri döndü. Elektrikli ışıkları kapattı (gözlerini acıtıyorlardı, ama yerini aldıkları yağ lambalarının kokusuna tercih ediyordu), karanlık odayı kapladığında derin bir iç çekti.

Karanlığa alışmıştı. Sonuçta vahşi doğada büyümüştü. Şişeyi ve bardağı küvetin kenarına koyduktan sonra kıyafetlerini çıkarıp bir kenara attı.

Runne adasının altında, vahşi doğa kilometrelerce uzanıyor, uçsuz bucaksız mağaralar, nehirler, okyanuslar, göller ve tarlalardan oluşuyordu. Muhtemelen yeryüzünde yaşayan insanların ve vampirlerin hayal edebileceğinden çok daha büyüktü.

Hayal bile edemeyecekleri türden yaratıklar ve harikalarla dolu.

Ve peri klanlarının çoğu orada yaşıyordu. En azından, insanların ve vampirlerin onları kovduğu surlarla çevrili şehirler arasındaki ovaları ele geçirmemiş olanlar. Ovalar tehlikeliydi ve Vahşi Bölge'nin herhangi bir

yerinde her zaman savaş ve baskın olasılığı olsa da, ovalar bu konuda oldukça kötüydü.

Ancak yer altında, daha güvenli olması gereken bir yerde yaşamak, perilerin çoğunun güneş ışığını hiç görmemesi anlamına geliyordu. Bu yüzden güneşsiz yaşamaya adapte oldular.

Bu, yukarıda yaşayanlara göre sahip olduğu bir diğer avantajdı. Karanlığın yaratıkları olan vampirlerin bile gece görüşü onun türünden daha zayıftı.

Onun kabilesi yer altında yaşıyordu.

Burada "sahip olmuşlardı" kelimesi kilit önem taşıyor.

Aman Tanrım, bu yerde suyu kprten o sabun vardı!

Daha önce bu otelde kalmıştı ama hiç bu kadar güzel bir odada kalmamıştı. "Mark, bir kere birlikte olmayı planladığın bir kadına nasıl davranılacağını gerçekten biliyorsun." Kendi kendine sessizce gülerek, cam şişenin kapağını açtı ve içindekileri küvete döktü, suyun yüzeyinden yükselen buharın verdiği hissi çok sevdi.

Suya girerken memnuniyetle inledi ve boynuna kadar suya gömüldü. Kocaman küvette gerçekten de rahatça uzanabiliyordu. Küvet dolunca muslukları kapattı ve kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Bir yudum aldı, başını porselenin mermerle birleştiği yere yasladı ve içini çekti. Keyfi uzun sürmedi, çünkü hayatının son seksen yılında defalarca aklına gelen bir isim aklına geldi.

Seksen yılını öldürmeyi öğrenerek geçirmişti. Avlanmayı ğrenerek. Hayatta kalmayı öğrenerek. O isim yüzünden. O tek isim. Ve o isimle birlikte gelen yüz. Seksen yılını becerilerini geliştirmekle geçirmişti. Bir gün ondan intikam alma şansı bulacağını bilerek.

Raziel Nostrom.

Onu dşndkce midesi nefretle burkuldu. Anıları bastırmak zorundaydı. Hayatını mahveden, değer verdiği her şeyi elinden alan o gece...

O kıızıl gözleri, onun siluetini hatırladı. İnsan annesinin gözlerindeki, ona kendi boğazını kesmesini söylediği anı.

Ve o bunu yaptığında attığı kakhaha. O canavarın kakhahası.

şaraptan bir yudum daha aldı, fazla yutunca ksrd.

Raziel onun hayatını mahvetmişti.

Ve o zamandan beri onu yok etme arayışındaydı.

Kimse bir gün uyanıp da "Biliyor musun? Sanırım para için insanları öldüreceğim" demez. Herkesin bir sebebi vardı. Diğer suikastçılarla pek konuşmazdı. Oldukça yalnız bir meslekti. Ama karşılaştığı birkaç kişi - genellikle aynı hedefi kovaladıkları için, ki bu her zaman son derece garip olurdu ama genellikle taş-kağıt-makas oyunu ve ardından bir barda bira içmekle sonuçlanırdı- onunkine benzer acıklı hikayelere sahipti. Bazıları daha iyi, bazıları daha kötüydü. Ama hepsinin işaret edebileceği bir isim vardı. İsimler her zaman farklıydı ama her zaman birileri vardı.

Özetle, Raziel Nostrom çeşitli nedenlerden dolayı vurulması zor bir oyuncuydu.

O bir vampirdi. İki kardeşi daha büyük ve tartışmasız daha güçlü olsa da, bu pek bir şey ifade etmiyordu. Raziel güçlü, kadim ve kurbanlarını zahmetsizce kendilerini öldürmeleri için hipnotize edebilmesiyle kötü şöhretliydi. Ve kurbanlarının kendilerini hızlıca öldürmelerini sağlamakla yetinmezdi; bu, bir noktayı kanıtlamak için yeterince acımasız olmazdı. Dahası, Raziel genellikle sadece kurbanı hedef almazdı. Mesajın yüksek ve net bir şekilde iletilmesini sağlamak isterdi.

Ona karşı gelmek genellikle sadece yaşama hakkını kaybetmek anlamına gelmiyordu. Genellikle her şeyi, önce de her şeyi kaybetmek anlamına geliyordu. Aileyi. Arkadaşları. Sevdiklerinizi.

Seksen yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen, babasının merhamet dilenen çığlıklarının sesi onu hâlâ kâbuslarından uyandırıyor.

Uzun zaman önce, Raziel'in de kurbanları gibi acı çekmesini sağlamaya yemin etmişti. Hayatına son vermeden önce, sevdiği her şeyin parça parça elinden alındığını izlemesini istiyordu.

Ve o da önce onun kan emici, suçlu ailesini öldürecek. Tıpkı onun kendi ailesini öldürdüğü gibi.

Uzun zamandır bunun imkansız olduğu görünüyordu. Yılan'a intikamını almak için yeterince yaklaşmasının hiçbir yolu yokmuş gibiydi.

Ta ki diğer odada o ölü herifle karşılaşana kadar.

Düğün bir hafta sonra olacaktı.

Bu durum ona işe gitmek için fazla zaman bırakmadı, ancak ihtiyacı olan tüm bilgilere sahipti. Peki ya bu gece? Bu gece rahatlayabilir, lüks otel odasının tadını çıkarabilir ve dinlenebilirdi. Belki de uzun bir süre boyunca alacağı son iyi uyku gecesi olacaktı.

Dolayısıyla, uzun bir aradan sonra ilk kez ve muhtemelen son kez, cazibesini bir kenara bıraktı.

Hepsi.

Omuz kürek kemikleri arasındaki, sanki her zaman orada olan gerginlik düğümünün yavaş yavaş çözüldüğünü hissetti. Artık küvete sığmıyordu, ne kadar büyük olursa olsun. Ama bu sorun değildi.

Uzun kuyruğu kenardan, mermer platform boyunca ve yan tarafa doğru sarkıyordu. Sonunda üşüyecekti ama şimdilik buna değiyordu. Olabildiğince suya batarak gözlerini kapattı ve suyun tadını çıkardı. Bu ona mutluluk veriyordu.

Hayvan. Canavar. Vahşi. İğrenç yaratık. Yalancı. Hilebaz. Katil.

Tamam, sonuncusu doğrudu. Ama bu onun suçu değildi. Böyle olmak istememişti.

Küvetin kenarında bir ayna vardı. Aynayı kaldırıp gümüş rengi camdaki yansımasına baktı. Büyük, renkli camlardan içeri süzülen ay ışığı, etrafı görmeye yetiyordu.

Peri ırkı söz konusu olduğunda, bazı yönleri neredeyse insan gibi görünüyordu. Akrobalarının çoğu canavarca, çarpık yaratıklardı; çok fazla kolu veya gözü vardı, kemikleri dışarıdaydı veya tüm organları ters yöndeydi. O ise oldukça insana benziyordu...

Saçları saf oniks rengindeydi, uzun dalgalar halinde etrafına dökülüyor ve şu anda suda yüzüyor, hafif ışıktaki yeşil ve mavi tonlarını yansıtıyordu. Kulakları hafifçe sivriydi ve saçlarının arasında kolayca gizlenebiliyordu. Ten rengi soluktu ve sadece doğrudan güneş ışığında şakaklarında veya bileklerinde hafifçe deniz yeşili bir ton alıyordu. Siyah opal renginde ve doğadaki her renkle beneklenmiş gözleri bile renkli gözlüklerle gizlenebilirdi. Kimse aşağı bakmasa, bir bakışta insan sanılabilirdi.

Çünkü genellikle onu ele veren şey, sekiz metre uzunluğundaki o lanet olası balık kuyruğuydu.

Saçlarıyla aynı renkteydi. Saf siyah ve ay ışığında parıldayan, dökülmüş yağ gibi renkli bir ton. Annesinin bir gün onu görmeye götürdüğü rengarenk "dantel balıkların" kuyruğuna benziyordu. Yüzgeçleri suyun içinde en narin kumaş gibi süzülüyordu ve çoğunun birden fazla yüzgeci vardı. Çocukken ona zarif dansçılar gibi görünmüşlerdi.

Kuyruğunun ucunu kaldırıp bir an inceledikten sonra tekrar aşağı indirdi. İçini çekerek başını geriye yasladı ve sonraki adımlarını düşündü. Artık sahip olmadığı bir evin anıları ona hiçbir fayda sağlamayacaktı.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve görünümünü sadece kuyruğunu yok edecek kadar değiştiren büyüü tekrar üzerine uyguladı.

Çocukluğundan beri kullanmaya alıştığı bir kuyruktu bu, çünkü karada yaşayan bir kabileye mensup su perisi olmak... elverişsizdi. İnsan bacaklarını sıcak suya sokarken, omuzlarının arasındaki gerginliğin eski bir dost gibi geri döndüğünü hissetti.

Denton'ı avlamasının amacı herhangi bir şey elde etmek değildi. Onu sadece Nostromlarla bağlantısı olduğu ve başına hatırı sayılır bir ödül konulduğu için takip ediyordu. Bu, hem birkaç aylık geçimini sağlamanın hem de az da olsa onların canını sıkmanın bir yoluydu.

Ama şimdi? O aptal düğün davetiyesi eline geçtikten sonra?

Kafasının bir köşesinde bir plan kuruluyordu. Deliceydi. Tamamen saçmaydı. Ve eğer başarılı olursa, muhtemelen ölecekti. Bu tek yönlü bir yolculuktu. Plan yapmaya ya da herhangi bir olası duruma karşı önlem almaya vakti yoktu. Ama bu, sahip olabileceği en iyi şans olabilirdi.

Raziel ile evlendirilecek olan "Monica Valan" adlı insan, dış insan şehirlerinden birinden geliyordu. Trenlerin çatışma bölgelerinden geçmesi gerekecekti ki bu tehlikeliydi. Nadi, Monica'nın ailesinin onunla birlikte bu yolculuğu göze alacağından şüphe duyuyordu.

Bu da Monica'nın düğüne yalnız geleceği anlamına geliyordu.

Bu da bir değişikliğin yapılabileceği anlamına geliyordu.

Nadi alt dudaklarını ısırdı.

Rüşvet ve takas.

Raziel'in, özellikle partner seçiminde, bir... şöhreti vardı. Bu şöhret, Monica'nın yaşadığı uzak yerleşim yerlerinde bile Yılan'dan önce geliyordu. Ve Nadi bunu kendi avantajına kullanabilirdi.

Düşünceleri, vampiri ilk gördüğü ana geri döndü. Ruhuna kazınmış o sırtış, onu gördüğünde takındığı o fazla pürüzsüz, sivri dişli gülümseme ve ruhunu paramparça eden o tek kelime...

"Koşmak."

Öfkesinden çenesi kasıldı.

Nadi, Raziel Nostrom'a acı çektirecekti.

Ya da bunu denerken ölecekti.

iki

"Sana söyledim."

Raziel omuz silkti. "Ödül mü istiyorsun?" Kardeşinin yüksek katlı ofisinin camından aşağıdaki sokağa baktı. Şehrin bu bölgesindeki arabalar, binaların kendileri gibiydi; devasa, yeni, temiz, pahalı. Onları üreten insanların is ve kirinden çok uzakta.

Gökdelenlerin kirişleri birbirine perçinlendiğinde sevinç çığlıkları atan işçilerin evlerinden çok uzaktaydılar. Ama onlar Raziel'in umurunda değildi. Kardeşinin de umurunda değildi.

Mael, metropoldeki devlet binasında bulunan ofisindeki deri döşemeli koltuğuna arkaya yaslandı. Ağırlığının etkisiyle koltuk gıcırdıyordu. Raziel çoğu kişiden daha uzun ve daha geniş omuzlu olmasına rağmen, ağabeyinin yanında bir demir çubuk gibi duruyordu.

Bu durumdan ne kadar nefret ettiğini asla yüksek sesle itiraf etmezdi.

Raziel havaya bir bozuk para fırlattı ve para avucuna doğru sekerek geri dönerken yakaladı. "Periler, onlara bıraktığımız artıklarla asla mutlu olmayacaklar. Her zaman o iğrenç canavarlar gibi yuvalarından pençeleriyle çıkmaya çalışacaklar." Yüzünü buruşturarak dişlerini uzatma dürtüsünü bastırdı. "Fırsatımız varken İltanileri yok etmeliydik. Hepsini."

"İşe yarayabilirler kardeşim. Bunu biliyorsun."

Gözlerini devirdi. "Aşağıda bize ihtiyacımız olan uyuşturucuyu getirecek başka canavarlar var. Kendini adam sanan o şeye ihtiyacımız yok. Çok küstahlaşıyor. Çok geçmeden çok aptalca bir şey yapması an meselesi."

“Hayır.” Mael masasının arkasındaki sandalyeden kalktı. Raziel ona baktı. Sokakta bir yabancı, onların akraba olduğunu asla düşünmezdi. Raziel uzun, koyu saçları ve kırmızı gözleriyle, Mael ise sarı saçları ve altın rengi gözleriyle. “Luciento İltani bir köpek. İtaat etmesi için eğittiğimiz bir köpek. Zaman zaman tasmaını ısıyor ve biz de onu sopayla düzeltiyoruz.”

“Ve ben de o asayım.”

“Evet.” Mael sırttı. “Öylesin. Ve bundan hoşlanıyorsun.”

Derin bir iç çekerek Raziel kapıya yöneldi. "Bir gün bu çubuk kırılabilir kardeşim. O zaman ne yapacaksın?"

Cevap beklemedi.

* * *

Silahlı muhafızlarla dolu bir trene gizlice binmek kolaydı... hele ki siz de silahlı muhafız olabiliyorsanız.

Kuyu.

Oldukça kolay.

İlk adım, trenin durdurulup aranacağı güvenlik kontrol noktasının kenarında nöbet tutan bir adamı bulmaktır. Karakolun kenarında, sırtı dönük, daha düşük rütbeli biri. Adamın şeklini almak oldukça kolaydır.

Aniden penis ve testis sahibi olmak gerçekten dikkat dağıtıcı olsa bile, Nadi erkeklerin o şeyleri bütün gün sallanıp durmalarıyla nasıl dolaştığını asla anlayamayacaktır.

Tabancasıyla kafasının arkasına hızlıca bir darbe indirdi ve baygın bedenini kontrol noktası binasının arkasına attı. Biri onu bulana veya o uyanana kadar, kadın çoktan gitmiş ve başka bir yüze bürünmüş olacaktır.

Onun yerini alarak, üst amiri yanından geçene kadar bekledi. "Efendim? Efendim, bir dakika özel görüşme yapabilir miyiz?"

“Kısa tutalım, bir sonraki tren neredeyse geldi.” Yaşlı adam gözlerini devirdi. Başını küçük istasyon binasına doğru çevirdi ve kadın da onu takip ederek içeri girdi.

Birkaç dakika sonra adam masasının altında baygın halde yatıyordu. Kadın ise adamın yüzünü kısıyarak dışarı çıktı. Ve kasıklarını kaşıyamamaya çalışıyordu.

Erkek kılığına girmekten gerçekten nefret ediyordu.

En sert surat ifadesini takınarak trenin gelmesini bekledi ve "onun" askerlerine treni aramaları için uygun emirleri verdi.

Tanrı korusun, hiçbir peri şehre girmesin ya da kaçak mal sokulmasın; en azından o alçak Nostromların rüşvet verip görmezden gelmelerini sağlamadıkları hiçbir şey giremesin.

Trene bindiğinde, tren görevlilerinin hiçbir soru sormadan "onu" içeri almalarına izin vermesinden memnun oldu.

Tren tıklım tıklım doluydu.

Nadi, rüşvet verdiği telgraf bürosundaki muhbirden Monica'nın sadece birkaç korumayla ön cepheye yakın bir yerde olacağını öğrendi. Raziel'in sekiz kişilik özel bir kabin için ne kadar ödediğini Nadi bilmiyordu. Ama kesinlikle çok yüksek bir meblağ olmalıydı.

Bu, onu bulmayı oldukça kolaylaştırırdı.

Özellikle de söz konusu yolcunun bulunduğu tren vagonunun ne kadar sıkı bir şekilde korunduğu düşünüldüğünde.

Muhbirin iletişim bilgilerini elde etmek için birçok ipucunu yok etmek gerekmişti. En çok acı veren ise, suikast sözleşmelerini aldığı kadın olan Betty ile olan bağlantısını kesmek olmuştı.

Yaşlı kadın, Nadi'nin neyin peşinde olduğunu kısaca açıklaması üzerine iç çekmişti ama onu durdurmaya çalışmamıştı. Çünkü Nadi'nin hayatını mahvetmek istemesi onu pek ilgilendirmiyordu. Ve yaşlı kadının bir kısmı, günün sonunda hepsini yaptıkları şeylere iten şeyin intikam olduğunu anlıyordu.

"En iyi arkadaşlarımdan birini kaybetmek çok üzücü," demişti Betty sigarasının arasından. Nadi sigara kokusundan nefret ediyordu ama şikayet etmeden katlanıyordu.

Ne kadar üzücü olsa da, Betty, Nadi'nin sahip olduğu en yakın arkadaşıtı.

Ve bu gerçekten çok üzücüydü.

Ama artık odaklanmanın, trene ve Monica'yı bulmaya odaklanmanın zamanı gelmişti. Onu ele verebilecek tek şey omzuna astığı küçük çantaydı. Ama "kaptan" olarak, trenin ön tarafında ilerlerken her pencereden içeri bakarken kimse onu sorgulamayacaktı.

Bu doğru trendi. Monica bir yerlerde buradaydı. Nadi genç kadının nasıl görüldüğünü bilmiyordu ama dışarıda muhafızlar nöbet tutarken genç bir kadının olduğu iki tren olamazdı ve—

Orada.

Kapının önünde duran iki kiralık haydut, aynı anda hem ciddi hem de inanılmaz derecede sıkılmış görünmeye çalışıyorlardı. Bunlar Nostrom'ların her zamanki kiralık adamlarından değildi. Muhtemelen Monica Valan'ın geldiği yerden gelmişlerdi.

Nadi içini çekerek cebinden bir tomar para çıkardı, birkaç kalın banknotu ayırıp her iki adamın eline de birer avuç dolusu verdi. "Önümüzdeki yarım saat boyunca ortadan kaybolun."

İki muhafız birbirlerine baktılar. Görünüşte muhafızların komutanına. Az önce aldıkları yüklü miktardaki paraya... ve sonra ikisi de itaatkâr bir şekilde omuz silkip uzaklaştılar. Kiralık tetikçilerle ilgili ilginç bir şey var. Her zaman başkaları tarafından tekrar işe alınabilirler.

Bırakın, tren gardiyanının komutanının trende yalnız ve refakatsiz olan kadınla ahlaksız ve iğrenç bir şey yapmaya hazırlandığını düşünsünler. Gerçek ise bir bakıma bundan hem daha kötü hem de daha iyiydi.

Nadi odanın kapısından içeri baktığında, gerçekten de oradaydı. Monica Valan olmalıydı. Tek başına tren vagonunda oturan bir kadın, sanki daha önce hiç gökdelen görmemiş gibi, trenin penceresinden yüksek binalara bakıyordu.

Nadi, hiç beklemeden kapıyı açıp içeri girdi ve arkasından tık diye kapattı. "Evraklar." Sesi, muhafız birliğinin komutanının sesine tıpatıp benziyordu.

"Buyurun efendim." Kadın, parlak ve ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle katlanmış bir kağıt yığınına ona uzattı. Evet. Monica Valan. Genç kadın, yuvarlak, dost canlısı bir yüzü ve kocaman, masum bakışlarıyla çok güzeldi. Acı verici derecede masumdu. Nadi'ye öyle büyük bir merakla bakıyordu ki, neredeyse kalbi kanıyordu.

Raziel onu kesinlikle mahvederdi. Onu minik parçalara ayırır, kanını emer ve onu boş, ruhsuz bir kabuk haline getirirdi. Yılan, partnerlerini - erkek ya da kadın, onunla yatacak kadar aptal olan herkesi- parçalamaktan zevk alırdı.

Nadi, kapıdaki perdeyi indirerek Monica'nın yanına oturdu ve aynı anda cebinden susturuculu bir tabanca çıkarıp Monica'nın yan tarafına dayadı.

Sonra Monica'ya kendi yüzüyle gülümsedi. "Merhaba."

Monica tiz bir ses çıkardı, elleri ağzının üzerinde hızla hareket ediyordu.

"Bağırmak yok. Koşmak yok. Ben sizin için burada değilim. Eğer dediğimi yaparsanız, buradan yara almadan ve cebinizde bolca parayla

ayrılacaksınız."

"N-n-ne istiyorsun?" diye kekeledi Monica. "Lütfen, lütfen, ben—"

"Raziel'in kim ve ne olduğunu biliyor musun? Gerçekten neyle karşı karşıya olduğunu biliyor musun? Bir insan bir vampirle evlendirildiğinde neler olur?" Kaşını kaldırdı.

Diğer kadının alt dudağını ısırma şekli, Nadi'ye Raziel'in kim olduğunu ve başına gelecekleri bildiğini gösterdi.

Monica'nın omuzları düştü. "Başka seçeneğim yok. Baba..."

"Seni hayvan gibi mi sattılar?"

Monica başını salladı.

"İşte sana sunduklarım." Nadi yerinden kıpırdadı ve omzundaki bez çantasını ayaklarının dibine yere bıraktı. "Bu çantada nakit para, krediler, yeni bir kimlik ve buradan istediğin herhangi bir yere öncelikli geçiş hakkı var. Monica—kendini 'hasta' hissedeceksin ve ben, muhafızların kaptanı olarak, iyileşmen için seni trenden indireceğim. Muhafızlar benim seninle birlikte olduğumu ya da iğrenç bir şey yaptığımı düşünecekler."

Monica homurdandı.

Nadi omuz silkti. "Oradan sonra gidebilirsin. İstediyin yere gidebilirsin. Özgür olacaksın. Ben de senin yerini almak için trene geri döneceğim."

"Sen—sen yer değiştirmek mi istiyorsun? Ama... ama neden?" Monica şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Nişanlınla bir hesabım var." Nadi dişlerini sıktı.

"Ya yapmazsam...?" diye sordu Monica, akla gelebilecek en bariz soruyu.

"O zaman seni öldürürüm, cesedini pencereden dışarı atarım ve senin yerine ben giderim."

Yapar mıydı? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. Muhtemelen. Monica ölmeyi hak etmiyordu. Ama intikamın doğası bazen böyleydi. Yılan ve ailesinin durdurulması gerekiyordu; onları durdurarak kaç hayat kurtarabilirdi?

Monica, Nadi'nin ayaklarının dibindeki çantaya baktı. "Tam olarak ne kadar... ne kadar?"

Bazen açgözlülük gerçekten de harika bir şeydi. "Bir milyon." Nadi, hâlâ Monica'nın yüzünü takmış halde gülümsedi. "Bunu düşün hediyesi diyelim."

"O vampir piçiyi evlenmek istemiyorum." Monica'nın küfürleri ona şaşırtıcı derecede doğal geliyordu. Çiftlik kızları her zaman sürprizlerle

doludur. “Hayatımı yaşamak ve o kutsal olmayan canavar tarafından işkenceye uğramamak ve öldürülmemek için bir milyon dolar mı?” Başını salladı. “Nasıl hayır diyebilirim ki?”

Nadi derin bir nefes alıp rahatladı. "Harika. O zaman silahımı indireceğim. Tekrar gardiyan kılığına girip trenden inerken seni takip edeceğim. Aptalca bir şey yapma lütfen."

Monica aptalca bir şey yapmadı.

Hatta trenden indikten sonra Nadi'ye sarıldı.

Ona sıkıca sarıldım.

Ve hayatını kurtardığı için ona teşekkür etti.

Nadi insanları öldürdü. Onları kurtarmadı. Bunu bencil bir intikam alma ihtiyacından, Raziell'den intikam alma arzusundan yaptı. Hayırseverlikten değil. Bu durum, tüm alışverişe gölge düşürdü.

Ama gerçek Monica, omzuna giysi ve malzeme dolu çantasını asmış, yüzünde bir gülümsemeyle metropolün merkezine doğru uzaklaştı.

Monica'nın yüzünü ve sesini kullanan Nadi, trene geri döndü ve kapının iki yanında yerlerini almış olan kiralık haydutlara omuz silkti. Masum bir kıkırdamayla içlerinden birine, "Biraz iskambil oynamak istedi," dedi. "İyi bir adam. Çok yalnız. Ben de onun alçakça bir şey yapacağını sanıyordum."

İki muhafız birbirlerine baktılar, bu söz karşısında ne yapacaklarından emin değillerdi. "Gitmeye hazır mısınız, hanımefendi?"

Tren vagonuna girdiğinde, Monica'yı bulduğu yere aynen oturdu.

"Hazır olduğum kadar hazırım."

* * *

Raziell, balkonundan siyah otomobilinin garaj yoluna girmesini izledi. Şoförü, yeni geçici mülküyle geri dönmüştü. Merakla korkuluğa yaslanmış, altın parasını sağ elinin parmak boğumları arasında ileri geri gezdiriyordu.

Müstakbel gelini az sonra gelecekti.

Onun kanlı kurbanı.

Ölümlüler vampirlerle evlendiğinde iki şeyden biri olurdu. Ya kutsal geleneğe göre yeniden yaratılırlardı... ya da vampirler tarafından yutulur ve yalnızca kan bağıyla birleşirlerdi.

Raziell'in de gerekenden daha uzun süre bir eşini ayağının altında tutmaya niyeti yoktu.

Onu bir bekleme salonuna götürüp, kendisi diğer işleriyle ilgilenirken orada bekletmeyi planlamıştı. Ama şimdi belki de onu yakından ve kişisel olarak görmek istiyor.

Bu durum yakında çok kişisel bir hal alacaktı, diye düşündü. Evet, atalarının malikanesine yapacakları balayı gezisinden sağ çıkamayacaktı ama bu, öncesinde eğlenemeyeceği anlamına gelmiyordu.

İsraf etme, yokluk çekme, ve benzeri şeyler.

Adam odadan çıkıp aşağı kata inerken Ivan da onu takip etti. "Mark öldü."

"Kim?" Raziel, tanıdığı bir Mark olup olmadığını hatırlamaya çalıştı.

"Loring'in kuzeni."

"Doğru." Hayır, hâlâ Mark'ı hatırlamıyordu ama zamanı hızlandırmak için hatırlıyormuş gibi yaptı. "Ne yazık." Ve hayır, umurunda da değildi. "Nasıl yani?"

"Otel odasında öldürüldü. Kimin yaptığını kimse bilmiyor," diye homurdandı Ivan. "Yaralara bakılırsa, profesyonel bir suikastti. Hank'i bunun peşine düşürdüm."

Raziel omuz silkti. "İşin riski bu." Adamın adını hatırlamıyorsa, ölü olup olmaması da umurunda değildi. "Muhtemelen Lana'ya veya Deniel'e kızgın biri. Ben Deniel'e oy veriyorum. O aptal her zaman insanları sinirlendiriyor." Bazen büyük bir aileye sahip olmaktan nefret ederdi. Kimin kime ve neden kızgın olduğunu bilmek her zaman zor olurdu. "Hank'in vaktini bununla harcamayın. Onun çabaları arazinin güvenliğini sağlamaya daha iyi yarar."

"Hım," diye homurdandı Ivan. Genellikle böyle iletişim kurmayı tercih ederdi.

"Pekala. Sadece... göz kulak ol." Bu, korumasını sakinleştirirdi. Ivan, biri aniden öldüğünde her zaman tedirgin olurdu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu onun göreviydi.

Kapılar açılıp içeri giren kişinin Monica olduğunu tahmin ettiği ve belki de umduğu kişi olduğu anlaşıldığı anda, evinin birinci katındaki giriş holüne ulaştılar. Evet, genç kadının bir fotoğrafını görmüştü, ancak fotoğraf solmuştu ve kalitesi de pek iyi değildi. Ona hakkını vermemişti.

Geniş, yeşil gözleriyle etrafını hayranlıkla inceliyordu. Koyu kahverengi saçları, bronzlaşmış teninin üzerinde zarif dalgalar ve kıvrımlar halinde uzanıyordu.

“Evime hoş geldiniz.” Kollarını iki yana açarak dramatik bir şekilde eğildi. “Yakında burası bizim evimiz olacak.”

"Teşekkürler," diye yanıtladı çekingen bir şekilde. "Ne güzel bir yer." Hafif aksanı, ne kadar yabancı bir ortamda olduğunu ele veriyordu. Hem de çok hoş bir şekilde.

Elini ona uzattı. "Gel. Sana bir tur attırayım. Sen Monica mısın?" En içten gülümsemesiyle karşılık verdi.

"En son baktığımda öyleydi." diye kıkırdadı ve elini nazıkçe onun eline koydu.

"İyi."

Güzel.

Onu incelerken aklına gelen ilk düşünce buydu. İkincisi mi?

Bunu kırmak çok eğlenceli olacak...

Evet. Birlikte çok eğleneceklerdi.

ÜÇ

Nadi'nin kalbi boğazına düğümlenmişti.

O uzun zaman önce yaşanan son geceden beri hayatında Raziel'e hiç bu kadar yakın olmamıştı.

O zamanlar daha çocuk denecek kadar küçüktü.

Sadece birkaç santimlik bir mesafe onu, seksen yıldan fazla bir süre önce öldürmeye yemin ettiği canavardan ayırıyordu. Adam onun elini tutuyordu. Dokunulduğunda hafif bir soğukluk hissediliyordu; sonuçta vampirler başkalarının kanıyla beslenirlerdi ve yakın zamanda beslenmemişlerse vücut sıcaklıkları genellikle daha düşük olurdu.

Ama elini dudaklarına götürüp parmak boğumlarının arkasını öptüğünde, kan kırmızısı gözleri onun gözleriyle buluştuğunda, teni yandı. Kasıldı.

Neden? Neden?

Hiç şüphe yoktu ki, görülmeye değer bir manzaraydı. Keskin elmacık kemikleri, uzun, düz siyah saçları ve etrafındakileri kontrol etme yeteneğinde önemli rol oynayan delici bakışları vardı. Uzun boylu ve yapılıydı – belki de bu konularda kardeşinin standartlarına göre değil – ve vücut yapısına titizlikle dikilmiş koyu kırmızı bir takım elbise giymişti.

Etkileyici bir görüntü sergiliyordu ve bu tamamen planlıydı.

Ve hayatında ikinci kez, onun tüm ilgisi kendisine yönelmişti.

Ve onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

İşte bu onu donmuş halinden çıkardı. Bir maske takıyordu. Bir kalkan. Durumun kontrolü onda değil, kendisindeydi. Oyunu oynayarak, usulca

saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve onun çekici tavrına kapılmış gibi bir adım daha yaklaştı.

Raziel onaylayarak hafifçe mırıldandı. "Keyifli bir yolculuk geçirdiniz mi?"

"Teşekkür ederim, bindim. Daha önce hiç trene binmemiştim. Yolda o korkunç canavarlardan hiçbirini görmedim. Sanırım hayal kırıklığına uğrayacağım." Güldü. "Daha önce hiç gerçek bir peri görmemişim."

"Umarım asla yapmazsın canım. Sana bir an bile merhamet göstermektense gözlerini kafatasından sökmeyi tercih ederler. Gel. Sana etrafı gezdireyim." Elini bıraktı ve ona evinin kısa bir turunu yaptırdı. Onu odadan odaya götürdü ve birinci kattaki her odanın ne olduğunu açıkladı.

Nadi hayretler içinde kaldı. Vampirin nerede yaşadığını biliyordu; onun hakkında bilebileceği her şeyi biliyordu, hatta buranın sahip olduğu üç evden biri olduğunu bile. Ama orayı yakından ve bizzat görmek bambaşka bir şeydi.

Metropolün merkezi taş binalar ve çelik yapılarla yoğun bir şekilde doluydu. Ancak burada, şehrin eteklerinde, yapılar bir nebze de olsa mahremiyet sağlayacak kadar geniş bir alana yayılmıştı. Konağı, büyük bir taş duvar ve demir kapının ardında, caddeden uzakta yer alıyordu; mülkün kenarlarına dikilen yapay ağaçlar ve çalılar ise mahremiyeti daha da artırıyordu.

Elbette, yakınlarda hiçbir vahşi hayvanın bulunmasına izin verilemezdi. Saksılarda veya birkaç küçük çimenlik alanda dekoratif olarak tutulan bitkiler, her türlü büyüü uzak tutmak için demir parmaklıklarla çevriliydi ve muhtemelen kontrol altında tutmak için her gün budanıyordu.

Bina dışarıdan yüz yıllık gibi görünüyordu, ancak içi yeni baştan yenilenmişti. Duvarlar, keskin kenarlı geometrik desenlerle işlenmiş, parlak, yoğun vernikli ahşaptandı. Her şey sade çizgilerden oluşuyordu ve detaylar minimaldi. Ancak zenginlik ve masraf, kullanılan malzemelerde kendini gösteriyordu. Mermer, altın, pirinçten yapılmış ve zemine yerleştirilmiş, vahşi perilerle savaşıp vampirleri tasvir eden plakalar vardı.

Gaz lambalarının yerine yeni takılmış, belli ki yeni kablolanmış armatürlerden elektrik ampulleri yanıyordu; el yapımı vitraylar ise kırmızı, kehribar ve sarının çeşitli tonlarında zıt ışıklar yansıtıyordu.

Her şey pahalıydı. Ve her şey özenle yerleştirilmişti. Temiz ama ucuz, küçük kiralık odası ve pastel desenli duvar kağıdıyla tam bir zıtlıktı.

Bu, çoğu insanın ancak hayalini kurabileceği türden bir lükstü.

Anında bir şeyleri kırmak istedi.

Yani, Raziell'in kendini beğenmiş, alaycı yüzü. Saçının arkasında topuz yaptığı tutamlardan birinden tokasını alıp doğrudan şah damarına geçirmek çok kolay olurdu.

Vampirleri öldürmek zordu. Ama bir şeyi yeterince bıçaklarsanız, öldürdü.

Ama o sadece onun ölümünü istemiyordu.

Onun acı çekmesini istiyordu.

Lanetlenmiş ailesinin geri kalanının önce ölmesi gerekiyordu.

Kırmızı gözleri, avını takip eden vahşi bir hayvan gibi, eğlence ve açlıkla parıldıyordu. Ani adrenalin patlamasını utangaçlık olarak gizlemeye çalışarak gülümsedi ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Yüzü kızarmıştı, ama muhtemelen düşündüğü sebepten değil.

Tur, başladığı yerde, lobide sona erdi.

"Burada oldukça güzel bir yeriniz var, Bay Nostrom."

"Bana Raziell diyebilirsiniz." diye mırıldandı ve ona doğru yaklaştı. Ondaki bir karış kadar uzun boylu olması, boyunu ve görünüşünü korkutmak için kullanmaya alışkın olduğunu açıkça gösteriyordu. Kırmızı gözleri ona, içinden geçerek, adeta yakıyordu.

Parmakları, kadının saçlarının kıvrımlarına dolanarak, dalgaları tembelce parmaklarının etrafına sardı.

Ona çok, çok kötü bir şekilde zarar vermek istiyordu. Ama rol yapmaya devam etmeliydi, numara yapmalıydı. Yüzünde hafif bir korku ifadesi takındı. Dış şehirlerde pek fazla vampir yoktu. Sonuçta, orada kullanılabilecek çok az etki vardı.

Gülümsedi, kadının yapmacık korkusunu tam da umduğu gibi anladı. "Doğru... muhtemelen benim gibilerden pek fazla kişiyle karşılaşmamışsındır."

"İlk sensin." Bir ayağından diğerine hafifçe kaydı.

Yüzüne yayılan yavaş, rahat gülümseme, bir sonraki yemeğini tanıyan bir kurdun gülümsemesi gibiydi. Ve hafif bir zevk parıltısı vardı. "Sana bizim hakkımızda her şeyi öğretmeyi dört gözle bekliyorum." Saçlarını bırakıp parmaklarından birini çenesinin altına yerleştirerek başını kendine doğru kaldırdı. Dikkatini dağıtana kadar yakut işlemeli kravat iğnesine odaklandığını fark etmemişti. "Benden korkuyorsun, değil mi?"

"Ben—duydum ki—duydum ki vampirler kan içiyormuş." Sakin ol Nadi. Sakin ol. Henüz kasıklarına diz atma.

“Evet, yapıyoruz. Ama ölümcül değil. Ve kesinlikle acı verici de değil. Aksine, yaşanabilecek en enfes, en mutlu deneyim olabilir... hatta bağımlılık yapabilir.” Parmağını yanağında gezdirmek için eklemi kıvrıdığında, midesi bulandı. “Ama endişelenme. Tören bitene kadar güzel boynuna iz bırakmayacağıma söz verdim. Yoksa sevgili annem başımı mızrağa geçirir.”

Mümkün olduğunca utangaç ve edepli görünmeye çalışarak, Nadi ondan bir adım uzaklaştı ve hâlâ hafifçe gülümseyerek ayakkabılarına baktı. Sandal ağacı ve kolonya kokuyordu—ya da belki biraz da kamp ateşi gibi. “O—oh.” Başka ne diyebilirdi ki?

“Ailenizin düğüne katılamaması çok üzücü.”

İyi. Bu konuda haklıydı. Ayaklarına doğru baktı. Monica utangaç olurdu. “Aile şirketini yönetmek de varken çok riskli.”

“Hım. Annem de yol masraflarını ödemeyecekti. Neyse.” Ondan yüzünü çevirerek merdivenlere doğru yöneldi. “Halletmem gereken işlerim var. Eminim şuradaki Hank sizi odanıza götürmekten memnuniyet duyacaktır, Bayan Monica. Akşam yemeğine kadar döneceğim. Birbirimizi tanımak çok güzel olurdu, değil mi?”

“E-evet.” Kekeleme kolayca ağzından çıktı. Ondan ne beklediğini bilmiyordu ama onu böylece geçiştirmesi bir sürprizdi. Önemsiz olmaya alışkın değildi. İş başındayken genellikle önemsiz olmaya çalışırdı—ama böyle değil.

Öfke ve hayal kırıklığı içini kemirdi, sonra da bunu kafasından attı. Sen onun ailesi için sadece siyasi bir araçsın. Ve onun için de, kullanılıp atılacak bir oyuncaksın. Tüm öfkesini yutarak, titrek ve kararsız bir sesle, “Kulağa hoş geliyor,” dedi.

İkinci kata çıkan merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştı bile. “Eminim senin için öyle olacak. Hadi gel, Ivan. Ha, bir de Hank? Sarah'dan kıza uygun kıyafetler bulmasını rica eder misin? Aman Tanrım, sanki bir düşkünler evinden çıkmış gibi görünüyor. Yemek yemeden önce onu düzgün bir hale getirir misin? İştahımı kaçırmak istemem.”

“Evet efendim,” diye yanıtladı Hank olması gereken kişi.

Nadi'nin tüm gücü gerekti. Sahip olduğu her şey. Kendi kendine öğrendiği tüm disiplin. Hedefinin yirmi saatten fazla bir süre boyunca çatılarda hareketsiz oturarak ortaya çıkmasını beklerken kazandığı tüm sabır. Bütün bunlar, sadece ellerinin yumruk haline gelmesini engellemek içindi.

Bu normaldi. Beklenen bir şeydi. Monica'nın bu konuda uyarıldığı ve önemsememesi için eğitildiği türden bir şeydi tam olarak. O, şehir dışından gelen, soylu olmayan, orta halli bir insandı. Adam ise, organize suçla son derece açık bağlantıları olan, inanılmaz derecede zengin ve güçlü bir vampirdi.

Ama kahretsin, ona zarar vermek istiyordu. Onu acı çektirmesi gerekiyordu. Bütün bunları yutarak, birkaç saatlik huzur ve sessizlik vaadiyle kendini teslim olmaya zorladı. Raziel gittikten sonra, kaynaklarından öğrendiğine göre Ivan'ın yanında Raziel'in ikinci komutanı olan Hank'e döndü. "Teşekkür ederim, rahatsızlık verdiğim için üzgünüm."

Adam homurdandı. Belli ki, kadın bir kelime bile söylemeye veya göz teması kurmaya bile değmezdi. Adam evin arka tarafındaki koridora doğru ilerledi ve kadını takip etmesi için işaret etti.

Ah, hepsinden nefret ediyordu.

Hank'i öldürmek eğlenceli olurdu. Kendi dili burnuna sokulmuş halde bir yere asılıp bırakılırdı. Ya da daha az kibar bir yere. En azından onu sefil ve anlamsız küçük sohbetlerden kurtarıyordu. Onu arka merdivenlerden -bir hizmetçi gibi- yukarı çıkardı ve evin arka tarafındaki bir odaya götürdü.

İçeri girerken, sanki mekana hayran kalmış gibi davrandı. Buranın misafir odası olduğu açıktı ama Monica için her şey şaşırtıcı olmalıydı. Hank'e dönerek gülümsedi. "Teşekkür ederim—"

Hank kapıyı onun yüzüne kapattı.

"—sen." Nadi ondan geriye doğru saydı. Sonra bir kez daha saydı. Yoksa koridorda hızla ilerleyip adamı orada öldürürdü. Çok erken. Geldikten on dakika sonra insanları öldürmeye başlayamazdı. Hayır, zaman ayırmalıydı. Herkesin onun varlığına alışmasını beklemeliydi. Muhtemelen, arkadaşlarını ve çalışanlarını ortadan kaldırmaya düğünden sonra başlamalıydı.

Sağ.

Düğün.

İçinin bir köşesinde bunu düşünmekten kaçınmak istiyordu. Düğünlerden nefret ettiği için değil – hayatında katıldığı birkaç düğün de heyecan vericiydi – ama düğünden sonra olacaklar yüzünden.

Raziel onu yatağına zorla sokmadan önce bu kadar uzun süre beklemiş miydi acaba?

Monica'nın valizini kapının yanındaki bir sandalyeye bıraktı (Hank valizi taşımayı teklif etmemişti) ve genç kadının yanında ne getirdiğini

görmek için fermuarını açtı.

Kıyafetler. Birkaç kitap. Ve bir oyuncak ayı. Oldukça yeni görünüyordu, yani en azından gerçek Monica'nın en sevdiği çocukluk oyuncağını yanlışlıkla çalmamıştı. Zavallı kız. Onu çiğneyip tükürürdü. Üzgünüm Monica, onunla bir hafta bile dayanamazdın.

Monica'yı Raziel'den kurtarmanın az da olsa bir şerefi vardı. Nadi bunu aklında tutmamıştı ve büyük bir şey de değildi—ama en azından başını biraz dik tutabileceğini düşünüyordu. Değil mi? Kısa vadede yaptığı şeyden bir fayda geliyordu. İyi bir insan değildi. Ama yapmaya çalıştığı şey iyiydi.

Yatağa yığılıp derin bir nefes aldı. Bitkin düşmüştü. Büyüsünü kaybetmeye cesaret edemedi. Neyse ki, uyurken bile aktif kalıyordu. Büyüsünün zayıflaması için oldukça ağır yaralanmış olması gerekiyordu. Ama yabancı bir yerde, korumasız bir şekilde uyuyakalmak akıllıca değildi. Yine de, tüm bunları bir kenara bırakıp dinlenmek için bu fırsatı değerlendirmeye çok hevesliydi.

Homurdanarak yataktan kalktı ve kapının kilitli olduğundan emin olmak için gitti. Aptal olma, anahtarları var. En azından odasının özel banyosu vardı. Bu bir artıydı. Odayı didik didik aradı, her çekmeceyi ve her mobilyanın altını kontrol etti, gözetleme delikleri, kameralar, her şey aradı.

Ama temiz görünüyordu.

Sen önemli değilsin. Bunu çok açık bir şekilde belirttiler.

Casusluk yapmaya degecek kadar bile önemli değildi. Belki biraz uyuyabilirdi. Monica uzun bir yolculuk gününden sonra kesinlikle bunu yapardı. Gardını indirmek... iğrenç geliyordu. Yanlış hissettiriyordu. Ama rolünü oynamak zorundaydı.

Sonuçta çok yorgundu.

İçini çekerek küçük oyuncak ayıyı aldı; altında hâlâ bir etiket vardı. Belki bir veda hediyesiydi? Ya da Monica'nın yolda aldığı bir şey? Fark etmezdi. Etiketini çekip yatağın üst yorganının altına girdi.

Raziel'in en berbat misafir odası bile Nadi'nin sahip olduğu her şeyden kat kat daha rahattı. Oyuncak ayısını yastık gibi kullanarak kolunu destekledi, gözlerini kapattı ve hızla uykuya daldı.

En azından rüya görmedi. Ona yetecek tek şey buydu; onun kendini beğenmiş gülümsemesi ve kadifemsi sesi uykusunda ona musallat olacaktı.

* * *

Raziel, süitinin balkonundaki kanepeye kendini bıraktı ve parmaklarının arasında altın paralarından birini daha çevirdi. Halletmesi gereken bir iş yoktu.

Ama oyuncaklarıyla yapmayı öğrendiği bir şey varsa, o da onları bekletmekti. Onların onun sesine, dokunuşuna, varlığına özlem duymalarını sağlamaktı. Personeline, aksi yönde bir talimat verilmedikçe onu yalnız bırakmaları söylenmişti; o izole edilecek, kendisi dışında herkesle etkileşimden koparılacaktı.

Metropolde yapayalnız, arkadaşı ve ailesi olmadan; güvenebileceği tek kişi o mu? Onu kısa sürede avucunun içine alırdı. Eski bir oyun ama kolay.

Ivan, ellerini önünde kavuşturmuş bir şekilde kapının yanındaki yerine geçti ve gözlerini uzaklara dikti. Bir keresinde Raziel, arkadaşı ve koruması olan Ivan'a böyle bakarken ne düşündüğünü sormuştu ve adam sadece omuz silkip gerçekten bilmediğini söylemişti.

İyi adam.

Belki de şaka Raziel'in başına patlamıştı ve Ivan, orada boş boş durup zamanın geçişini izlerken, gizlice kafasında koca romanlar yazıyordu.

Para tekrar dönmeye başladı.

Runne'nin modern çağından, insanların kendi türünün yardımıyla şehirlerini kurmasından önceki döneme ait, aralarından seçim yapabileceği bir antika para koleksiyonuna sahipti. Bu paralar, insanların ona verebileceği ve gerçekten hoşuna giden birkaç hediyeden biriydi. Hayatında gerçekten değer verdiği birkaç şeyden biriydi.

Binlerce yıl önce adadaki yaşam hakkında çok az şey biliniyordu. Sadece zulüm ve vahşiliğin hüküm sürdüğü, insanların ve vampirlerin güçlerini birleştirerek perileri yer altına sürdüğü ve dünyaya bir nebze de olsa gerçek düzen ve medeniyet getirdiği biliniyordu.

Savaş elbette hiçbir zaman tam olarak bitmemişti. Periler küf gibi sızarak ovaları yeniden ele geçirmişlerdi. Elindeki madeni para narin bir parçaydı. Her iki yüzü de neredeyse imkansız detaylarla işlenmiş, usta bir zanaatkarın elinden çıkmış olması gereken ince işçilikle kaplıydı.

Vahşiler. Ama böylesine güzel sanat eserleri yaratabiliyorlardı. Keşke evcilleştirilebilselerdi.

"Ne düşünüyorsun?" Raziel parayı parmaklarının arasında çevirdi, eklemlerinin üzerinden fırlattı. Bir zamanlar Baba tanrı olarak tapılan en büyük ay, ağaç sınırının üzerinden yeni yeni yükselmeye başlıyordu.

"Neyden?" diye sordu Ivan.

"Kızıdan bahsediyorsun, aptal herif." Gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi sandın ki?"

Ivan omuz silkti. Tatlı adam. İyi arkadaş. Ama zekası bir tuğla kadar. Ve tıpkı bir tuğla gibi, insanların kafasını ezmek için çok kullanışlıydı. "Sevimli."

Kısa ama öz. Monica, endişelerinin aksine, oldukça çekiciydi. Onu orada, üzerine tam oturmayan kıyafetleriyle ve büyük, masum, yeşil gözleriyle gördüğü anın hatırasıyla vücudu gerildi. Aptal desenli elbisenin altında, önünde uzanmasını, gergin bir şekilde beklemesini, yalvarmasını sabırsızlıkla beklediği bir beden vardı.

Koyu kahverengi saçlarında kestane tonları vardı. Ve ona baktığında gözlerinin hafifçe irileşmesi? Yaklaştığında neredeyse titremesi?

Ne muhteşem bir biblo. Onu parçalamaktan çok zevk alacaktı, her ne kadar bunun çok, çok kolay olacağından şüphelense de. Onu bir gecede paramparça edip, ertesi şafakta ayakkabılarını yalamasını ve ilgisi için yalvarmasını sağlayıp sağlayamayacağını merak etti.

Bu düşünce onu ürpertti. Kan dolu şarap kadehini alıp bir yudum içti. Monica, ne yazık ki, ister planlı ister zorunluluktan olsun, uzun süre yaşayamayacaktı. Onu dönüştürmek istemiyordu ve bu yüzden balayı bittiğinde, kanını tamamen tüketecekti.

Ama öncesinde birlikte eğlenebilirlerdi. Kardeşlerinin, o gitmeden önce ondan bir parça koparmaya çalışıp çalışmayacaklarını merak etti. Lana kesinlikle, Mael belki.

Düşünceleri tekrar Monica'ya döndü. Lezzetli küçük şey. Ama içten içe onun hayal kırıklığı yaratacağından şüpheleniyordu. Tıpkı pahalı bir menüden yemek sipariş edip de tabağın ortasında tek bir brokoli çiçeği bulmak gibi.

Tamamen beklenti. Et yok.

"Sanırım onu düğünden sonra mahvetmeliyim." Bardağı şıkırdatarak yere koymadan önce kandan bir yudum daha aldı. "Nikah masasında boş bakışlı bir gelin olması yakışık almaz."

Ivan omuz silkti. "Kimsenin şaşıracağını sanmıyorum."

"Belki. Ama annemden bunun sonunu getiremezdim." İçini çekti. "Uslu bir çocuk olup bekleyeceğim."

Ivan inanmaz bir kahkaha attı.

Raziel sırtıttı. "Yapacağım! Söz veriyorum."

Sevimli, masum küçük Monica, bir canavara satıldı.

Raziel'in son oyuncağı, şehrin sokaklarında, tamamen delirmiş bir halde, yaptığı kötülükler için af dilemekle ve cezalandırılmak için yalvarırken bulunmuştu. Bir kanala girmiş ve her şey orada bitmişti.

Zavallı Oliver. Ama tüm ortakları gibi Oliver da zayıf düşmüştü.

Raziel'in ihtiyacı olan şey bir meydan okumaydı.

Ayaklarını sehpa uzattı, başını kanepeye yasladı ve gözlerini kapattı. Şimdilik, Monica karısı olduğunda ona yapacağı tüm korkunç ve harika şeylerin hayalini kuracaktı.

Gerçi... düğünden önce biraz eğlence yaşanabilirdi belki de.

Belki biraz.

DÖRT

Nadi yatak odası aynasında kendine baktı. Raziel'in çalışanlarından Sarah, ona "uygun kıyafetler" ve makyaj malzemeleri getirmek için gelmişti. Kadın, kapıyı kapatıp gitmeden önce neredeyse hiç göz teması kurmadı.

Monica'nın bu insanlar için ne kadar az önem taşıdığı aşikardı. Ve bu sorun değildi; eğer ona hiç ilgi göstermezlerse, onları içeriden parçalamak daha kolay olurdu. Eğilerek, kendisine getirilen koyu kırmızı rujunu tazeledi. Onun renklerini, yani siyah ve kırmızıyı giymesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Elbise oldukça açık bir dekolteye sahipti, iç çamaşırı giymeyi imkansız kılıyordu ve arkasında bele kadar çaprazlanan ince askıları vardı. Ama bu, hayatında giydiği en skandal şey değildi. Zaten Vahşi Diyar'daki periler genellikle tamamen çıplak dolaşıyorlardı. Çıplaklığa alışmıştı.

İpek kumaş ve marka etiketinin olmaması, kıyafetin pahalı olduğunu gösteriyordu. Siyah topuklu ayakkabılar ve kendisine alınan makyaj malzemeleri de parayla alınabilecek en iyi ürünlerdi.

Raziel bunu elbette nişanlısına güzel şeyler vermek istediği için yapmadı. Aksine, hayatındaki her şey gibi onun da özel görünmesini istediği için yaptı.

O, onun için sadece bir aksesuar gibiydi.

İçinde tiksinti kaynadı ama bunu yuttu. Adam onunla bir oyun oynuyordu. Ve o da adamla oynuyordu. Ama aynı tahtada oynamıyorlardı.

Saçlarını ustaca dağınık bir topuz haline getirdikten sonra, topuzun sabit kalması için iki uzun, sivri tokasını taktı. Buradaki tek silahı bunlardı.

Eğer Raziel ona saldırsaydı, pek bir faydaları olmazdı. Mesleğinde gizlilik ve sürprize güveniyordu, kaba kuvvete değil.

Ama en azından gerekirse onları kendisine karşı çevirebilirdi. Nadi, Raziel'in düşmanlarına ve sevgililerine yaptığı iğrenç şeylerin bir başka söylentisi olmayı reddetti. Onun nelere kadir olduğunu çok iyi biliyordu.

Çılgılık sesleri anılarında yankılanıyordu.

Çenesi seğirerek derin bir nefes aldı ve verdi. O gecenin anıları istemsizce zihninde canlandı.

Vahşi doğanın yeraltı mağaraları görülmeye değermişti. Dürüst olmak gerekirse, bazen onları hiç görmemiş insanlara ve vampirlere acıyordu. Karanlık, eğer onları görmekten çok korkmuyorsanız, harikalar barındırıyordu.

Tüm peri klanları göçebeydi, sürüler halinde seyahat ediyor ve Vahşi Doğanın kaotik akıntılarıyla dolaşıyorlardı. İnsanlar gibi yapılar ve medeniyetler inşa etme girişimleri orada tamamen zaman ve emek kaybı olurdu. Ekin tarlaları bir gecede ormana dönüşürdü. Kıvrılan kökler ve sarmaşıklar, inşa edildikten günler sonra binaları yıkarlardı.

Babası, yukarı dünyayla yasa dışı ticaret yapmaya cesaret eden ve üyelerinin çoğu zaman perilerden çok insana benzeyen az sayıdaki peri klanından biri olan İltani'lerden idi.

Bu durum, Nadi ve ailesini Vahşi Diyar'daki diğer perilerin çoğundan dışlamıştı, ama aynı zamanda Nadi ve ailesinin asla aç kalmadığı, en güzel kumaşlardan mahrum kalmadığı veya gerçekten hiçbir şeyden yoksun kalmadığı anlamına da geliyordu.

Yani Nadi gençliğini vahşi doğadan mantar toplayarak geçirmişti; ailesi bu mantarları insanlara satardı. Hayatının büyük bir bölümünü ise, insanların ve vampirlerin doğaya karşı verdikleri mücadelede terk ettikleri binaları ve yapıları hafifçe parlayan sarmaşıkların ele geçirmeye başladığı yerlerde, yani yüzeye en yakın yerlerde yaşayarak geçirmişti.

Tüm dünya bir geçiş evresiydi. Hiçbir şey gerçekten siyah ve beyaz değildi. İyi ve kötü. Yaşam ve ölüm. Medeniyet ve Vahşi Doğa. Ve o, büyürken bu geçiş yerlerinde, bu unutulmuş mekanlarda yaşamıştı; insanlar tarafından terk edilmiş ve periler tarafından dışlanmış yerlerde. Ne metropolde ne de Vahşi Doğada, ikisinin arasındaki boşluklarda.

O zamanlar Nadi, insanların topladığı çirkin mantarlarla neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyordu. Bu mantarlar işe yarar bir şeye dönüştürüleliyordu bile.

Şimdi, bunların inanılmaz halüsinojenik uyuşturucular ürettiğini anlamıştı. Klanını zengin olmasa da etkili kılmıştı. Ama nedenini bilmiyordu. Çocukken, amcası Luciento'nun babasıyla "büyüdüğünde saflarında senin gibi bir şekil değiştiriciye gerçekten ihtiyacı olabilir" diye şaka yapmasının nedenini bilmiyordu. Ve babasının neden güldüğünü ve onu işe almasına izin vermenin kendisine gökyüzündeki iki aya mal olacağını söylediğini de bilmiyordu. Luciento homurdanarak "Satıldı" derdi.

Vahşilerin yakın zamanda ele geçirdiği bir depoda kalıyorlardı ve her şey ters gitmişti. Klanları sınırlarını aşmıştı. Çok cüretkâr davranmışlardı. Ve Vahşiler gibi, geri püskürtölmeleri gerekiyordu.

Ama onları yok etmeye gelen şey kılıçları, ateşleri ve makineleri değildi. Çok daha, çok daha kötü bir şeydi.

Onlara bir vampir gelmişti. Ama sıradan bir vampir değildi.

O'ydu.

Yılan.

O zaman bile ona bakakalmıştı. Etrafındaki doğal dünyaya karşı sergilediği çarpıcı güzelliğine. Uzun siyah saçları, soluk teni ve keskin kırmızı gözleriyle oraya ait değildi. Onun dünyası vahşiydi, her yeri sarmaşıklar ve yapraklarla doluydu. İnce çizgili takım elbiseler ve özel dikim kıyafetler değil.

O zamanlar onun gerçek adını bilmiyordu. Sadece unvanını biliyordu. Sadece Yılan geldiğinde herkesin öldüğü efsanesini biliyordu. O ana kadar hiç vampir görmemişti.

Kaos neredeyse anında baş göstermişti. O ve diğer vampirler depoya doluşmuş, her taraftan üzerlerine gelmişlerdi. Gözle görebileceğinden bile daha hızlı hareket ediyorlardı. Yarasa gibi kanatlı şeyler miydi, yoksa bir yarasa sürüsüne dönüşebilecek şeyler miydi, tam emin olamamıştı.

Vampirler depoyu ateşe vermiş, ailesini yer üstünde daha da uzaklara, Vahşi Dünya'ya güvenli bir kaçış yolunu kapatmışlardı. Onları sokağa sürmüşlerdi. O zamanlar nerede olduğunu bilmiyordu. Şimdi ise zihninde canlandırabiliyordu. Metropolün derinliklerinde, istenmeyen dünyayı yukarıdakilerden gizleyen üst üste yığılmış yolların altında bir yerlerde.

Doğrudan bekleyen bir insan birliğinin içine dalmışlardı. Silah sesleri kulaklarında yankılanmıştı. Annesi kolundan tutmuş, "Saklan—yer değiştir! Onlardan biri ol—" demiş ve onu duvardaki bazı kasaların arkasına itmişti.

O geceyi zihninde defalarca yeniden canlandırdı. Rüyalarında, kabuslarında, uyanık olduğu anlarda. Kendini cesur olarak hayal etti. Ayağa kalkıp hayır dediğini ve ailesinin yanında savaştığını hayal etti.

Bunun yerine, annesinin ona söylediği her şeyi yapmıştı. Şeklini bir insana dönüştürmüş, duman ve toprak içinde yerde sürünerek ilerlemişti; klanının genellikle insan kadınlarının giydiği kıyafetleri giymesinden memnundu. Bu, gerekirse ortama daha kolay karışmasını sağlıyordu.

Ve o anda? Buna ihtiyacı olmuştu.

O gece korkaklık etmişti.

Ama işte o zaman onun kahkahasını duymuştu.

Silah sesleri kesilmişti.

Nadi, o zamanlar metropolün birçok büyük, kıvrımlı yapısından biri olan üst geçide hayranlıkla bakakalmıştı. Evlerin, ofislerin ve atölyelerin üzerinden geçen yollar, üst üste yığılmış bir yapı. Düz çizgilerden yapılmış ve metal çubuklar üzerindeki cam lambalardaki pis kokulu alevlerle aydınlatılmış, baş döndürücü bir kıvrımlı giriş ve metal denizi, adeta bir çılgınlık gibi görünüyordu.

Daha önce gördüğümüz vampir—takım elbiseli ve kırmızı gözlü olan—ailesinin önünde duruyordu. Annesi, babası, erkek kardeşi ve iki kız kardeşi. Hepsi diz çökmüş, kan içinde ve isle kaplıydı; babasının yan tarafındaki kurşun yarasından kan akıyordu zaten.

“Hım. Bunun için özür dilerim. Gerçekten kişisel bir şey değil.” Vampirin sesi yumuşaktı. Sakin. Dostça. Sanki sıradan bir günmüş gibi. “Ama maalesef, kardeşiniz sabrımızı zorluyor ve bir mesaj iletilmesi gerekiyor. İşte... ben, elçi, siz de mesajınız.”

“Sen iğrenç, ensest ilişkiden doğmuş kan emici!” Babası, son ana kadar meydan okuyarak vampirin pahalı ayakkabılarına tükürmüştü.

Vampir tekrar güldü. “Ah, sevgili, tatlı vahşim. Bana yöneltebileceğin hakaretlerden zarar görebileceğimi mi sanıyorsun?” Rahat bir şekilde kardeşinin yanına gitti ve... iğrenç bir çığırıyla boynunu kırdı.

Annesinin çığlığı, Nadi'nin zihninde hayatının geri kalanında tekrar tekrar yankılanacaktı.

Kardeşinin yere cansızca düşerkenki yüz ifadesi de aynı şekilde etkileyici olurdu.

“Lanet olsun sana!” Babasının bağırması boşunaydı.

“Güçlerimin sizin türünüz üzerinde işe yaramaması çok üzücü.” Vampir iç çekti. “Ellerimi kirletmekten nefret ediyorum. Gerçi arada bir pratik

yapmak da iyi geliyor sanırım. Unutma, bunun sorumlusu ben değil, kardeşin Luciento."

Nadi'nin en büyük kız kardeşi de ondan sonra gelmişti.

Ardından en genç olanı geliyor.

Anne ve babasının merhamet dileklerinin hiçbiri işe yaramadı. Onun sakin, rahat ve dost canlısı tavrını da değiştirmediler.

Vampir, annesinin acılarına son verdikten sonra babasına sıcak bir gülümsemeyle baktı ve omuz silkti. "Luciento, haddini aşmanın bedelini biliyordu."

Babası hiçbir zaman cevap verme fırsatı bulamadı.

Ama Nadi'nin korkusu henüz bitmemişti. Çünkü vampir dikkatini ona çevirmişti. Hala orada, bir zamanlar gördüğü bir insanın yüzünü takmış, ağlayıp sızlayarak, şimdi tuğla olduğunu anladığı şeylerin yanındaki sandıkların köşesinde büzülmüş halde duruyordu.

Pahalı ayakkabıları, ona yaklaşırken kaldırım taşlarında yankılanmıştı. Gaz lambalarının ışığına karşı oluşturduğu silüet hâlâ kâbuslarında onu rahatsız ediyordu. "Yanlış yer, yanlış zaman..." diye kıkırdadı, sonra ona bir kelime daha söyledi. "Kaç."

Ve gerçekten de öyle yapmıştı.

Ama o an, adamın ölümü sırasında o kelimeyi kafatasına kazımaya karar vermişti.

Kapı çalındı. "Akşam yemeği. Hazır mısınız?" Kahrolası Hank yine iş başında.

Ve onu akşam yemeğine çağırıyordu.

Raziel Nostrom ile birlikte.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, tuttu ve verdi. Monica'nın aynadaki yansımasına bir kez daha baktıktan sonra kendini hazırladı. Evet. Yıllarca onu ayakta tutan cümleyi zihninde tekrarlardı.

Seni öldüreceğim, Raziel Nostrom.

BEŞ

Nadi bir an için yaklaşımını düşündü. Raziel muhtemelen Monica'nın sıkıcı, aptal ve saf bir taşralı kız olduğunu sanıyordu. Bunu kullanabilirdi; onu hazırlıksız yakalayabilirdi. Ne ile karşı karşıya olduğunu farkında değildi.

Boynunu bir yandan diğer yana kütürdeterek en iyi gülümsemesini takındı ve kapıyı açtı. Hank onu koridorda bekliyordu. Belli ki sıkılmış gibi davranmaya, onun için hiçbir şey ifade etmediğini göstermeye çalışıyordu. Ama odadan çıktığında ona bakışları, içinde bir gurur kıvılcımını uyandırdı.

Monica masum bir çiftlik kızı gibi görünebilirdi. Ama bu, Nadi'nin onu öyle görmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Önden gidin." Koridora doğru işaret etti, bir an önce gitmek istiyordu. Ve şimdi Hank'in göğüslerine bakmayı bırakmasını da istiyordu. Monica dolgun bir kızdı.

Hank boğazını temizledi ve yürümeye başladı. Kadın da başını dik tutarak onu takip etti. Topuklu ayakkabı giymeye alışkın olduğu için memnundu.

Bu kıyafet, Monica'yı tamamen ön plana çıkarmakla kalmayıp, aynı zamanda onu son derece rahatsız hissettirmek için tasarlanmıştı.

Nadi ise bunun yerine diğer herkesi rahatsız etmeyi amaçlıyordu.

Bunu sahiplenerek.

Hank onu, geniş ve çitlerle çevrili arka bahçeye bakan balkona götürdü. Gökyüzü, yarım ay ve yıldızlarla aydınlanmıştı. Arkada yerleşik bir havuz vardı—elbette bir havuzu var—bahçe ve bahçeler, direkler üzerindeki parıldayan lambalarla zarif bir şekilde aydınlatılmıştı.

Birdenbire, eğer yeterince uzun süre hayatta kalabilirse, yüzmeye gitmeyi dört gözle beklemeye başladı. En azından bu çılgın planın,

intikamın yanı sıra, bir de olumlu yanı olacaktı. En son ne zaman yüzebildiğini hatırlayamıyordu. Gerçek formunda bunu yapmaya cesaret edemezdi, ama tamamen suya batma fikri bile onu gülümsetiyordu.

Balkonda iki kişilik bir masa kurulmuştu, beyaz bir örtüyle kaplıydı ve tabaklar ile pahalı gümüş takımlar özenle yerleştirilmişti. Raziel çoktan oturmuştu, parmak uçlarının arasında kristal bir şarap kadehi vardı ve kadeh kıpkırmızı bir sıvıyla doluydu. Nadi bunun şarap olmadığını biliyordu.

Topuklarının balkonun taş zemininde çıkardığı ses Raziel'in dikkatini çekti. Ona bakmak için döndüğünde, kırmızı gözlerinin hafifçe irileşmesine istemsizce gülümsedi.

Başını dik tutarak ve omuzlarını dimdik tutarak, Hank'in yanından geçip masaya yaklaştı. İki adamın da onun için sandalye çekmeyeceği açıktı. Bu onun için sorun değildi.

Raziel, karşısındaki sandalyeye doğru yürüyen kadına gözlerini dikmiş bir şekilde baktı.

Elini sandalyenin arkasına koyarak gülümsedi ve sandalyeyi çekmek için biraz öne eğildi. Monica'nın güzel hatları vardı; mademki üzerindeler, onları kullanabilirdi. "İzin verir misiniz?"

Sözleri onu bir şeyden uyandırmış gibiydi. Boğazını temizleyerek şarap kadehiyle amaçsızca işaret etti. "Buyurun, buyurun."

Oturarak Raziel'in bakışlarını umursamadı. "Beni bütün gün odamda bıraktığın için sana ne kadar teşekkür etsem az. Çok düşünceliydin, yolculuktan çok yorulmuştum." Sesinde en ufak bir alaycılık yoktu.

Bununla ne yapacağını bilemiyor gibiydi. "Ben... evet, öyle olmanızı bekliyordum."

Elbette ki garsonları vardı, bir garson gelip ona bir kadeh beyaz şarap doldurdu. Kadın adama nazikçe teşekkür etti ve adam uzaklaşana kadar bekledi, sonra kadehini alıp bir yudum aldı. Şarap muhteşemdi. Ve anladığı kadarıyla, içine uyuşturucu katılmamıştı.

Ne kadar da kibar bir davranış. Gerçi, ünlü bir hipnotizör olduğunu tahmin ediyordu. İnsanları istediğini yapmaya ikna etmek için uyuşturucuya ihtiyacı yoktu. "Günün nasıl geçti?" Korkutucu olması gereken bir durum karşısında sarsılmaz bir şekilde neşeli olmak eğleneliydi. "İşini hallettin mi?"

"Hı?" Başka, neşeli bir şeye bakıyordu. Tam olarak onun suçu değildi; hava soğuktu ve elbise sütyen, korse ya da iç çamaşırı giymesine izin vermiyordu.

İstediğin kadar bak, ahmak herif.

Başını sallayarak dikkatini arka bahçeye çevirdi, belli ki ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Kalbinde kabaran bir gurur duygusu vardı. Onu istiyordu—bu çok açıktı. Ve oturduğu yerde kıpırdandıkça—biraz da rahatsız olduğu anlaşıyordu.

İyi.

“Günüm iyi geçti.” “Şarabından” bir yudum aldı. Bardağın kenarlarını lekeleyen iz, bunun kan olduğunu gösteriyordu. Umarım bu, sözünde duracağı ve düğünden sonrasına kadar dişlerini boynundan uzak tutacağı anlamına geliyordu. Onu ısırduğunda ne olacağından emin değildi; büyüünün kanını tadana kadar devam edip etmeyeceğinden veya ne olduğunu anında anlayıp anlamayacağından emin değildi ve onu önce öldürme şansı bulana kadar bunu öğrenmek istemiyordu.

Bu başka bir gecenin sorunu olacaktı. O, şimdiki zamana odaklanmıştı. Ve şu anda kazanıyordu. Raziel ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Onun görünüşü ve ses tonu oyununu alt üst etmiş olmalıydı.

“Ne iş yapıyorsun?” Masanın üzerinden uzanarak bir kaseden küçük bir ekmek aldı ve önündeki porselen tabağa koydu. Bir parça koparıp ağzına götürdü. “Babam söylemedi.”

"Ailem çoğunlukla nakliye ve teslimat işlerinde çalışıyor."

Bu, durumu komik derecede hafife alan bir ifadeydi, ancak teknik olarak doğru olduğunu kabul etmesi gerektiğini düşündü. Ailesi uyuşturucu, silah, insan, çalıntı mal, kaçak eşya, ceset gibi şeyleri gönderip alıyordu...

"İşiniz ilginç mi?" Konuşmadan önce ekmeği iyice çiğneyip yuttu. Çiftlik kızlarının bile görgü kuralları vardı.

“Bazen büyüleyici olabiliyor. Bazen de, iyi maaş alan bir ayakçıdan farksızım.” Sonunda kafasında olup bitenleri kontrol altına aldı ve o kızıl gözlerini tekrar ona çevirdi. Bardağından yudumlar alırken onu sessizce inceledi.

Hım. Nostrom kardeşler arasında herhangi bir anlaşmazlık olduğunu hiç duymamıştı. Dışarıdan bakıldığında her zaman birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile gibi görünmüşlerdi. "Ailenle iyi geçinemiyor musun?"

“Söylediklerimle pek alakası yoktu.” O kızıl gözler onu delip geçiyordu. Çok ileri gitmişti. Bu soru Monica'dan değil, Nadi'den gelmişti. Bir dahaki sefere daha dikkatli olmalıydı. “Sadece işimin çoğu zaman onların hatalarını düzeltmekten ibaret olduğunu söyledim. Ama en küçükleri olarak bu benim görevim.”

“Ah.” Duraksadı ve gerçek Monica hakkında hatırlayabildiği her şeyi hatırlamaya çalıştı. “Küçük bir kız kardeşim var. Ama genellikle her şeyden sıyrılıyor.” Çabuk, aptal, konuyu değiştir! “Bu ne?” Bardağını işaret etti. Cevabı biliyordu. Sadece onun ne diyeceğini görmek istiyordu. “Normal şaraba benzemiyor.”

Gülümsemesi ince ve alaycıydı. “İyi niyetli değil.”

Nadi, onun “Bu kan” ya da benzeri bir şey söyleyerek kendisini korkutmaya çalışacağını tahmin ediyordu.

Bunun yerine bardağı ona uzattı. “Biraz dene.”

Gözlerini kırpıştırarak bardağı elinden aldı ve kokladı. Kanın şarapla karışmış metalik kokusu, başını çevirmek istemesine neden oldu. Ama Razel onu o kızıl gözleriyle izliyordu ve bunun bir test olduğunu biliyordu.

Kendini, bir grup doktor tarafından incelenen insan tıbbi muayenelerinden birinde gibi hissetti. Bir an için, onun büyüünün ardındaki gerçeği görüp göremediğini merak etti, kendini çok savunmasız hissetti.

İnsanların ondan bu kadar korkmasına şaşmamalı.

Kendini hareket etmeye zorladı. Bir an duraksadıktan sonra, o sıvıdan bir yudum aldı. İğrençti. Kanı ilk kez tatmıyordu. Ama kırmızı şarapla birlikte içtiği ilk seferdi. Burnunu buruşturdu ve bardağı ona geri verdi. “Dürüst olmak gerekirse, bu dünyadaki en sevdiğim şey değil.”

Bu onu az da olsa etkilemiş gibiydi. Bardağı ondan alıp kendi yudumunu içerken kıkırdadı. “Bu... sonradan edinilen bir tat.”

Kadın ekmeği keyifle yerken ve arada sırada kendi, kanlı olmayan şarabından bir yudum alırken aralarında sessizlik hakimdi. Sıradaki hamleyi yapma sırası ondaydı.

Sandalyesinden kalktığı anda, Monica'nın gerilmemesi için tüm iradesini kullanması gerekti. Monica biraz ürkek olabilirdi, ama Nadi gibi ona sırtını dönmekten korkmazdı.

Razel'in de tam olarak oraya doğru gittiği anlaşıyordu. Arkasından yavaşça yürüdü ve parmaklarını omzunun üzerinde gezdirdi.

Tüyleri bir anda diken diken oldu. Beklenmedik dokunuşla ürperdi. Teni, kan şarabından dolayı alışılmadık derecede sıcaktı. Arkasında, onun tepkisine memnuniyetle mırıldandı.

Bunu bir çekim sanıyor. Nadi dişlerini sıktı. Sadece onu gafil avlamıştı, hepsi bu. Parmaklarını omzunun üzerinde gezdirdi ve Nadi başını çevirip ona baktı. “Daha önce hiç sevgilin oldu mu?”

Elini omzundan kısa bir süreliğine kaldırıp başını tekrar öne çevirdi. Ne yaptığını ya da yapacağını görmesini istemiyordu. Karnı düğümlendi ama itaat etti.

Tabağındaki bıçağı kapmak istedi. Onu kasıklarındaki atardamara saplamak istedi. Çılgılık atarak kan kaybından ölmesini izlemek istedi. "Bana düğünümüzde beyaz giymeli miyim diye mi soruyorsun?"

"Soru karşılığında soru sorulmasından hoşlanmıyorum..." Sesi ufukta beliren bir fırtına gibi alçak, sessiz bir homurtuya dönüştü. "O halde, lütfen benim soruma da cevap verir misiniz?"

Boğazındaki yumruyu yutarak bir an duraksadı. Bu, gün gibi apaçık bir tehditti. Monica'nın bunu olduğu gibi görüp görmeyeceğini merak etti, ama yeni nişanlısını mutlu etmek isteyeceğini tahmin ediyordu, bu yüzden bunun pek bir önemi yoktu. Ve bu ifadede henüz vampir büyüğü sezmedi. "Ben... bir ya da iki kez. Sadece bir adam."

"Güzel." Parmak uçlarıyla, sadece tırnaklarının ucuyla, boğazındaki tendonun üzerinde gezindi. Bu onu tekrar ürpertti. Daha önce kimse ona böyle dokunmamıştı. "Tecrübesizlerden nefret ederim."

"Eyvah."

Ona daha da yaklaştı, bir eli yanındaki masadaydı, onu adeta kafese kapatmıştı. Diğer eli boğazından yukarı, saçlarına doğru ilerledi ve iki tokasını çekip topuzunu çözdü. Saçları yüzünün ve omuzlarının etrafına döküldü. "Bundan sonra saçların açık kalacak."

İşte oradaydı. Beklediği Raziel oradaydı. Hikayelerde ve söylentilerde duyduğu Raziel. Bu bir emirdi. Tartışmaya yer yoktu. İçindeki gücü hissetti. Ruhunu saran sıcak bir battaniye gibi. Eğer insan olsaydı, ya da Tanrı aşkına, eğer dikkat etmeseydi, sözleri varlığının ta içine kazınmış olurdu.

Göz teması bile kurmadan. Hiçbir jest yapmadan—sadece sesinin gücüyle—ona hayatının geri kalanında saçlarını açık bırakmasını emretmişti. Sadece onun kibarca rica etmesi yüzünden kendi gözlerini çıkaran, kendi parmaklarını yiyen insanların tüm hikayelerini duymuştu.

Cevap vermeyince, tehlikeli derecede sivri saç tokasının ucu aniden boğazına dayandı. Başını geriye doğru eğerek tokenin omzuna değmesini sağladı. Dudakları kulağına yakındı, sıcak nefesi tenine değiyordu.

Aniden ve beklenmedik bir şekilde, vücudunun başka bir yerinde sıcaklık birikti.

"Çok tatlı, çok masum, çok sade görünen ama aynı zamanda çok güçlü zihinlere sahip olanları seviyorum." Saçlarına sokularak kıkırdadı. Sesi

kısık bir mırıltıydı ve bu, başını döndüren bir ürpertiye neden oldu.

Bununla birlikte boğazına dayanan iğnenin ucu arasındaki çatışma, vücudundaki her sinirin elektrik çarpması gibi hissetmesine neden oldu. Şimşek çakması gibi.

Tanrılar.

Onu istiyordu.

Ona doğru yaslandığını, ondan daha fazlasını aradığını, gözlerinin kapandığını hissetti. Yanlıştı. Bu yanlıştı. O yanlıştı. Ama hayatında hiç hissetmediği bir şeydi. Ve bunun, onu hipnotize etme girişiminin başarısızlığıyla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

"Benimle savaşılamazsın."

Evet, yapabilirdi. Ama Monica yapamazdı. Derin bir nefes aldı ve nefesini verirken omuzlarını gevşetmeye zorladı.

"İşte bu kadar... artık. Saçların bundan sonra hep açık kalacak."

İçini kasıp kavuran tüm o tuhaf, çatışan duygular başını döndürüyordu. Ama şimdi bunları inceleyecek vakti yoktu. Oynaması gereken bir rol vardı. Ve eğer şimdi onun kendisini tuzağa düşürmesine izin verirse, ölecekti. "Anladım," diye fısıldadı.

"Çok iyi." Ama onunla işi henüz bitmemişti. Henüz değil. İğneyi boğazından aşağı, tendonun çizgisi boyunca gezdirdi; ucu derisini hafifçe çizdi, hissedilecek kadar ama iz bırakmayacak kadar. Kalbi hızla çarpıyordu. Vücudundaki her sinir şimşek gibi atıyordu.

İğnenin ucu omzundan ve kolundan aşağı doğru kaydıktan sonra, her iki iğneyi de sol elinin yanındaki masaya koydu. Başını biraz daha eğerek omzunu öptü. Yavaşça. Uzun süre. Dudakları yakıcı derecede sıcaktı.

Ne yapacağını bilmiyordu. Ne söyleyeceğini ya da nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bütün öğleden sonra kafasında akşam yemeğini bin farklı şekilde canlandırmıştı. Ama bu onlardan biri değildi. Bu, planının bir parçası değildi.

Onun kendisiyle flört etmesini ya da ona dokunmasını beklemediği anlamına gelmiyordu bu. Bunların olacağını tahmin ediyordu. Hayır, gözlerini sıkıca kapatmasına ve kalbinin kulaklarında gümür gümür atmasına neden olan şey bu değildi. Tahmin edemediği şey bu değildi.

Ona karşı gösterdiği tepki hiç de doğru değildi.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Bu bir anormallikti. Geçerdi. Uzun zamandır kimse ona dokunmamıştı, hepsi bu. Ve neredeyse boş mideyle içilen şarap muhtemelen başına vuruyordu.

Mırıldandı. "Korkuyorsun. Ama merak da ediyorsun."

Cevap verirken sesi titredi. "Vampirlerle ilgili hikayeler duydum ama hiç biriyle karşılaşmadım ve ben..."

"Avlanmayı arzulayan ilk insan olduğunu mu sanıyorsun? Canavarın dişlerini hissetmeyi, onların acısını bilmeyi arzulayan ilk insan olduğunu mu? Pek sanmıyorum. Sonuncusu da olmayacaksın." Omuzunu tekrar öptü.

"Ben..." Ne diyeceğini bilemediği için sözü yarım kaldı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet doğruldu ve yerine geri döndü. Yokluğunda, bir şöminenin yanında durmak gibi ne kadar sıcak olduğunu fark etti. İçtiği kandan olmalıydı. Öğleden önce teni serindi, şimdi ise kömür ateşi gibi ısı yayıyordu.

Aniden gelen soğuktan titreyerek gözlerini açtı. Karşısında, kusursuz yüz hatlarında memnun bir gülümsemeyle oturuyordu.

İlk puanı o kazanmış olabilir ama ikinci puanı o kazanmıştı. Ve yüzündeki kibirli ifadeye bakılırsa, bunun farkındaydı.

Kahretsin.

* * *

Raziel, Monica'ya gülümsedi. Monica balkona çıktığında onu bir an için zor durumda bırakmıştı, ama Raziel hemen toparlanmış ve dansı kimin yönettiğini ona göstermişti. Elbette, Monica'nın bu girişimini derinden takdir etmişti; gerçi bunun kasıtlı olmadığını biliyordu.

Baba, köylü kızının güzelce hazırlanıp temizlendiğini görmüştü. Babası, utangaç, çekingen, titreyen, elbisesinin etek ucunu çekiştiren ya da seçtiği skandal kıyafetin içinde mahremiyetini korumak için önünü kapatmaya çalışan bir kızın çıkmasını bekliyordu.

Onun, yangın merdiveninin korkuluğunda kara bir kedi gibi yürüyüp, her adımını gurur ve güvenle atması beklenmiyordu. Hatta sendeleyeceğini düşündüğü yüksek, sivri topuklu ayakkabılar bile onu duraksatmamış gibiydi. Seçtiği elbise, kız kardeşinin caz kulüplerinde sattığı kadınları bile utandıracak cinstendi, yine de bu Monica hiç etkilenmemiş gibiydi. Elbisenin altındaki vücudun, onu taşıma biçimi kadar etkileyici olmaması onun hakkında ne söylüyordu?

Şaşırmaması gerektiğini düşündü. Güzellik belli bir noktaya kadar gelirdi, sonra her şey aynı olurdu. Ama ona doğru gelirken sergilediği o

gösterişsiz, kendinden emin tavır, sanki tarlada piknik yapıyorlarmış gibi gülümsemesi, içinde aniden alev alev yanan bir ihtiyaç duygusunu neredeyse tamamen bastırmıştı.

Onu korkuluğa doğru eğip, o kısa eteğin etek ucunu yukarı kıvrarak, sıkı tenine gömülme düşüncesi zihninde canını sıkıyordu.

Bu beklenmedik bir durumdu.

Bu yeni bir şeydi.

Ve bu durum pek de hoş karşılanmıyor.

Raziel'in istediği her şeyi, ne kadar müstehcen veya günahkâr olursa olsun, yapmasının önünde hiçbir engel yoktu. Çarpık zihninin hayal edebileceği her şeye kolayca ulaşabilmenin tadını çıkarıyordu.

Özellikle de etrafındakilere istediği zaman ne yapmalarını söyleyebildiği için, neredeyse hiçbir şey onun erişiminin dışında kalmıyordu. Ancak bunun üzücü sonucu şuydu ki... neredeyse her şeyi sıkıcı buluyordu. İlgi çekici değil. Zamanının ve dikkatinin boşa harcanması olarak görüyordu.

İki yüz yılı aşkın yaşamında, arzunun karşısında dilsiz kalıp şaşkına döndüğü son zamanı hatırlayamıyordu. Tıpkı güzel bir kıza bakan bir okul çocuğu gibi, hayretler içinde kalmıştı.

Sonunda şehvetini bir kenara iten şey, aniden gelen ve aynı derecede güçlü öfke patlamasıydı. Nasıl cüret ederdi? Nasıl olur da böyle rahatça yanına gelirdi? Böyle giyinmiş halde? Onun evinde?

Hayır. Durumu ne pahasına olursa olsun kontrol altına alması gerekiyordu. Ona tam olarak nerede olduğunu ve kiminle uğraştığını hatırlatması gerekiyordu. Ve yanakları onun yakınlığıyla pembeleştiğinde ve çıplak teninde tüyler diken diken olduğunda, bunu başardığını biliyordu. Harika küçük şey, hatta zihnine yaptığı müdahaleye karşı koymaya bile çalışmıştı.

Fakat tüm insanlar gibi, o da kısa bir süre direndikten sonra onun hipnotik yeteneklerine yenik düştü. Şaşırtıcı bir şekilde oldukça iyi bir mücadele vermişti; çoğu insan bir esintiyle iskambil kağıtlarından yapılmış bir ev gibi yıkılırdı. Ama çok geçmeden, onun avucunun içindeydi.

Yemeğin geri kalanı sakın bir şekilde geçti. Neredeyse hiç konuşmadılar. O, boş laflarla ortalığı doldurmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu ve ancak o önce sorduğunda cevap veriyordu. Bunun yerine, meraklı, bahar yeşili gözleri etrafındaki her detayı sanki hepsini ezberliyormuş gibi inceliyordu.

Akşam yemeğinden üç çok ilginç şey ortaya çıkmıştı ve bu da onu bir sonraki adımının ne olması gerektiği konusunda düşünmeye sevk etmişti.

Öncelikle, onu istiyordu. Hem de çok şiddetli bir şekilde ve yüzyıllardır yaşamadığı bir biçimde.

İkincisi, onun kan şarabından bir yudum alma cesaretini gösterdi ve neredeyse hiç tepki vermedi. İnsanlar için iğrenç bir şeydi ama o bunu soğukkanlılıkla karşıladı. Belli ki, onun hayal ettiğinden daha güçlü bir karaktere sahipti.

Ve üçüncüsü—babasının "mesleğinin" gerçekliği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu, tüm bunların en ilgi çekici kısmıydı. Babası gerçekten ona söylememiş miydi? Yoksa her şeyi dedikodu ve iftira olarak mı görmüştü?

Runne'nin en korkulan suç lordlarından birinin karısı olmak üzereydi. Bu bilgiyle nasıl başa çıkacağını merak ediyordu. Bir yandan da bunu öğrenmekle derinden ilgilenmeye başlamıştı.

Adamlarından biri evin içinden yaklaştı. "Efendim?"

"Ne?" Raziel sözünün kesilmesinden nefret ederdi.

Adam tedirgin bir şekilde kıpırdandı. "Kız kardeşin seninle konuşmak istiyor."

"Ona geri arayacağımı söyle." Gözlerini devirdi.

"Hayır, eee—aşağı katta." Adam beklenen öfkeyi bastırarak bir adım geri çekildi. Ve bunun iyi bir sebebi vardı.

Raziel'in içgüdüğü, haberciği balkondan aşağı atmaktı. Ama tüm bu dürtülerini bastırdı ve uzun, yorgun bir iç çekti. Bazı şeylerden kaçınılamazdı. Ve Lana kesinlikle o listedeydi. Yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirerek, olan biteni merakla izleyen Monica'ya döndü.

Lana'nın neden orada olduğunu biliyordu. Müdahaleci kız kardeşi, Raziel onu paramparça etmeden önce taze eti kendi gözleriyle görmek istiyordu muhtemelen. Bu da haklıydı. Ayağa kalkarak onu takip etmesi için işaret etti. Ona kalkması için el uzatmadı.

"Bunu düğüne kadar sana ertelemeyi ummuştum, ama Lana kimseyi beklemez. Hadi canım... seni ateşe atma zamanı geldi."

ALTI

Nadi'nin Lana'dan ne beklediği belli değildi.

şimdi, Razieli'n kızı kardeşi, yani "Sevgilim Hanımefendi" olarak bilinen kadın hakkında çok şey biliyordu, çünkü bu vampir Nadi'nin mutlaka öldürmesi gerekenler listesinin en üst sıralarında yer alıyordu. Nadi, sarışın kadının tavırlarını ve alışkanlıklarını gözlemleyip öğrenmek için birkaç kez onunla aynı ortamda bile bulunmuştu.

Ama işler tamamen farklı bir hal alıyordu, özellikle de ona çok yakın olduklarında ve onun tarafından çılgıca kucaklandıklarında.

Lana, kollarını Nadi'nin etrafına dolayıp onu fırtınada bir sal gibi sıkıca kucakladığında, Nadi sessizce ve gergin bir şekilde güldü.

“Yeni baldızım!” diye cıvıladı Lana, Nadi'den çok daha neşeli bir şekilde gülerek. “Neyse, yakında olacak. Merhaba, merhaba, merhaba! Sen Monica olmalısın. Tanıştığımıza çok sevindim—ben Lana, ama eminim bunu zaten biliyordun—ve aylar da umrumda değil!” Lana bir adım geri çekildi, Nadi'nin kollarından tutarak onu baştan aşağı süzdü. “Çok şanslısın, sevgili kardeşim! Ona bak!”

Razieli, birçok oturma odasından birindeki (ya da belki de salondur) kare kollu kanepelerden birine doğru yürüdü. Zengin insanlar fazladan alanlarına eğlenceli isimler verirdi. Kanepeye uzandı, homurdandı ve gözlerinin üzerine bir kolunu attı, sanki aniden dayanılmaz bir baş ağrısı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Muhtemelen öyle yapmıştır.

“Teşekkürler.” Nadi yüzünde bir gülümsemeyle konuştu, ancak Lana'dan uzaklaşma ve aralarına mesafe koyma isteğine karşı koymaya

alışıyordu. Vampirin parlak gülümsemesi karşısında, Lana'nın tam olarak neyle meşhur olduğunu unutmak kolaydı.

Runne'deki en güçlü vampir tarikatı olan Nostromlar her şeyle ticaret yapıyordu. Uyuşturucu, silah, alıntı mal, nüfuz. Lana mı?

Onun uzmanlık alanı beden diliydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Nadi saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Zevk tamamen bana ait, inan bana." Lana kıkırdadı ve ondan uzaklaşarak duvardaki bara doğru yürüdü. "Kardeşim, ondan sıkıldığında bana haber ver lütfen."

"Teşekkür ederim, gözlerimi oymayı tercih ederim." Nadi ellerini yumruk yapmaktan kendini zor tuttu. Bunun yerine, iki kişinin oturabileceği mobilyalardan özellikle kaçınarak bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. "Aile şirketinde bir payınız var mı? Raziel bana nakliye işinde olduğunu söyledi ve... Neydi o?"

"Alma."

Lana bardağını alkolle doldururken kıkırdadı. "yle mi yani?"

Raziel hâlâ kıpırdamadı, sadece kolunu gözlerinin üzerine koymuş bir şekilde öylece yatıyordu.

"Aile şirketinde benim de bir payım var. Biz kadınların hepsi öyle," diye devam etti Lana. "Aslında otomobil satışıyla uğraşıyorum."

Raziel bir kez kıkırdadı.

"Gerçekten mi? Ne kadar modern." Bu konuda şaşırmış gibi yapmak kolaydı. Lana otomobil ticareti yapıyormuş gibi mi davranıyordu? Ayın aşkına, bunun ne anlamı vardı?

"Hım. Her türlü araç." Lana ikinci bir içki doldurdu. Nadi, kadının bardaklardan birine bir şey katması ihtimaline karşı dikkatlice izledi, ama bir sorun yok gibiydi. Lana, içkilerden birini ona uzatmak için odanın diğer ucuna gitti.

Nadi gülümseyerek teşekkür edip bardağı aldı. Bardağı mermer sehpanın üzerinde kırıp parçalarını Lana'nın kafasına saplamak istese bile. "Bu çok ilginç geliyor."

"Gerçekten de yle. Her türlü eğlence aracını sunuyoruz. Yeni ve kullanılmış. Kiralıyoruz, leasing yapıyoruz, satıyoruz. Aklınıza gelebilecek her türlü eğlence aracını sağlıyoruz. Ucuz mu? Pahalı mı? Egzotik mi? Bulması zor olanları bile müşterilerimiz için temin ediyoruz."

Ah. Şaka buydu. Nadi, sanki buna inanmış gibi yüz ifadesini bozmadı. "Bundan çok para mı kazanılıyor?"

"Ne düşünüyorsun?" Lana, Nadi'nin koltuğunun koluna oturdu. Kişisel alan diye bir şey kalmamıştı. Lana uzanıp Nadi'nin saçlarını okşadı. "Biz metropolün en zengin ailelerinden biriyiz." Vampir derin bir nefes verdi. "Aman Tanrım. Dış şehirlerden birinden mi geldin? Metropolün dışına daha sık çıkmam gerek."

Lana, uzun, kusursuz sarı saçları ve koyu mor gözleriyle uyumlu, göz alıcı bir renkte boyanmış dolgun dudaklarıyla çok güzeldi; gerçek kişiliğini ortaya koyuyordu. Vücut hatları kusursuzdu. Nadi'nin beklemediği şey ise kadının görünüşte samimi... neşesiydi. Sanki bir yavru tavşana sevgiyle bakacakmış gibiydi.

O nasıl olur da insanları kiraya verip, onlara satış yapıp, hâlâ öylece gülümseyebilirdi?

"Ne kadar güzel olduğuna inanamıyorum." Lana'nın ifadesi neredeyse masumdu. Kardeşinin sahip olduğu acımasızlık, kurnazlık, doğuştan gelen yırtıcı doğadan eser yoktu. "Eminim Raziel senden ellerini çekmekte zorlanmıştır."

Nadi gözlerini kırptırdı. "Daha yeni geldim. O... o meşguldü ve... şey. Yolculuktan sonra dinlenmeme izin verdi."

"Ne kadar da... centilmence." Lana, Raziel'e sert bir bakış fırlattı. "Eminim niyetleri tamamen saf. Sonuçta o çok şövalye ruhlu bir adam."

"Ben de seni seviyorum." Raziel, Lana'nın açıkça belli olan iğnelemelerine bir jest veya göz temasıyla bile karşılık vermedi. "Şimdi işin bitti mi? Gidebilir misin?"

"Ne kadar kaba!" diye homurdandı Lana. Sandalyenin koluna doğru kaydı, Nadi'yi diğer tarafa sıkıştırarak yanına oturdu. Kolunu Nadi'nin omzuna attı. "Ben buraya yeni kız kardeşimi tanımaya geldim. Umurumda değil, defolup gidebilirsin."

Nadi gerildi, elinden geldiğince rahatlamaya çalıştı. Ama gerçek Monica'nın bu durumdan biraz rahatsız olacağını tahmin ediyordu, bu yüzden hâlâ rolündeydi. Dikkatini başka bir şeye odaklamak için Lana'nın verdiği içecekten bir yudum aldı.

Raziel kuru bir kahkaha attı. "Onu sana yalnız bırakacağıma mı güveneceğim? Beş dakika geçmeden bacaklarını açmış ve elini bileğine kadar içine sokmuş olurdun—"

“Abi!” Lana dehşet içinde nefes nefese kalarak elini göğsüne koydu. “Ne korkunç bir şey söyledin! Monica’nın masum kulaklarını inciteceksin.”

Doğru. Masum. Nadi geçimini insan öldürerek sağlıyordu. İnsanların birbirlerine neler yapabileceğine dair yeterince şahit olmamış olması fikri oldukça komikti. Ama o, tatlı, pırıl pırıl gözlü bir sığır çiftçisinin kızı olmalıydı. Hayatında bazı büyüleyici sahnelerle tanık olmuş bir suikastçı değil.

“Ayrıca,” Lana başını Nadi’nin omzuna yasladı. “Düğününden önce asla böyle kaba bir şey yapmazdım. Ama... düğünden sonra? O başka bir hikaye.”

Nadi içten gelen kahkahayı zor tuttu.

Lana’nın kaba şakası Razi’den bir tepki almasına neden oldu. Şöyle ki, Razi’den diğer elini kaldırıp ona gelişigüzel bir şekilde orta parmağını gösterdi. Nadi ise orada oturmuş, sanki konuşmanın bir parçası değilmiş gibi davranıyordu. Çünkü gerçekten de değildi.

Lana, Nadi’nin sessizliğini fark etti ve başını Nadi’nin omzundan kaldırıp yanağından öptü. “Elbette şaka yapıyorum.”

“Tahmin etmiştim.” Nadi, yapmacık bir gerginlikle ona gülümsedi. “Kardeşler arası şakalaşma.” Tabii ki. Çünkü normal kardeşler birbirlerinin nişanlısına yumruk atmaktan bahsederler. Vampirler...

“Raz ile aramızda özel bir bağ var.” Lana, Nadi’nin yanağındaki muhtemelen mor bir lekeyi sildi. “Ve o son derece uygunsuz biri. Yakında öğreneceksin.”

“Gitmeniz gereken bir yer yok mu? Satmanız gereken arabalar mı var?” Razi’den hem sıkılmış hem de sinirli görünüyordu. Lana’nın gerçek mesleğini etrafında dolanıp durmalarını dinlemek yarı hakaret, yarı da komik bir durumdu.

Monica’nın ne kadar aptal olduğunu düşünüyorlardı gerçekten? Anlattıklarına bakılırsa, bayağı aptalmış.

Lana, Nadi’ye daha da sokuldu. “Yeni en iyi arkadaşım ile takılmak istiyorum!” Parmaklarını şıklattı. “Ah! Dışarı çıkmalıyız! Hiç caz kulübüne gittin mi? Tabii ki hayır. Şimdi buralarda çok moda oldular. Senin memleketinde kulüp yok, değil mi?”

“H—hayır.” Nadi gerçekten bilmiyordu. Muhtemelen biliyorlardı, ama Lana’nın bahsettiği türden değil.

“Öyleyse sizi şehir merkezindeki mekanlardan birine götürmeliyiz. Bekarlığa veda partiniz olacak! Bütün arkadaşlarımı toplayacağım ve

eğlenmeye başlayacağız. Yeni evinize şık bir şekilde hoş geldiniz diyeceğiz.”

“Hayır.” Raziel’in tek kelimesi kesindi. “O burada kalacak. Yalnız.”

Lana, elini gözlerinin üzerine kapatmış olan ve bu yüzden yüz ifadesini göremeyen kardeşine dilini çıkardı. “O senin evcil hayvanın değil, Raz. Zaten neredeyse karın sayılır. Karına mal gibi davranmazsın, değil mi?”

Evet. Evet, yapardı.

Lana da fırsat verilirse aynısını yapardı.

Fakat Nadi, vampir metresinin oldukça zekice bir taktiği olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu taktik, “Raz”ı ya Monica için kararlar alacağını söylemeye ya da hayır deyip onun dışarı çıkmasına izin vermeye zorluyordu.

Elbette, ikisi de hiçbir zaman Monica'ya danışmamıştı.

“Onun sürüklenerek götürülmesini, uyuşturucuya bulaştırılmasını, aşırı alkol verilmesini ve sonra kim bilir başka neler yapılmasını istemiyorum; üstelik sen onu kullanılmış bir prezervatif gibi kapımın önüne bırakmanı da istemiyorum.” Raziel, kelimeleri söylerken yüzünü buruşturdu.

“Kelimelerle ne kadar güzel bir bağın var, kardeşim. Gerçekten bir şairsin.” Lana gözlerini devirdi. “Monica kutlamayı hak ediyor. Yeni arkadaşlarıyla ve ailesiyle tanışmayı, eğlenmeyi hak ediyor. Adeta bir kafese kapatılmayı değil.”

Raziel’in eğilimlerini bilenler için, gerçek bir kafes de ihtimal dahilindeydi.

Sonunda Lana dikkatini Nadi'ye çevirdi. “Ne yapmak istiyorsun Monica? Burada kalıp canın sıkılıp, tek bir an bile eğlenmeden düğüne gidip gelmek mi, yoksa dışarı çıkıp eğlenmek mi? Tamamen gevşemek mi? Yeni ailenle tanışmak mı?”

Aman Tanrım. Ne kadar tatlı. Sonunda bir konuda fikrini soruyorlardı. Geldiğinden beri ilk defa. Ama onu imkansız bir duruma sokmak için. Tanrı aşkına, çok sinir bozucuydular. “Onu üzmem istemem.”

“Göründüğünden daha zeki.” Raziel tek bir kahkaha attı.

Onu bıçaklamayı çok ama çok istiyordu.

“Hıh.” Lana içini çekti. “Sanırım bu akıllıca bir hareket. Gerçekten de çok kötü bir öfkesi var. Pekala, o zaman mesele çözüldü.” Ayağa kalktı, içkisini bitirdi ve bardağı şıkırdatarak sehpanın üzerine bıraktı. “Partiyi burada yapalım.”

“Ne?” Raziel bu soru üzerine doğruldu. “Hayır. Kesinlikle hayır.”

“Sana seçenek bırakmıyorum kardeşim. Eğer onun eğlenmesine izin vermezsen, eğlenceyi buraya ben getireceğim.” Lana tatlı tatlı kıkırdadı. “Haklısın! Bu çok daha iyi bir fikir. Harika küçük Monica'mıza kötü bir şey olmasını istemem.”

Raziel insana ait olmayan bir hırıltı çıkardı. Köpek dişleri bir an öncesine göre daha uzundu. "Evimi ele geçirmene izin vermeyeceğim ve—"

Lana onun sözünü bitirmesine izin vermedi. “Neyse ki burada olmayacaksın. Sonuçta bekarlığa veda partisi. Erkekler giremez. Yani, sen giremezsin, neyse. Bol bol erkek olacak.” Kapıya doğru yönelirken Raziel'e elini savurarak geçiştirdi. “Neyse, ben gidiyorum! Planlamam gereken bir parti var. Hoşça kalın!”

Raziel'in yüzündeki ifade, saf, katıksız ve kaynayan bir öfkeydi. Kız kardeşi giderken, başının arkasına öfkeyle baktı.

Tamam, belki Lana tamamen kötü değildi. Onu bu kadar sinirlendirebilen herkesin en az bir iyi yanı vardı.

Raziel hırıldayarak koltuktan kalktı ve yukarı kata çıktı. Nadi orada oturmuş, tüm sahneyi izliyordu. Yankılanan bir kapı çarpması, o gece artık onu rahatsız etmeyeceğini gösterdi.

Gülümseyerek sandalyeye yaslandı ve içeceğini bitirdi.

Bu bir intihar göreviydi; başarılı olsa da olmasa da ölecekti. Ama bu olmadan önce, Raziel'in hayatını mahvetmek için her fırsatı değerlendirecekti.

Ve bu süreçte biraz da eğlenmeden geçemeyeceği kesindi.

* * *

Monica onundu. Onundu!

Kız kardeşinin nasıl olur da onun evine ve eşyalarına göz dikmeye cüret ederdi! Raziel odasında bir o yana bir bu yana yürüdü, kasları gerginleşmişti, elleriyle saçlarını kavrayıp çekiştiriyordu.

Lana her zaman mükemmel bir prenses ve annesinin gözdesi gibi davranırdı; çünkü gerçekten de öyleydi. Mael ilk doğan oğul ve tahtın varisiydi. Lana annesinin neşesi idi.

Raziel?

O yedek oyuncuydu.

Ve o anda bir şeylere zarar vermek istiyordu. Bir şeylerin kanadığını görmek istiyordu. Bir şeylerin acı çektiğini görmek istiyordu. Öfkesini yatıştırmanın tek yolu buydu; intikamını menzilindeki her şeyden yavaş yavaş almak. Bir yanı Monica'yı saçından tutup yatağına sürükleyip ona kimden emir alması gerektiğini göstermek istiyordu.

Ama bu Monica'nın suçu değildi. Lana bir şeyi kafasına taktığında onu durdurmanın imkanı yoktu. Ve ne söylese ya da yapsa da, Lana'nın ertesi gece "partisi" için bir sürü insanla geleceğini biliyordu.

Şimdi, bu, Monica'yı başka nedenlerle yatağına çekmek istemediği anlamına gelmiyordu. Lana haksız değildi. Ailelerine tesadüfen katılan genç kadın, tam bir zevkti. Onu tatmak istiyordu. Ona kendisini tattırmak istiyordu. Ona tam olarak kim ve ne olduğunu göstermek istiyordu.

Ama beklemek zorunda kaldı.

Monica'nın önce bunu istemesini sağlamak istiyordu. İstediklerini ele geçirmek artık eğlenceli değildi; bu oyun onu sıkıyordu. Oyuncaklarının ayaklarına kadar gelip daha fazlasını yalvarmasını tercih ediyordu.

Duvara doğru yürüyen Razielle, alnını sert yüzeye çarptı. Bir şey yapması gerekiyordu. Bu şekilde uyuyamayacaktı. Eğer Monica'ya kendini kaptıramazsa, dikkatini dağıtacak başka bir şey bulması gerekecekti.

Dişleri alt dudağının içini deliyordu. Öldürmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak boynunu bir yandan diğer yana kütürdetti ve farklı bir kıyafet giydi. Ortalığı karıştırmaya daha uygun bir şey. Ayak bileklerine kadar uzanan daha kalın bir yün palto ve kana bulandığında mahvolmasından da çekinmeyeceği siyah bir takım elbise.

Yatak odasının balkonuna açılan kapıları ardına kadar açıp sahanlığa çıktı ve serin gece havasını derin bir nefesle içine çekti. Yıldızlar, iki ayın çerçevelendiği muhteşem bir görüntü oluştuyordu. Daha büyük olan beyaz ay—Baba—gökyüzünde yüksekteydi ve ona bolca ışık sağlayarak etrafı görmesini kolaylaştırıyordu.

Ve avlanın.

Bu gece birinin boğazını yırtıp kanını tamamen emecekti. Bir vampirin kan için insan öldürmesi kötü bir davranış olarak kabul ediliyordu. Mael, cesedi bulduklarında belediye başkanı ve polisle arayı düzeltmek zorunda kalacaktı. Cinayetle ilgili hiçbir şey Razielle'i olay yerine bağlayamazdı. Mael Razielle'den şüphelense bile, bundan hiçbir şey çıkmazdı.

Vampirler metropolde üstün türdü ve insanlar perilerden güvende olmalarının vampirler sayesinde olduğunu biliyordu. Onlar olmasaydı,

insanlar hala yer altındaki korkunç vahşilerin evcil hayvanları ve hizmetkarları olacaktı. Bu yüzden, insanların zaman zaman yiyecek olarak hizmet etmeleri en azından yapabilecekleri şeydi. En azından arada bir yedek bir canlarını feda etmeleri gerekiyordu. Tavşan gibi çoğalıyorlardı sanki. Her zaman ayak altında çok fazla vampir vardı.

Kollarını açarak bedenini yarasalara dönüştürdü ve gece gökyüzüne yükseldi.

Bu gece birileri ölecek.

Bu gece doyasıya içecekti.

Gözlerini kapattığında bile, dişlerinin altında onun boğazı olsa da.

YEDİ

Nadi, öğle yemeği vakti kimse onu almaya gelmeyince odasından çıktı. Aslında kimseyle etkileşim kurmak istemiyordu; sadece acıkmıştı. Personelin ve görünüşe göre Razi'el'in de onu büyük ölçüde görmezden geleceği anlaşıncı, daha rahat kıyafetler giyip mutfığa inip kendine bir sandviç yapmaktan da çekinmedi.

Personelin ve evin etrafına konuşlanmış güvenlik görevlilerinin birkaçı ona tuhaf bakışlar attı, ama bunun dışında onu durduracak gibi görünmüyorlardı. Harika. Buzdolabında bulabildiği malzemelerle kendine bir tost yaptı, şekersiz kremalı bir fincan kahve doldurduktan sonra odasına doğru yürümeye başladı.

Arka bahçeye açılan kapılardan birinin önünden geçerken durdu. Orada, şık bir bahçe mobilyasının üzerinde uzanmış Razi'el oturuyordu. Bahçe şemsiyesinin altında, gergin bir ifadeyle havuzun parıltıyan sularına bakıyordu. Gözleri koyu renk güneş gözlüklerinin ardında gizliydi. Vampirler ışığa karşı hassastı; ışık güçlerini neredeyse tamamen yok ediyordu, ancak onlara zarar vermiyordu.

Üzgün görünüyordu. Kızgın değil, sadece üzgündü.

Elinde bir madeni para vardı. Parayı parmaklarının üzerinden başparmağına doğru, sonra tekrar parmağına doğru gezdirdi. Bu, neredeyse hipnotik bir etki yaratan ve tekrar tekrar yaptığı bir hareketti.

Merakı onu dışarı çıkmaya ve biraz temkinli bir şekilde ona yaklaşmaya itti. Onu üzen neydi? Muhtemelen hala Lana'ydı. Ama bunu bilmesi gerekiyordu.

Raziel'in baş koruması Ivan, kadın yaklaşırken başını çevirip ona baktı. Selam vermek için bir kez başıyla onayladı. "Bayan."

Seni öldürmeyi çok seveceğim. Bunu yapmak için seksen iki bıçak darbesi gerekse bile. Ona tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Günaydın. Gerçi sanırım şimdi öğleden sonra oldu."

Raziel, yanına oturup ızgara peynirli tabağını kucağına koyarken biraz şaşırmış görünüyordu.

"Yarısını ister misin?" Tabağı işaret etti.

Havuz başına geri dönerken yüzünde hafif, meraklı bir gülümseme vardı. "Hayır. Teşekkür ederim." Bir an duraksadı. "Bugün saçlarını açık bırakmışsın. İyi."

Omuz silkerek sessizce yemeye başladı. Hizmetindeki insanların onun hipnotik kontrolü altında olup olmadığından emin değildi. Onun emirlerini yerine getirmenin kurbanlarının gönüllü bir seçimiymiş gibi gösteriyordu. Bu mantıklıydı. Kurbanlarının kukla ipleriyle dans ettiklerini bilmeleri durumunda durumun çok daha sorunlu olacağını düşündü.

Yine de madeni para parmaklarının arasında zahmetsizce dans ediyordu.

"Bu çok eğlenceli bir numara. Bunu nerede öğrendin?" Nadi ona neşeli bir şekilde gülümsedi.

"Kendi kendime öğrendim. Öğrenmek için yıllarım oldu." İşaret ve orta parmaklarının uçları arasına parayı sıkıştırdı ve bir an orada tuttu. Sonra bileğini hafifçe sallayarak parayı yok etti. Bir kez daha salladı ve para geri geldi. Bir sokak sihirbazının illüzyonu.

Gülümseyerek sessizce alkışladı. Bunun gerçek bir sihir olmadığını, sadece basit bir el becerisi ve pratik olduğunu biliyordu; bu da onu bir şekilde daha etkileyici kılıyordu. "Bu harika. Sakıncası yoksa, kaç yaşındasınız?"

"İki yüz yıldan daha eski."

"Vay canına." Islık çaldı. "Vampirler kaç yaşına kadar yaşar?"

"Biz yaşlanmıyoruz." Raziel'in ifadesi donuklaştı. "Annem beş yüz yaşını çoktan geçti, büyükannem ise... şey, o yaşından bahsetmez. Ve kimse onun kaç yaşında olduğunu bilmiyor."

Büyükanne Lilivra. Sadece Nostrom klanının değil, çoğu vampir tarikatının da büyük büyük anaerkiliydi. Nadi'nin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği gizemli bir figürdü. Yüzyıllardır kimse onu görmemiş veya ondan haber almamıştı; söylentilere göre çoktan ölmüş, saklanıyor ya da kendi çocuklarından biri tarafından öldürülüp tahttan indirilmişti. Nadi tüm

bunlar hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, umurunda da değildi.

Onun ilgi alanları, vampir yarı tanrılar ve muhtemelen efsane olan kadim yaratıklardan çok daha günlük ve sıradan şeylerdi.

"Ah," diyebilirdi sadece. Sandviçini bitirip tabağını şıkırtıyla masaya bırakırken uzun bir süre daha sessizliğe büründüler. Onun ifadesine baktığında, sanki binlerce kilometre uzakta gibi olduğunu gördü.

Önünde bir seçim vardı. Ya "İyi günler" deyip Lana'nın verdiği partiye katılmak zorunda kalana kadar odasına kapanabilirdi. Ya da umursuyormuş gibi yapıp ona neyin yanlış olduğunu sorabilirdi. İlk seçenek onun tercihiydi, ancak onu neyin rahatsız ettiğini çok merak ediyordu. İkinci seçenek muhtemelen anlamsızdı. Ona gerçeği söylemeyecekti, ona güvenmiyordu. O sadece kırsal kesimden gelen, gerçek iş ilişkilerini anlayacak kadar uzun yaşamayacağını varsaydığı bir aptaldı.

Ama ona zarar verecek ve etrafındaki herkesi alt edecek kadar yaklaşmak istiyorsa, onun güvenine ihtiyacı vardı. Az da olsa. Bir şekilde, bir yolla, onu kendisinden hoşnut etmeliydi. Ne kadar aptalca gelse de. Ama bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Hayatının her detayını ezberlemişti, ama bu aynı şey değildi.

Para parmaklarının üzerinde dans ediyordu. İzlemek büyüleyiciydi.

Sinsi bir gülümsemeyle kahvesinden bir yudum aldı. "Sence düğün hediyesi olarak kaç tane bozuk para alacaksın?"

Bu, kadının şaşkın bir bakış atmasına ve ardından bir kakhaha atmasına neden oldu. Bunu beklemiyordu. "Cevap çok fazla. Herkesin bana aldığı şey bu." Gözlerini devirdi. "Sanırım takdir ettiğim birkaç şeyden biri bu. Ama en kolay ve tek seçenek bu."

"En azından asla paran bitmeyecek." Omuz silkti. "Başka ne seversin? Biliyorsun, madeni paralar dışında?" Sıradan bir soru silsilesiydi ama idare ederdi. "Gelecekteki kocam hakkında, şarapla karıştırılmış kan içtiğini ve çok fazla antika parası olduğunu bilmenin dışında bir şeyler bilmeliyim diye düşünüyorum."

Raziel kollarını iki yana açarak ayaklarını önündeki cam sehpanın üzerine koydu ve ayak bileklerinden bağdaş kurarak oturdu. "Her şeye sahip olduğum için bana hiçbir şey satın alamayacağınız türden bir insan olma lanetine sahibim. Senin yerinde olsam bunun için endişelenmezdim."

"Hım. O zaman el yapımı hediyeler." Kahvesinden bir yudum daha aldı. Kahve için Ay Ana'ya şükürler olsun. "Satın alamayacağınız bir şey."

Bir an kaşlarını çatı. Yüzünde bir şey belirdi, tıpkı ayın üzerine düşen bir bulut gibi, sonra da aynı hızla kayboldu. Belki de hayatında hiç kimse ona bir şey yapmamıştı ve o da bunu yeni yeni fark ediyordu.

Çünkü kimse seni sevmiyor, iğrenç pislik herif.

Bu kısmı sesli söylememeyi tercih etti. Ama hayatındaki o uçsuz bucaksız boşluğu işaret ederek ona verebileceği her türlü acı, onun için fazlasıyla yeterliydi.

İçinin bir kısmı, kibir maskesinin ardında, gerçekten kim olduğunu merak ediyordu. Eğer gerçekten bir şey varsa. Belki de bir manken gibiydi; dıştan güzel, içten boş. Sadece kıyafet giyip var oluyormuş gibi yapan biri.

“Üzgünüm, kız kardeşin bu gece evini mahvedecek.” Bu sözde partiye gitmek zorunda kalmaktan duyduğu haklı hoşnutsuzluğu açıkça belli etti. “Dürüst olmak gerekirse, uğraşmak istediğim son şey bu.”

"Parti kızı değil misin?"

“Hayır, onları yeterince seviyorum. Sadece seçim şansım olmadığına değil.” Gülümsemesi biraz soldu. “Ama buna alışmalıyım. Seçim şansımın olmamasına.”

Raziel sonunda dikkatini tamamen ona çevirdi ve havuzdan uzaklaştırdı, koyu renk güneş gözlüklerinin ardındaki kızıl gözleri onu düşünceli bir şekilde süzdü. Neredeyse meraklıydı. "Sanırım bu evlilikle hiçbir alakanız olmasını istemiyordunuz."

“Ailemi, arkadaşlarımı, evimi bırakıp, tanımadığım bir adamla evlenmeye mi zorlanacağım?” Başını sallayarak iç çekti. “Bunu isteyerek kabul eden çok az insan var. Sanırım sen de benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun.”

“Hım. Öyle söylemezdim.” Sesi alçalırken, boğuk ve şehvetli bir tona büründü ve gülümsemesi biraz şeytani bir hal aldı. “Bence birlikte çok eğlenebiliriz, değil mi?”

Sözlerine karşılık içinde bir şeyler burkuldu. Sonra verdiği cevaptan dolayı utanç duydu. Ondan nefret ediyordu. Ondan tiksiniyordu. Ondan iğreniyordu. Ama sözleri onda bir etki yaratmıştı.

Bu durum giderek daha da karmaşıklaşıyordu.

Belki de onu bıçaklayıp işi bitirmeliydi. Önce ailesinin geri kalanını öldürüp ona acı çektirme planından vazgeçip, onu paramparça etmeliydi.

Belki de her şeyi iyice düşünmeden kendini olayların ortasına atmamalıydı. Ama tepki vermek için fazla zamanı olmamıştı. Fırsatı görmüş ve tüm detayları gerçekten düşünmeden harekete geçmişti.

Düğünle ilgili anlaşmanın gerçekliğini "Monica"ya tam olarak anlatmadığı gerçeğini bir kenara bırakalım. Monica ya dönüştürülecekti ya da öldürülecekti. Ama her iki durumda da rolünü oynamak zorundaydı.

“Senin sadece kargo ve teslimat işlerinden ibaret olmaman gerek, işte bu kadar.” Kucağına baktı. Monica muhtemelen biraz utangaçtı ve bu da Nadi'ye karmaşasını gizlemek için bir bahane veriyordu.

“Hım.” İlk başta verebileceği tek cevap buydu. Ama bir an sonra kalkıp daha yakına oturdu, bacağı onun bacağına değdi. Kolunu omzuna attığında, yüzüne yumruk atmak isteğini zorlukla bastırdı. “Yarın annemle elbise provası randevun var, ona katılmalısın. Eğer akşamdan kalmaysan anlayacak. Akşamdan kalma olamazsın.”

Bu bir soru değildi. Ona bir seçim hakkı vermiyordu. Bunu çok iyi anlamıştı. Ama yine de ona parlak bir şekilde gülümsedi. "Anladım." Bir süre sonra kaşlarını çattı. "Tozu reddedersem kız kardeşin kızmaz, değil mi?"

“Uyuşturucuyla ilgili bir sorunuz mu var?”

“Hayır, sadece bana yaptığı şeyden hoşlanmıyorum.” Burnunu kırıştırdı. Bu bir yalan değildi. “Doğal şeyleri tercih ederim. Kimyasallar kaşıntı yapıyor.”

Gülerek ona yaklaştı ve şakağından öptü. "Sizin oralarda uyuşturucu madde kullanıldığını bilmiyordum bile."

Dudaklarından neredeyse geri çekildi. Dudakları çok sıcaktı ve adam çok yakındı. Yakın zamanda beslenmiş olmalıydı. Ve hissettiğim kadarıyla çok yemişti. "Şaşırsın. Orada sarhoş olup uyuşturucu kullanmaktan başka yapacak pek bir şey yok."

“Şey, ona haber vereceğim. Eminim bir seçki getirecektir.” Başparmağını omzundaki tişörtünün üzerinde ileri geri gezdirmeye başladı. Ekstra katmana rağmen sıcaklık hala hissediliyordu. “Birisiyle çok ileri gitmen konusunda endişelenmeli miyim? O, tüm güzel arkadaşlarını yanında getirmeyi çok seviyor.”

“Şey—yani. Bakire olmadığımı sana söylemişim, eğer bunu soruyorsan —”

Kahkaha atarak onu kısa bir süre kendine daha da yaklaştırdı. "Hayır, hayır... bana güven. Kırılabilir şeylerle aram iyi değil."

Onun ima ettiği şey karşısında midesindeki düğüm daha da sıkılaştı.

“Ama mümkünse Lana veya onun çevresindekilerle ilişki kurmamamızı çok isterim. Gelecekteki eşimin kimseyle çok yakın bir geçmişi olmasını

neden istemediğimi anladığınızdan eminim.” O kızıl gözler yine onu izliyordu. “Gereksiz yere dramatik bir hal alıyor.”

"Tozdan uzak durmak için bir başka iyi sebep daha." Gülümsedi, ama gülümsemesi titrekti ve uzun sürmedi. "Ve elimden gelenin en iyisini yapacağım."

“Ne yani, hiçbir söz vermedin mi?”

“Neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyorum.” Kıkırdayarak bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Emin olmadığım sürece söz veremem. Ama elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum.”

“Akıllı kız.” Parmaklarının yerini onun parmakları aldı saçlarında. “Çünkü bana verdiğin sözleri tutmazsan, seni cezalandırmak zorunda kalacağım...”

Karnında yine o düğüm vardı, bir çuval yılan gibi kıvranıp duruyordu. Onun neyle tehdit ettiğini tam olarak biliyordu. İki seçeneği vardı: utangaç davranmak ya da onu şaşırtmak. Elini bacağına koyarak, ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "İçimden bir ses, ne yaparsam yapayım beni cezalandırmak için bir neden bulacağını söylüyor."

Yüzündeki ifade, anlayamadığı bir nedenle kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Hem şok olmuştu hem de vahşi bir köpeğe taze, çiğ et tabağı gösterilmiş gibiydi. Yüzündeki ani açlık ifadesi, ondan uzaklaşmak istemesine yol açtı. Ateşe benzin dökmüştü adeta.

“Güzel, lezzetli şey...” Elini kadının çenesine koydu. Dudakları onunkilere çok yakındı. “Bana sığır yetiştiriciliği bölgesinin sunduklarıyla ilgili beklentilerimi ayarlamayı öğretiyorsun.”

Yakınlığının sıcaklığı, nefesinin tenine değmesi, sıcaklığına rağmen tüylerini diken diken etmiş ve ürpermişti. Hiçbir tepki verememişti. Söyleyebileceği hiçbir kelime yoktu. Aklına gelebilecek hiçbir şey yoktu. Tahtada beklenmedik bir hamle yapmıştı ama o hala kazanıyordu.

“Sanırım...” Sesi koyu, boğuk bir mırıltıydı. “Önce seni elde etmemi sağlayabilirim... İyi bir çocuk olmaya çalışıyorum—evlenene kadar sana dokunmamaya çalışıyorum. Ama, beni sınırlarıma kadar zorluyorsun, değil mi?”

Onu istiyordu. Bu farkındalık, vücudunda bir elektrik akımı daha yarattı. Onu istiyordu. Onu. Hayatını mahvettiği bir peri kızını.

Nadi hayatını görünmez, tanınmayan, başka biri olarak geçirmişti. Hem kelimenin tam anlamıyla hem de mecazi olarak.

O kızıl gözlerin ona dik dik bakması, içini görüp onu anlaması, böylesine açgözlü bir ihtiyaçla dolu olması... Ne yapacağını bilemiyordu. Nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu.

İçindeki sönmekte olan ateşi nasıl söndüreceğini bilmiyordu.

Bu yanılttı.

Bu tehlikeliydi.

Bu durum onu büyük bir belaya sokacaktı.

Başına geleceğini beklediği onca şey arasında... Muhtemelen onunla birlikte olmak zorunda kalacağını biliyordu—ya da daha doğrusu, onun kendisiyle birlikte olmasına izin vermek zorunda kalacağını—aptal değildi. Ama buna katlanmayı bekliyordu. Sadece rol yapmayı. Elinden geldiğince rol yapmayı.

Bu?

Bu kabul edilemezdi.

Eli istemsizce bacağına sıkıca kenetlendi. Hayatı pahasına tutunabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Tüm sorunlarının kaynağı olsa bile.

“Dikkatli ol...” Başını geriye doğru eğerek boğazını açığa çıkardı. Başını eğerek boynundaki tendon çizgisine bir öpücük kondurdu. O kadar sıcaktı ki neredeyse yakıyordu. “Bana böyle takılmaktan hoşlanmam, güzelim.”

Gözleri kendiliğinden kapandı. Ağzından çıkan kelimeler neredeyse nefessiz bir fısıltıydı: "Ivan hemen orada."

“Bundan çok daha fazlasını gördü,” diye mırıldandı Raziel. Eli saçlarının arasına kayarak başının arkasını kavradı ve yavaşça boğazını öptü. Dişleri tenine değdikten sonra sivri dişleriyle onu hafifçe ısırdı ve bu da onu şaşkınlıkla irkiltti. Kıkırdaması... tek kelimeyle tarif edilebilirdi. Şeytani. “Onun da katılmasını isteyip istemediğini sorardım ama oyuncaklarımı iyice alıştırmadan paylaşmayı sevmiyorum.”

"Benim senin için anlamım bu mu?" Güçlü bir tonda söylemeyi amaçlamıştı. Ama yine de, tıpkı daha önce olduğu gibi, ihtiyaç ve kafa karışıklığıyla dolu bir şekilde çıktı ağzından.

"Herkes benim için bir oyuncak, güzelim." Başını kaldırıp gözlerine baktı, kızıl gözleri ateş ışığı gibi parıltıyordu. "Herkes."

“Kırılabilir bir oyuncak.”

"Kesinlikle." Eli saçlarında yumruk haline geldi ve saç tellerini, ani bir acıyla inlemesine neden olacak kadar çekti.

Ama onu itmedi. Eli bacağına gerildi, parmaklarını derisine sapladı. Dikkatini çekmesi gerekiyordu. Güvenini, saygısını kazanması gerekiyordu. Ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Elinden geldiğince meydan okuyan bir bakışla ona bakarak, kendi kötülüğünden bir ipucuyla gülümsedi. "Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

* * *

"Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Sözler, erimiş lav gibi içinden geçti. Razi'el'in vücudundaki her sınırı alev alev yandı. Parlak yeşil gözleri, ona daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde bakıyordu.

Küçümseme.

Cesur.

Ve neredeyse, belki de biraz kibir. Ama öyle tatlı ve güzel bir şehvetle örtülmüş ki.

Onu istiyordu.

Çaresizce.

Bunu biliyordu. Güzel olduğunu biliyordu. İnsanların onu görünüşü için arzuladığını biliyordu. Ama çok azı onun sunduğu diğer her şey için onu istiyordu. Meraklarına yenik düşen birkaç kişi yanına gelir, onunla bir veya üç gece geçirmek için yalvarırdı. Ama hiç kimse kalmazdı.

Hiç kimse uzun süre dayanamadı.

Hiç kimse ona böylesine pervasızca meydan okumamıştı. O güzel kız onun seviyesinin çok üstündeydi. Muhtemelen, karanlığı kendisinin asla bilemeyeceği kadar derinlere inen bir adamla flört etmeye çalışıyordu.

Onu sarsan işte bu farkındalıktı. O anı bir buz sarkıtı gibi kırdı. Sözlerinin arkasında durmuyordu; ne dediğini bilmiyordu. Uysal, hadım edilmiş bir iş atı zannederek vahşi bir aygırı kışkırtıyordu.

Kibritle oynadığını sanıyordu.

O, tam bir ateş topuydu.

"Hım. Yapabilirim. Ama bugün değil." Elini bıraktı ve ayağa kalktı. Kadın onun yokluğuna şaşkınlıkla baktı. Onu ne kadar kızdığını belli etmemek ve utanç verici bir duruma düşürmemek için sırtını ona dönerek biraz yana kaymak zorunda kaldı.

Bu da, diye düşündü, onu işaret ediyordu. Bu pek sık olmazdı. En azından bu kadar masum bir şeyden dolayı olmazdı. Şakalaşmanın, her kaşıntıyı gidermemenin ve her arzuyu hemen tatmin etmemenin de bir güzelliği vardı.

“Biraz dinlenmelisin. Çok uzun bir gece geçireceksin.” Ona ikinci bir bakış bile atmadan yanından uzaklaştı. “Ve kız kardeşime bulaşmamaya çalışır mısın lütfen?”

"E-evet," diye tereddütlü bir şekilde yanıtladı.

İçeri girerken, koruması onu takip etmeye giderken Ivan'ı eliyle uzaklaştırdı. Yalnız kalmak istiyordu. Düşünmek için bir an'a ihtiyacı vardı. Kahrolası Monica. Lanet olsun ona. Cinsel uyarılması geçmiyordu. Durmuyordu. Ve iyice acı verici hale geliyordu.

Odasının kapısını arkasından kilitleyen adam, soyunup banyoya yöneldi. Duşu açıp suyu kazanının kaldıracı ile en yüksek sıcaklığa ayarladı -ki inanılmaz derecede yüksek bir ayar yapmıştı. Duşa girdiğinde oda buharla dolmuştu. Duvarlar, düzensiz tonlarda ve desenlerde koyu renkli nehir taşı fayanslarından yapılmıştı. Avuç içlerini yüzeye bastırırken, fayansların dokusu ellerini yakıyordu; başını eğerek sıcak suyun üzerine dökülmesine izin verdi.

Kendine gel.

Ama aklına düşünde diz çökmüş, o güzel yeşil gözleriyle ona bakan kadının görüntüsü geldi. Dikkatini çekmek için yalvaran bir kadın hayal etmedi. Dokunuşuna muhtaç, kırık bir şey rüyası da görmedi.

HAYIR.

O, bu meydan okumayı, bu cüretkarlığı, kendi ihtiyacı kadar büyük bir ihtiyaçla karışmış bu saf küçümsemeyi gördü.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Elini cinsel organının içine kavrayarak ona teslim oldu. Ona dokunanın o olduğunu hayal etti. Ona yaltaklanan, onu kışkırtan, alay eden ve ona yalvaran, egemenliğine, kontrolüne, gücüne meydan okuyan oydu.

Bu cüretkarlığı nereden buldu? Bu cesareti nereden buldu? Kiminle uğraştığını anlamıyordu. Ama yakında ona gösterecekti. Sadece birkaç gün sonra, kime eziyet ettiğini tam olarak öğrenecekti.

Alçak sesle hırlayarak, vücudunda bir ecstasy hissi uyandıran hareketleriyle, vuruşlarını hızlandırdı. Onunla bir gece bile geçiremezdi. Bir saat bile dayanamazdı. Bir kaplanı ev kedisiyle karıştırıyordu.

Bu geçici bir durumdu.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin."

İçinden boğuk, öfkeli bir kükreme çıkararak yumruğunu duvara vurdu, yumruğun kenarlarının derisine nasıl battığına aldırmıyordu.

Evet, Monica. Bundan daha iyisini yapabilirim.

Ve keşke o güzel ağzını kapalı tutsaydın diyeceksin.

SEKİZ

Gün tam bir fırtına gibi geçecekti. Raziel onu havuz başında aniden terk ettikten sonra Nadi kafası karışık ve kararsız bir halde odasına döndü. O an onu öpeceğine her türlü parayı bahse girerdi.

Sadece... sinirlenip gitmekle kalmadı.

Ne olmuştu? Ne yapmıştı?

Ivan bile patronunun hareketlerine şaşırılmıştı. Omuz silkip içeri geri dönmüştü.

Çılgılık atmak istedi. Sehpayı devirip bağırmak istedi. Ama kendini tuttu ve bekarlığa veda partisine hazırlanmak için odasına kapanmaya karar verdi.

En nefret ettiği düşmanının kız kardeşi tarafından terk edildi.

Tam onu öpmek üzere olan bir düşman.

Onu öpmek isteyen bir düşmanı...

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bu planın bir parçası değildi. Tamam, kabul, tüm bu senaryoya bir planla girmemişti, aslında girmemişti —ama girseydi bile, bu kesinlikle planında olmazdı. Ellerinin topuklarını elmacık kemiklerine bastırarak yatağın kenarına oturdu ve uzun, hırıltılı bir iç çekti.

Her şey yoluna girecekti. Kesinlikle yoluna girecekti. Bunu atlatabilirdi. Ve, hey, yakında birlikte olmak zorunda kalacağı adama karşı bir çekim duyması belki de iyi bir şeydi. Raziel olması önemli değildi. Ailesini ve sayısız başkasını öldüren adam.

İçini çekerek ellerini saçlarının arasından geçirdi.

“Bunu kullanabilirim.” Derin bir nefes aldı. Ve doğruydu—bu bir avantajdı. Tamam, evet, bu onun sözde ahlaki değlerlerinin tamamını tartışmaya açıyordu. Ama eğer onunla sevişmekten gerçekten zevk alacaksa... o zaman işler çok daha kolaydı.

Kötü bahaneler uyduruyormuş gibi hissediyordu ama neyse. Bu gece çok yorucu olacaktı, hayatta kalmaya odaklanmalıydı. Damarlarını odadaki aç vampirlerden uzak tutmak, dört gözle beklediği bir iş değildi.

Partiden önce kısa bir şekerleme yapmak için uzandığında, bir süre sağa sola dönüp durduktan sonra nihayet rahat bir pozisyon buldu. Ama uyumaya çalışırken, zihni tek bir ana takılıp kaldı. Elinin saçlarında bıraktığı his. Varlığının sıcaklığı—tıpkı gürleyen bir ateşin yanında oturmak gibi. Keskin kolonyasının kokusu.

Onu istiyordu.

Bu durum son derece açık ve netti.

Merak etme. O seni sadece bir et parçası olarak görüyor. Diğerleriyle aynı, birbirinin yerine geçebilecek bir şey. Onun için özel bir şey değilsin.

Uykuya dalarken bunu kendi kendine bir mantra gibi tekrarladı.

Nadi, akşam için "seksi ama abartısız" bir tarz tercih etmeye karar verdi. Ancak Razi'el'in ona sağladığı kıyafet seçenekleri... pek de mütevazı olmadığı için bunu başarmak kolay değildi.

Göğüs dekoltesini geçen kırmızı dantelli bir bluz ve botlarının üzerine bol gelen, çok dar siyah bir pantolon seçti sonunda. Birkaç nedeni vardı; birincisi, pantolonu giymek inanılmaz zordu, bu yüzden umarım içkisine uyuşturucu katan herkes onu çıkarmakta da inanılmaz zorlanırdı. Pantolon, çalışan bir kadının kıyafeti idi; herkesin elbise giyeceğini bekliyordu ama umurunda bile değildi.

İkincisi, saç tokalarını botlarının içine saklayabilirdi. Bilinmeyen bir duruma, düşmanların olduğu bir ortama asla silahsız girmemeliydi.

Üçüncüsü, Razi'el'in renklerini giyiyordu; bu da partideki herkese, ne kadar iğrenç olsa da, tam olarak kime "ait" olduğunu hatırlatıyordu.

Dördüncüsü, kan kırmızısı kıyafetinin ona çok yakıştığını düşünüyordu. Orada bulunma sebebini hatırlatması açısından da iyi bir tercihti.

Hepsini öldürecekti.

Hepsi. Tek tek.

Derin bir nefes alarak, o akşam ilk kez odasından çıkmadan önce aynada saçlarını son bir kez düzeltti. Evdeki gürültüyü duymuş ve kendi

partisine "moda bir geç kalma" olduğunu anlamıştı.

Ama kimse gelip onu almadığına göre, bu adil görünüyordu.

Canlı caz müziğinin gürültüsü, koridordan aşağıya ve ardından kalabalığın en gürültülü olduğu merdivenlere doğru ilerlerken zeminlerde yankılanıyordu. Yaklaşık otuz kırk kişi katılmaya gelmişti; vampirler ve insanlar bir aradaydı.

Büyük yemek salonu bir parti için dekore edilmiş ve yeniden düzenlenmişti, duvarlardaki pirinç kakmalar parlatılmış ve zarafetten ödün verilmemişti. Büyük, yarasa kanatlı bir yaratığın buzdan heykeli, etrafı yiyecek ve alkolle çevrili halde durduğu yerde, elektrikli aydınlatmaların kehribar rengi ışığında parıldıyordu. Herkes en şık kıyafetlerini giymişti, pullar ve mücevherler hareket ettikçe buz gibi parıldıyordu.

Ve orada Lana vardı; yanında Nadi'nin Azazel olarak tanıdığı bir adamın üzerine uzanmıştı. Ailenin nc dereceden kuzeniydi ve Nadi'nin araştırmasına göre Lana'nın en sevdiği... evcil hayvanıydı, daha iyi bir kelime bulamayınca böyle diyoruz.

İnce yapılı ve neredeyse acı verici derecede güzeldi; keskin hatları ve karanlıkta bir kurtunki gibi ışığı yakalayan parlak turuncu gözleri vardı. Gldğnde, sivri dişlerini gösterdiğinde, bu benzetme daha da yerinde hale geliyordu.

Vücuduna yapışan bir pantolon, çoğunlukla düğmeleri açık ince beyaz bir gömlek giymişti; bu gömlekten çeşitli dövmeleri ve ritüel izlerine benzeyen yara izleri görünüyordu.

Ailede zulüm genetikti.

Nadi utangaç bir gülümsemeyle yanlarına yaklaştı ve elini hafifçe sallayarak, "Merhaba, Lana." dedi.

"İşte buradasın!" Lana, Nadi'ye sarılmak için koltuktan fırladı. "Acaba abim seni yatağına bağlayıp düğüne gelememeni mi sağladı diye merak ediyordum. Herkes! İşte Monica—yakında baldızımız olacak!"

Lana'nın etrafında oturan grup -hepsi de ailenin iş ortakları- onu isteksizce selamladı. Ona en ufak bir ilgi duymadıkları, sadece... vücut hatlarına dik dik baktıkları açıktı.

O akşam bir grup vampir gangsterle laf kalabalığı yapmak, zaten onun yapmak istediği işler listesinin başında yer almıyordu.

"şaka yapmıyormuşsun." Azazel ona gülümsedi, kıpkırmızıya boyanmış dudakları hafif, alaycı bir kıvrımla büküldü. "Bu herif bu sefer şanslıymış."

“Sana bir içki getireyim. Ne istersin?” Lana çoktan bara doğru yönelmişti. “Çabuk konuş yoksa ben seçerim!”

"Şey... eski usul," diye seslendi Nadi arkasından. "Ve uyuşturucu yok."

“Pah! Hiç eğlenceli değil.” Lana yapmacık bir öfkeyle homurdandı. “Ama tamam. Madem gelin sensin.”

"Beğenmedin mi?" diye sordu Azazel, koltukta biraz yana kayarak yanındaki yere eliyle işaret etti.

Bunun kaçınılmaz olmadığını iddia etmenin bir anlamı yoktu. Nadi yanına oturdu, neşeli bir şekilde gülümsedi ve omuz silkti. "Kimyasal şeyler bana göre değil. Doğal olanı tercih ederim."

“Eminim Lana her şeyi getirmiştir.” diye kıkırdadı ve kollarını kanepenin arkasına, tam onun arkasına doladı. Saçının bir tutamını parmağının etrafına dolamaya başlayınca, istemsizce biraz gerildi. “Korktun mu? Benden mi? Çok tatlısın.”

"Nişanlıyım, hepsi bu." Elini iterek uzaklaştırdı.

Sanki dünyanın en tatlı sözünü söylemiş gibi güldü. Dünyanın nasıl işlediğini bildiğini iddia eden bir çocuk gibi. "Öğreneceksin."

Lana iki içkiyle geri döndü. "Sıkıcı bir klasik kokteyl," diye takıldı ve bardaklardan birini Nadi'ye uzattı. Lana, Azazel'in diğer tarafına oturdu. "Görüyorum ki ikiniz de çoktan tanışmaya başlamışsınız."

“Birisi bana onun evleneceğini hatırlatmakta çok ısrarcıydı.” Azazel, sanki kanaryayı yemiş kedi gibi sırıtıyordu.

“Şey... onu suçlayabilir misin? Buralı değil ve insan. Eminim bizim geleneklerimizi bilmiyordur.” Lana’nın gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Sevgili Hanımefendi bir şeyler planlıyordu, bu çok açık bir şekilde ortadaydı.

“Öyle mi?” Nadi bilmezden geldi. Konuşmanın nereye doğru gittiğini sezmişti.

“Bizim ailemizde, gelin adayının düğünden önce bir yabancıyla birlikte olması gelenektir. Son bir eğlence.” Lana uzanıp Azazel'in çene hizasındaki kıvrık sarı saçlarından birkaç tutamı yüzünden uzaklaştırdı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bunu yapmamak ayıp olur.”

Saçmalık. "Bu vampirlerle ilgili bir şey mi? Yoksa... Nostrom'la ilgili bir şey mi?" İçeceğinden bir yudum aldı. Lana sözünde durmuş gibiydi; her zamanki kimyasal uyuşturucu tadı yoktu.

"Önemli mi?" diye sordu Azazel.

“Kaba olmak istemem ama... ayrıca Raziel benden bu gece kimseyle tartışmaya girmememi istedi. Hepsi bu.”

“Pekâlâ, Raziel’in bilmediği şey ona zarar vermez.” Lana öne eğildi ve ısıltılı pembe ve siyah pullu elbisesinin içine sıkıştırılmış kendi “varlıklarını” sergiledi. “Bahse girerim burada istediğin herhangi bir erkeği—ya da kadını—seçebilirdin, ama Raziel’in sorun çıkaracağını düşündüm, bu yüzden... sana gizli birini buldum.” Elini Azazel’in iç uyluğuna koydu.

Adam hiç kıpırdamadı, turuncu gözlerini Nadi'den ayırmadı.

“Şey—yani—özür dilerim ama—” Çiftlikten gelen korkak kız rolünü abarttı. Oyunun bu kadar erken aşamasında Azazel'i öldürmek istemiyordu. Kaza gibi göstermenin aklına gelen hiçbir yolu yoktu. Aman, düştü ve lambanın üzerine düştü. Tekrar tekrar. Ta ki kafatası parçalanana kadar.

“Merak etme bebeğim, sır saklamakta iyiyim.” Azazel ayağa kalktı, elini tuttu ve onu da ayağa kaldırdı. “Hadi gel. Başkası seni ele geçirmeden önce.”

"BEN-"

Onu binanın geri kalanına doğru sürüklemeye başladı. Ona seçim şansı vermiyordu. Ortılığı karıştırabilirdi, ama bu işleri daha da karmaşıktırır. Tamam. Öyleyse bu gece ölecek. Hızlı düşünmesi ve cesedini saklamanın bir yolunu bulması gerekecekti. Ama hayatında bunu ilk kez yapmak zorunda kalmayacaktı.

O, bu durumdan nasıl kurtulacağına dair planlar yaparken Azazel onu Raziel'in misafir odalarından birine çekti. Kapıyı arkalarından kapattı, kilidi attı ve uzun, abartılı bir iç çekişle "Kahretsin, ondan nefret ediyorum." dedi.

Nadi göz kırptı.

Azazel yatağa doğru yürüdü ve sırt üstü uzandı. Kollarını yanlara doğru açtıktan sonra uzun bir inilti çıkardı ve gözlerini kapattı. Gergin bir bekar kadını baştan çıkarmaya çalışan bir adamın hareketleri hiç de böyle değildi.

Hareketlerinde tanıdık gelen bir şey vardı... Yorgun. Sadece işini yapan bitkin bir ruh. Ve bu gece, artık çok fazla olan bir geceydi. Ya da belki o gün yıllar önce gelip geçmişti. Onu incelerken, Nadi kapının yanında durdu ve duvara yaslandı. "Lana bana araba ticareti yaptığını söyledi."

"Öyle mi yani?" Sesi çok sıkılmış geliyordu.

“Şirket aracı olmalısınız.”

Bu onu şaşırttı. Bir an inanmazlıkla başını kaldırıp ona baktıktan sonra kahkaha atarak başını tekrar yatağa bıraktı. "Oh, çok şükür ki aptal değilsin."

"Yine de öyle düşündüklerine sevindim." İçeceğinden bir yudum aldı. "İşleri kolaylaştırıyor."

"Öyle değil mi?"

"Sana da sakıncası yoksa, seninle birlikte olmak istemem."

"Genellikle sevişmeyi yapan ben oluyorum ama her iki durumda da ne demek istediğini anlıyorum. Ve bu benim için sorun değil." Homurdanarak doğruldu ve ona yeniden merakla baktı. "Lana, sevişmeyi bizim yaptığımızı varsayacak, bu da onun istediğini elde etmesini sağlayacak. Razielle vicdanın rahat bir şekilde dönebilirsin."

"Endişelendiğim vicdanım değil. Eğer öğrenirse—ya da bir söylenti duyarsa—muhtemelen beni öldürür. Ya da seni. Ya da ikimizi birden." Nadi iç çekti.

"Hım. Yok canım. Kokunu sende alacaktır. Daha doğrusu, benim yokluğumu sende hissedecektir. Giysilerini ve saçlarını buruşturup, başkası senin bozulmamış olduğunu anlamadan seni yatağa göndereceğiz." diye homurdandı.

Güldü. Keşke bilseydi.

Yanındaki yatağa eliyle işaret etti. "Otur. Konuşalım. İlginç görünüyorsun... Ve sanırım en son ne zaman popom yukarıda ya da popom aşağıda yatmadan bir gece geçirdim?" Yatağa geri uzandı, gözlerini kapattı. Bitkin görünüyordu. "Ah. Ve bana Aza de."

Yanına oturdu, içeceğinden bir yudum daha aldı. Güzeldi. İçine fark edemediği bir şey katılmamış olmasını gerçekten umuyordu. "Seçeneğin var mı?"

"Hayır. Seninle aynı. Başkasının imzaladığı bir sözleşme altındayım."

Bu ayrıntı onun için yeniydi. Kaşlarını çatı. "Bunu duyduğuma üzuldüm." Yalan söylemiyordu. Kimsenin, başkasının kararları yüzünden bedeninin fuhuşa zorlanmasına ihtiyacı yoktu.

"Eh. Yaptığım işte iyiyim. Ve çoğu geceden keyif alıyorum. Ama onun oyunlarından çok sıkıldım. Ha, bir de o 'gelenekler' lafı mı?"

"Tamamen saçmalık mı?" diye sırtı.

"Tamamen saçmalık." Bir kedi gibi gerindi ve karnının üzerine döndü. İnce gömleğinin kumaşından, sırtının elle yapılmış, birbirini kesen yara izleriyle dolu olduğunu görebiliyordu. Şüphesiz Lana'nın eli. Ya da belki de sık sık gelen müşterilerinden birinin. "Sadece Razielle uğraşmak istiyor."

"Ailenin birbirine yakın olduğunu duydum."

“Ah, evet, çok yakınlar. Dışarıdan kimse Volencia Anne'nin çocuklarına bulaşamaz. Aile dışından asla bir saldırıya maruz kalmazlar. Ama iç çekişmeler? Diğer kardeşlerin oyuncaklarıyla oynamak? İşte o zaman sorun olmaz.”

“Hım.” Nadi duraksadı. “İçecek ister misin?”

"Bana bir içecek hazırlayacak birini çok isterdim."

Ayağa kalktı ve duvardaki bara doğru yöneldi. "Sen tam bir cin sever gibisin."

"Akıllı kız."

Cin ve vermutu karıştırdı, içine birkaç zeytin koydu ve ona geri getirdi. "Pis bir cinci."

Şeytani sırıtışıyla bardağı aldı ve bir yudum içti. "Ah, kahretsin, sen de güzel kokteyller yapıyorsun. Evet, Razi'el'in seni öldürecek olması beni üzüyor."

"Ne demek istiyorsun?" Şimdi Aza'nın ona ne kadarını anlatacağını görmek istiyordu.

Aza ona baktı ve yüz ifadesi donuklaştı. "Bilmiyorsun."

"Tahmin ediyorum. Ama bana ne söyleyeceğinizi görmek istiyorum."

İçini çekti, yüzünde acıma ifadesi vardı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başını sessizce sallayarak, onun devam etmesini bekledi.

"Şöyle... vampirlerle ilgili bir şey var. Biz... çok seçici bir topluluğuz." Yüzünü buruşturdu. "En azından küçük kulübümüze kimi aldığımız konusunda. Lana beni sadece 'şirket arabasının' bu kadar çok tamire gerek kalmaması için dönüştürdü. Biz öylece... körü körüne evlenip birini dönüştürmeyiz. İçinde sıkışıp kaldığınız bu sözde evlilik geleneği, eski zamanlardan kalma bir geleneğe dayanıyor."

Kaşını kaldırdı. "Büyükşehirden önce mi?"

"Evet. Vampirler ve insanlar daha yeni birlikte çalışmaya başlıyorlardı. Medeniyet o çirkin pislikleri vahşi doğaya geri püskürtmeden önce."

Bunu kişisel algılamamaya çalıştı.

Aza omuz silkip konuşmaya devam etti. "Bu aptalca bir hikayeye dayanıyor. Bizim türümüzün ilki bir insan köyüne gitti ve kasaba büyüğüne, 'Bana olan bağlılığının bir işareti olarak kızını bana gelin olarak ver, ben de seni koruyacağım' dedi. Büyük de öyle yaptı. Ve vampir..."

"Onu öldürdü."

“Onu tamamen kuruttu, tıpkı boklu bir şampanya şişesi gibi.” Bardağından derin bir yudum aldı. “Onu atalarının inine götürdü. Kanla evlendiler, her neyse, o yüksek perdeden saçmalıklar. Vampir sözünü tuttu ve bu da bizim halkımız arasındaki ortaklığın başlangıcı oldu. Yani...”

“Beni kurban olarak sundular. Nostrom ailesinin evine götürüp, boklu şampanya şişesi gibi patlatacaklar.” Nadi gözlerini kapattı. Bunu yeni bir bilgiymiş gibi göstermeliydi. Yatağın kenarına doğru yürüyüp oturdu. Başını öne eğerek derin bir nefes verdi. “Babam biliyordu.”

"Bunu garanti edebilirim."

"Sanırım bu konuda seninle ortak noktamız var."

"Ne?" Yanına oturmak için hareket etti ve cininden bir yudum aldı.

"İkimiz de tıpkı sığır gibi alınıp satıldık."

Hüzünlü bir kahkaha attı. "Şerefe!" Bardağını uzattı. Kadın da bardağını tokuşturdu ve ikisi de bir an sessizce birer yudum aldıktan sonra konuştu: "Arkadaş olabilir miyiz? Yani, sen yaşadığın sürece."

Bu onu gerçekten şaşırttı. "Neden?" Monica onun gözünde zaten ölmüştü. Ve onun gözünde de öyleydi. Boşluk, gerçekte de ölmüştü. "Söylediklerin doğruysa, düğünden birkaç gün sonra terk edilmiş bir malikaneye götürülüp öldürüleceğim."

“Bütün ölümlü hayatlar kısa. Ne kadar sürerse sürsün, ne kadar kısa olursa olsun, onlara değer veriyorum.” Omuz silkti. “Zekisin. Umursuyor gibi görünüyorsun. Ve harika bir içki yapıyorsun.” Bardağının içine bakarken duraksadı. “İnsan olarak görülmekten hoşlanıyorum.”

“Evet. Arkadaş olabiliriz.” Duraksadı. Sahte bile olsa bir müttefike sahip olmanın bir zararı yoktu. “Burada bana herhangi bir konuda gerçeği söyleyen ilk kişi olduğun için teşekkür ederim.”

“Burada gerçek sana hiçbir fayda sağlamayacak. Bunu unutma.” Ayağa kalktı, içkisinin geri kalanını bir dikişte içti ve bardağı barın üzerine bıraktı. “Pekala, saçını biraz karıştıralım. Lana'ya benimle birlikteyken kasını incittiğini ve küvette rahatlamak istediğini söyleyeceğim.”

"Peki, gecenin geri kalanında ne yapacaksınız?"

“Yanlış soru.” Bir şişe viski kaptı ve kapağını açtı. Bir yudum aldıktan sonra şişeyle ona doğru yürüdü. Düşüncesini tamamladığında gözlerinde bir boşluk vardı. “Soru şu: Kiminle birlikte olacağım? Ve kaç kişiyle?”

İşte o zaman kararını verdi. Azazel onun cinayet çılgınlığından sağ kurtulacaktı. Ancak Lana... acı çekecekti. Ve en iyi yanı, Aza, vampir

metresine ulaşmak için harika bir araç olacaktı. Azazel onun güvenliğini kazanmıştı ve bu nedenle onun zayıf noktasıydı.

Peki karşılığında? Belki, sadece belki, Aza'nın izlemesine izin verirdi.

Sonuçta "arkadaşlar" bunun için vardı.

Sağ?

DOKUZ

Nadi çok hafif uyuyan biriydi.

Bu, işin bir parçasıydı.

Daha önce kimse peşine düşmemişti; izlerini örtmekte çok dikkatliydi ve genellikle paralı bir tetikçinin intikam cinayetini gerektirecek hedeflerden uzak duruyordu. Ama bu her zaman gerçek ve ciddi bir olasılıktı.

Yani, biri yatağa onun üzerine uzanıp ellerini vücudunun iki yanına koyduğunda... çok kötü tepki verdi.

Ne yaptığını idrak edemedi, yastığının altına sıkıştırdığı saç tokasını kaptı, dirseğini saldırganın çenesine sapladı ve acı ve şoktan dolayı oluşan geri çekilmeyi kullanarak ikisini de yana çevirdi.

Adamın üzerine oturup, saç tokası adamın derisine kanatacak kadar sertçe saplanana kadar onun kim olduğunu anlamadı.

Raziel.

Ah.

Bok.

Söz bulamadan gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Adam başını geriye eğmiş, boğazını açıkta bırakmış, kızıl gözleri kömür gibi parlıyordu.

Dudakları yavaş ve tembel bir gülümsemeyle kıvrılırken, ellerini çıplak uyluklarına koydu. Ona dokunana, sıcak teni onun tenine değene kadar çıplak uyuduğunu hatırlamamıştı. "Haklıydım, bu yüzden saçlarını topluyordun. Yanında bir silah istiyordun."

Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. Boğazındaki taşı yutarken ne yapacağını düşündü. Onu burada, şimdi öldürebilirdi; iğneyi gözünden

beynine saplayıp işini bitirebilirdi. Acı çekmesine tanık olma şansını kaybedecekti ama o gitmiş olacaktı.

Vampirleri öldürmek zordu, ama tamamen ölümsüz değillerdi.

Az önce ona saldırmaya çalışmıştı. Eğer onu hayatta bırakırsa, nasıl tepki verecekti? Ve eğer saç tokalarının silahı olduğundan şüpheleniyorsa... onu çözmüş mü olacaktı? Kendini ele mi vermişti?

Elleri yavaşça uyluklarından beline doğru kayd, onu okşadı. Titredi, tüyleri diken diken oldu. "Dokunulmaktan hoşlanıyorsun..."

Evet, yaşadı. Bu sık sık yaşadığı bir şey değildi. Ama şimdi zamanı değildi.

"Normalde silahı kullanan ben olurum ama... itiraf etmeliyim ki bu... garip bir şekilde keyifli." Yer değiştirdi ve işte o zaman, onun arzusunun, üzerine oturduğu yerde, kalbine doğru baskı yaptığını hissetti. Bir homurtuyla gözleri yarı kapandı. "Düğünden sonrasına kadar çok uslu bir çocuk olmaya çalışıyordum. Bir an öyle kalır mısın?"

Sonunda onu tek bir hızlı hareketle ondan ve yataktan kalkmaya iten şey, aralarındaki yakınlık, onun ona sürtünmesinin verdiği his oldu. Şifonyerin yanındaki sandalyeden ipek bir sabahlık alıp giydi ve kemerini beline bağladı. "Özür dilerim. Beni korkuttun."

Hayal kırıklığıyla içini çekerek, hiçbir şey olmamış gibi yataktan kalktı, kıyafetlerini düzeltti ve kravatını düzeltti. "Kovboy kızımın böyle şiddete meyilli olmasını beklemiyordum. Ya da yastığının altında silah sakladığını."

Parmak boğumları kan içindeydi.

Midesi bulandı. "Lana sana ne söylediye..."

"İşte bu yüzden buradayım. Gel. Madem kalktın, bunu düzgünce yapalım." Odanın kapısını açtı ve onu orada, kafası karışmış ve titreyen, saç tokası hâlâ elinde, öylece bıraktı.

Savunmada kalmaktan hoşlanmıyordu. Saate baktığında sabah üçtü. Raziel sabah üçte odasında ne yapıyordu? Neden yatağındaydı?

Saç tokasını şifonyerinin üzerine bırakırken, sonraki adımlarını düşündü. Kaybolabilirdi. Giyinip, çitten atlayıp gidebilirdi. Ama Monica'ya bankadaki tüm parasını vermişti. Tüm eşyaları gitmişti. Onu mahvetmek için buraya gelmek için hayatını mahvetmişti. Geri dönüş yoktu.

Ve bundan da kötüsü mü?

İçindeki merak alev alev yanıyordu.

Burada neler olup bittiğini bilmesi gerekiyordu.

Onun varlığının, bedeninin ona bu kadar yakın olmasının, dokunuşunun verdiği his. Gözlerini kapattı, titrek bir nefes verdi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi.

Pekala. Pekala! Bu onun için tek yönlü bir yolculuktu, bunu baştan biliyordu. Başarılı olsun ya da olmasın, böyle ölecekti. Hızla kıyafetlerini giydi, omuzlarını dikleştirdi ve Razi'el'in peşinden gitti.

Onu beklememişti ama kadın onu havuzuna bakan balkonda buldu. Burası onun en sevdiği yerlerden biri gibiydi. Buzlu ve kehribar rengi bir içkiyi yudumluyordu ve yanındaki korkulukta da ikinci bir kadeh duruyordu.

Göz ucuyla ona baktı. "Ah, giyinmişsin."

Bu onu gerçekten güldürdü. Çok fazla ve yüksek sesle değil, ama içten bir gülüştü. "Saç tokası için özür dilerim."

"Hayır, değilsin. Bana yalan söyleme." İçeceğini korkuluğun üzerine bıraktı.

İçine bir şey takıldı—bir dürtü. Ne anlama geldiğini bilmiyordu ama peşinden gitti. "Haklısın. Ben değilim." Bara doğru yürüyüp bir votka şişesi ve bir bez aldı. Alkolün bir kısmını beze döktükten sonra ona doğru geri döndü.

Razi'el şimdi onu izliyordu, hem meraklı hem de şüpheli bir şekilde. Elini kaldırıp parmak boğumlarındaki kanı inceledi. "Bunun ne kadarı senin?"

Ondan çıkan karanlık kıkırdama, kadının tüylerini bir kez daha ürpertti. "Hiçbiri."

Alt dudağını ısırarak, derisindeki kanı temizlemeye başladı. Bir yere geldiğinde, adam tısladı ve irkildi, ama geri çekilmedi. Kadın ona kaşını kaldırarak baktı.

"Pekala, belki bazıları." Omuz silkerek geçiştirdi ve şehir manzarasına baktı, ifadesi okunamazdı.

İlk elini bitirdikten sonra ikinciye geçti, onu olabildiğince temizledikten sonra bezi katlayıp korkuluğa astı. Bu, kendi ellerine defalarca yaptığı bir şeydi; başkasının kanını derisinden temizlemek. İçeceğini aldı ve şehre doğru döndü, şu anda alkolün faydasına gerçekten ihtiyacı olduğunu fark etti. "Söylentiler duydum. Sanırım şimdi doğrulanmış söylentiler."

Ağızından hafif bir uğultu çıktı, ama başka bir şey olmadı.

"Kimseyle birlikte olmadım. Onlar da benimle birlikte olmadılar. Lana ne olursa olsun—"

“Bana senin ve Azazel’in sadece sohbet ettiğinizi söyledi. İkinizin de onun seni perişan ettiğini ve yatağa çok fazla girdiğini söylemekten çok mutlu olduğunuzu belirtti. Ondan da aynı şeyi duydum.” Alaycı bir şekilde, “Gerçi Lana’nın hiçbir şeyden haberi olmadığını düşünüyor.” dedi.

"BENCE..."

“O benim kız kardeşim, Monica.” Ceketinin cebine uzandı ve yüzeyine dekoratif bir “R” harfi işlenmiş gümüş bir sigara tutacağı çıkardı. Bir sigara alıp dudaklarının arasına yerleştirdi, tutacağı kapattı ve cebine geri koydu.

Tık-tık. İşte bu yüzden bazen sigara kokuyordu. Ama havada aldığı koku tütün kokusu değildi, daha çok odun dumanı ya da tütsü gibiydi. Vampirler tuhaftı. Sigarasını yakarken yüzü çakmağının ışığıyla aydınlandı. Derin bir nefes çekti ve ardından üzerlerine bir duman bulutu üfledi.

Hayatı boyunca bir milyon insanın sigara yaktığını görmüştü.

Ama hareket etme biçiminde dikkat dağıtıcı bir şey vardı.

“Madem bana inandın, neden gizlice odama girdin?”

“Burası benim odam, Monica. Sen sadece kullanıyorsun. Burası benim evim.” Etraflarındaki binayı amaçsızca işaret etti.

Gözlerini devirerek iç çekti. "Öyleyse neden odaya gizlice girdin?"

"Duyduğun bu söylentilerden bahset bana." Sigarasından yavaşça bir nefes daha çekti.

En derin mağaraların yüce efendileri adına yemin ederim ki, onu balkondan aşağı atmak istedi. Onu yerinden oynatamazdı zaten, kendisi onun üçte biri kadardı—ama bu zihinsel görüntü yine de onu mutlu etti. Elini yüzüne götürdü. "Eminim onları duymuşsundur."

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü bilmek istiyorum."

“Kız kardeşin araba değil, insan ticareti yapıyor. Hikayeleri duymamış olsam bile, bu çok açık. Erkek kardeşin ise uyuşturucu ticareti yapıyor ve belediye başkanının kıdemli danışmanı olmasını işleri halletmek için kullanıyor.”

"Ya ben?"

“Sen... insanları öldürüyorsun.” Elini işaret ederek, hâlâ biraz kan lekesi olan ve korkulukta duran elini gösterdi.

"Evet."

İçeceğini yudumlarken, tıpkı onun gibi, geceleyin metropolü düşünüyordu. Uzakta her zaman ışıklar yanıp sönüyordu, akli başında kimse uyanık ya da çalışıyor olmasa bile. Şehirler her zaman uyanıktı.

Sonraki soruyu sormasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Ama engelleyemeden ağzından döküldü: "Düğün gecesi beni öldüreceksin, değil mi? Sana kurban olarak verildim."

Sonraki birkaç saniye bir hareket karmaşasıydı. Çok hızlıydı. Saçından yakaladı, avucunun içine aldı ve onu korkuluktan o kadar hızlı çekti ki, içeceği yere düştü, kalın bardak mucizevi bir şekilde düşüşten sağ kurtuldu.

O daha ciyaklayacak bir şey bile yapamadan, adam onu öne doğru fırlattı. Yukarı, aşağı, sonra tekrar yukarı oldu ve şaşırtıcı derecede yumuşak bir şeyin üzerine düştü. Balkondaki mobilyalardan birinin üzerine.

Yine onun üzerindeydi, bacaklarının arasına oturmuş, onu yere sabitlemişti. Kadın ona doğru çılgınca bir hamle yaptı, ama adam bileklerini kolayca yakaladı ve bir eliyle başının üstüne sabitledi. Üzerindeki yıldızlı gecenin önünde bir silüet gibi görünüyordu.

Raziel, avını yere sermiş bir kaplanın tüm keyfiyle, kadının onu üzerinden atmaya çalışmasını izlerken gülümsüyordu.

Sinirli ve öfkeli bir iç çekişle ona baktı. "Bu ne içindi lan?"

"Bak... işte mesele bu. Seninle ilgili anlamadığım şey bu." Diğer elini de boğazına doladı ve sıktı. "İşte bu. Tam şurası."

Boğazı tıkanmış bir halde, nafile bir şekilde tekmeleyerek kurtulmaya çalıştı. Ama faydası yoktu. Adam onu boğarak öldürecekti. Ölecekti. İşte bu kadardı.

Çaresizce, adamın dirseğine yaslanarak ona doğru yaklaşmasını izledi; boğazındaki kavrayışı ise hiç gevşemedi. Onun ölmesini izlemek istiyordu. Gözlerindeki yaşam kıvılcımının sönmesini izlemek istiyordu. O kızıl gözlerde keskin bir hayranlık vardı.

Büyüm öldüğüm an yok olacak. Beni gerçekte olduğum gibi göreceksin. O zaman ne harika bir gizemle uğraşmak zorunda kalacaksın.

"Dış şehirlerden gelen kovboy kızı. Annemle ters düşen, gangster özentisi bir babanın kızı. Telafi etmek ve borcu ödemek için satılan kurbanlık koyun." Dudaklarını kulağına yaklaştırırken mırıldandı, onu yavaşça öldürürken sesi alçaldı. "Küçük olman gerekiyor. Önemsiz. En iyi ihtimalle ilginçsiz."

Siktir git.

Dudakları yanağına, ağzının köşesine hafifçe değdi, hafif bir öpücük izlenimiydi ama gerçek bir öpücük değildi. Başını kaldırıp gözlerine baktı.

Siktir git. Gözlerinin kenarları bulanıklaşıyordu. Çok az zamanı kalmıştı.

“Küçük bir ölümlü insan, metropolde kaybolmuş, anlayamayacağı bir siyasetle çevrili... Runne'nin en tehlikeli katiliyle nişanlı. Ve yine de? Bana baktığında?” Kaşları hafifçe çatılmış bir şekilde, ona sanki hayatında gördüğü en ilgi çekici bulmacaymış gibi bakıyordu. “Gözlerinde korku yok. Hiç yok.”

Bir anda boğazını bıraktı ve geriye yaslanarak bileklerini serbest bıraktı. Öksürürken ve hırıltılı nefes alırken, acıyan ciğerlerini havayla doldurmaya çalışmak için başını çevirirken, adam bacaklarının üzerinde oturmaya devam etti. Baş dönmesi yaşıyordu.

“Benden korkmuyorsun. Az önce bana meydan okurcasına baktın. Yanımda olduğun her saniye seni bin kere öldürebilirim.” Nefes nefese kalmış olsa bile, çenesini eliyle kavrayıp ona bakmaya zorladı. “Neden?”

Öksürmeden konuşabileceğini hissettiğinde, kısık ve boğuk bir sesle ona cevap verdi: “Çünkü ben zaten ölüyorum.”

* * *

Raziel topuklarının üzerine yaslandı ve altındaki kızı izledi.

Çünkü ben zaten ölmüşüm.

Güldü. Ah, güzel şey. Bu dünyada ölümden çok daha korkulacak şeyler vardı. Ama o, kadının hayatını yavaş yavaş çalarken bile, kadının gözlerinde saf bir küçümsemeden başka bir şey yoktu.

Ay ışığında çıplak bir şekilde üzerinde durduğu, saç tokasının boğazına saplandığı görüntüsü zihninde belirdi. İki ay boyunca yemin ederim ki, o anki kadar hızlı ve yoğun bir şekilde hiç tahrik olmamıştı.

O an, uyku ile uyanıklık arasındaki o dürüst anda, gözlerinde aynı küçümsemeyi görmüştü; ama aynı zamanda arzuyu da görmüştü.

“Bu gece seni korkutup korkutamayacağımı görmek için yatağına gizlice girdim.” Elini uzatarak, parmak boğumlarıyla yanağını okşadı. Kadın, hakkını yememek için geri çekilmedi. Sadece onu izledi, tereddütlü, öfkeli ve kararsız bir şekilde.

“Neden”—öksürerek durdu—“benden korkmamı istiyorsun?”

Tekrar ona doğru eğildi, kokusuna bayılıyordu. Şampuan ve sabun kokusu değil, daha derine inen bir koku—onun kokusu. Monica. Deniz gibi, tuzlu su gibi ve adını koyamadığı bir şey gibi kokuyordu. Koltuktan

kalkmadan önce yanağına yavaş ve nazik bir öpücük kondurdu ve onu da ayağa kaldırdı. "Öyle olmalısın. Çünkü herkes öyle."

Korkuluğun yanındaki yerden sigarasını alıp taş korkuluğa yaslandı. Kalacak mıydı? Yoksa odasına dönüp surat asacak mıydı? Monica, bir zamanlar içkisini koyduğu bardağı almak için eğildi. Balkondan bir buz küpünü tekmeleyerek bara gitti ve kendine bir tane daha hazırladı. Görünüşe göre çift kişilik bir içki.

"Ben aptal değilim," diye çıkıştı ona. "Bana aptalmış gibi davranmayı hemen bırakabilirsin."

Öfkesi bir bakıma rahatlama getirmişti. "Hayır. Bu çok açık hale geliyor." Boynunu kütürdeterek gerindi. "Azazel sana hangi acıklı hikâyeyi anlattı? Bu sefer onu fuhuşa kim sattı? Teyzesi mi, ağabeyi mi yoksa sevgilisi mi? Yalanlarını bir türlü ayırt edemiyorum."

"Hım." Korkuluğa yaslandı, ondan yaklaşık 60 santimetre uzaktaydı. Çok yakın değildi ama yine de kol mesafesindeydi. "Bana ayrıntıları anlatmadı."

"Ona inandınız mı?"

"İstedim işte." Duraksayarak içeceğine baktı. "Ve sanırım istedim de. Bu dünya zaten bunun gibi yeterince trajediyle dolu." Bu ondan gelen dürüst bir cevaptı. "Bu da demek oluyor ki, iddia ettiğim kadar zeki değilim."

Meraklı kovboy kızı. Meraklı, tuhaf, büyüleyici, sinir bozucu kovboy kızı. Beklediğinden çok daha ilginç. Bir an onu izledi. "Aza bir manipülatör. Yaptığı iş bu."

"Sanırım haklısın." İçeceğinden bir yudum aldı.

"Sana 'arkadaş olalım' gibi bir şey söyledi mi?"

Yüzünde beliren acı ifadesi neredeyse içgüdüsel bir tokat gibiydi. Bu, onun için yeterli bir cevaptı.

"Bir tavsiyem var, güzelim." Ona doğru dönerek yaklaştı. Kız yerinden kıpırdamadı ve ona doğru dönmedi. Elini saçlarının üzerinde gezdirirken, saçlarının dokunuşunu sevdiğine karar verdi. Çok yumuşaktı. "Zeki olabilirsin. Bıçak kullanmada beklediğimden daha yetenekli olabilirsin. Ama bu konuda acemisin. Oynadığımız oyunlarda... Ailemden kimseye güvenme. Bizimle veya bizim için çalışan kimseye güvenme."

"Sen de dahil."

"Özellikle ben." Eğilerek alnından öptü. "İyi geceler."

"Ondan pek bir şey kalmadı," diye homurdandı kendi kendine.

Gölerek merdivenlere yöneldi. “Uykunuzu bölmeyin, yoksa huysuzlanırsınız. Anladım. Tamam, uyuyun. Büyük güne bir gün kaldı. Ha, yarınki elbise provası için boğazınız konusunda endişelenmeyin. Morluk bırakmamayı biliyorum.”

Adamın küstahça konuşmasına gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Sorumu hiç cevaplamadın."

Bir ayağını merdivenlere koymuş, duraksadı. "Hangisi?"

“Düğün gecesi beni öldüreceksin, değil mi? Parmak boğumlarında kanım olana ve dişlerini lekeleyene kadar ne kadar zaman geçecek?”

Elini bir an inceledikten sonra, kadının sorusunu düşündü. Kendini kesmemiştii. İrkilmesi sadece şaka amaçlıydı. Kadının bunu fark edip etmediğini merak etti. "Bu tamamen ne kadar kırılgan olduğunuza bağlı."

Bunun üzerine onu kendi haline bıraktı.

Düşünecek yeterince şeyi vardı zaten.

ON

Nadi ertesi gün ne yapacağından pek emin değildi. Elbisesini diktirmek için randevusu vardı. Ne randevu ne de elbise konusunda kendisine danışılmamıştı.

Bunun için üzülmenin hiçbir anlamı yoktu. Bu onun düğünü değildi. Bu onun bedeni değildi. Bu onun adı değildi. Bu onun yüzü değildi. Bu o değildi. O, Raziel ve ailesi için sadece bir lüks eşyaydı; satın alınıp herhangi bir yere konulacak ve hemen bir kenara atılacak bir şeydi.

En azından evin diğer üyeleri söz konusu olduğunda bu durum netti. Peki ya Raziel?

Yedi saat önce aralarında geçen konuşma, odasında bir aşağı bir yukarı yürümesinin ve bluzunun koluyla oynamasının sebebiydi.

Raziel.

Gözlerini kapatarak, o dehşeti hatırlamaya zorladı kendini. Silah sesleri. Ve onun kahkahası. Annesinin çılgınlıkları. "Kaç."

O anı yakalamak, dünyadaki tek şansıydı. Yoksa... aksi takdirde, ona karşı duyduğu çekimle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Hayatında başka hiç kimseye karşı hissetmediği bir şekilde.

Belki de dünyada herkesten daha çok nefret ettiği kişi olduğu içindi? Belki de bunun bir parçası buydu? Olmalıydı. Aksi takdirde hiçbir anlamı olmazdı. Ama hayatına son vermek üzereyken bile... içindeki bir şey ona özlem duyuyordu. Ona, derin ve çarpık bir şekilde, ihtiyaç duyuyordu.

Yatağın kenarına oturup ellerini başına koydu ve düşünmeye çalıştı. Kendi kendine mantık yürütmeye çalıştı.

O bir katildi.

O da öyleydi.

O, kadının ailesini öldürmüştü.

Ve yakında, aynısını onun için de yapacağım.

Ama onu güldürmeyi başarmıştı.

Gerçekten çok komik.

Kadın onun parmak boğumlarındaki kanı temizlediğinde gözlerindeki ifade o kadar şaşkıncı ki, sanki hayatında hiç kimse onun için böyle bir şey yapmamıştı. Sanki hiç kimse onu önemsememişti. Hayatında ilk kez sevgi gören bir hurda köpek gibiydi.

Elini yüzüne sürerek iç çekti. Hayır. Bunların hepsi onun için sadece bir oyundu. Onun için özel değildi, eşsiz değildi. Sadece bir bilmeceydi. Bir merak konusu. Onunla cinsel ilişkiye girdiği an, gizem ve çekicilik yok olacak ve o da diğerlerinin hepsiyle birlikte bir kenara atılacaktı.

Şu anda sadece onunla dalga geçiyordu, sözde yeminlerini edene kadar onun ulaşamayacağı bir yerde dans ediyordu. Sonra, gelenek gereği, onu atalarının evine götürecek ve kurban edecekti.

Bu aynı zamanda etrafındaki her şeyi hızla ortadan kaldırması gerektiği anlamına geliyordu. Düğünden sonra bir süre daha hayatta kalabilmek için yeterince faydalı -ya da en azından zararsız- olabileceğini umuyordu. Ertesi sabah bir gemiye bindirilmeyeceğini varsayıyordu; kanlı balaylarından önce "büyüsünü" kullanmak için biraz zamanı olacaktı. Belki de onu oyalamaya ve bir süre daha görünüşte insani bir eş tutmaya ikna edebilirdi.

Bu tamamen ne kadar kırılgan olduğunuzu bağlı. Belki de eğlenceli ve faydalı olduğunu kanıtlarsa, görevini tamamlaması için yolculuğu yeterince erteleyebilir.

Bakalım hangimiz önce pes edecek, dostum.

“Hayır, hayır, hayır. Onun o iğrenç doğum lekesinin görünmesine izin veremeyiz. Aklınızı mı kaçırdınız?”

Nadi, Volencia Nostrom'dan hiç hoşlanmadığına karar verdi.

"İğrenç. Bir de tırnaklarına bir şey yapın," diye alay etti vampir ana.

Evet. Razi'l'in annesi, Nadi'nin kara listesine anında ve kesin olarak girdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, zaten oradaydı. Mesele daha çok onları hangi sırayla öldüreceğiydi.

Volencia'nın yaşı yeni yeni belli olmaya başlamıştı. Vampirler ve periler yaşlanmasa da, tıpkı eski mobilyalar gibi, yaşlarını bir şekilde belli ediyorlardı. Duruşları, giyimleri, davranışları... Ayrıca hayatının ilerleyen

dönemlerinde dönüştürülmüştü. Gözlerinin ve ağzının kenarlarında kırışıklıklar vardı, ama yine de güzeldi. Siyah saçlarının arasına karışmış gri saçlarının hiçbirisi gizlenmemiş veya boyanmamıştı. Hepsi özenle örülmüş topuzun içine yerleştirilmişti.

Gurur.

Bu kadın işte buydu: Gurur.

Volencia'yı öldürmek zor bir hedef olurdu. Yaşlıydı. En az beş yüz yaşındaydı. Ve eğer anlatılanlar doğruysa, çocuklarının babası olan kocasını küçük parçalara ayırmış ve bir daha asla geri dönmemesi için aile mülkündeki ayrı binalara hapsetmişti.

Bu türden sapkın bir kan susuzluğuyla başa çıkmak tehlikeli olurdu. Ve bu, Raziell hakkında birçok şeyi açıklıyordu. Elma, o çürümüş ağaçtan çok uzağa düşmemişti.

Volencia, korumaları olmadan asla fazla uzaklaşmazdı. Her zaman en az iki iri yarı, Ivan büyüklüğünde vampir adamla çevrili olurdu ve bu adamlar muhtemelen ölene kadar ona sadıktı.

Ama gurur varsa, yol da bulunurdu. Gurur, açgözlülüğünden sonra bir insana karşı kullanılabilecek en kolay duygulardan biriydi. Nadi'nin tek yapması gereken fırsatını beklemek ve bunu zekice yapmaktı, hepsi bu.

Vampir kadının doğaüstü kehribar rengi gözleri, Monica'ya tiksinti ve kibirli bir küçümsemeyle bakıyordu. Sanki Monica, babasının çiftliğindeki tarlalarda bir inek dışkıyıymış gibi. Ama Nadi başını dik tuttu ve yaşlı kadının kızıl, demir gibi bakışlarını görmezden gelerek, gözlerini önündeki üç aynaya dikti.

Vampir ana kraliçesinin emirlerine de itiraz etmedi.

Elbise çok güzel bir şampanya rengineydi. Bembeyaz olmamasına çok sevinmişti. Ona göre bembeyaz olması hem komik hem de korkunç olurdu. Dantelli, omuzları açık bir elbiseydi ve korkunç doğum lekesini kapatmak için kolayca tadilat edilebilirdi.

Gözlerini devirmemek ya da vitrindeki ayakkabıları alıp sivri topuklarını doğrudan Volencia'nın göz yuvasına saplamamak için tüm gücünü toplaması gerekti. Hayır. Şimdi zamanı değildi. Düğün bittikten ve Raziell'in savunması biraz gevşedikten sonra, aileyi dağıtmaya başlayabilirdi.

“Ona bir şey verin—o şey için bir şey. Misafirlerimizin iştahını kaçırmamasını istemeyiz. Bir şal.” Volencia işaret etti, uzun tırnakları simsiyah boyanmış ve sivrilmişti.

Volencia, ailesiyle ilgili öncelikli işler listesinde diğer herkesi geride bırakmıştı. Kadın kesinlikle acı çekerek ölecekti.

Çevresindeki görevliler, Nadi'nin etrafında telaşla koştururken, bir yandan da dantelli elbiseyle uyumlu şallar bulmak için koşuşturup, bir yandan da özür dileyip onaylayıcı sözler mırıldanıyorlardı.

Volencia sonunda ona, "Konuşabiliyor mu?" diye sordu.

"Böyle bir imkanım olduğunu bilmiyordum." Nadi kayıtsızca omuz silkti. "Bütün bu süre boyunca bana bir kukla gibi davrandınız, sanırım istediğiniz buydu."

Vampir homurdandı, koyu renk boyalı dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kadının giydiği koyu kırmızı kadife takım elbise pahalıydı, özel dikimdi ve bunu açıkça belli ediyordu. "Demek aptal değilsin. Ne kadar da hoş."

"Herkes şaşırmış gibi davranıyor, ben öyle değilim."

"Dünyanın en zeki insanlarından biri değilsin."

Nadi mırıldandı. "Bu adil."

Volencia alaycı bir şekilde güldü. "Babanızın size hiçbir danışmadan sizi bize satmasının nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Onun tarafından bir eşya gibi muamele görmeye alışkınım. Benim ne istediğimi hiç düşünmedi." Nadi bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Ama anlatıya yeterince uyduğunu düşündü.

"En azından içinde biraz mücadele ruhu var gibi görünüyor." Volencia, yuvarlak kadife bir pufun kenarına oturmak için hareket etti. Birkaç tanesi etrafta dağınık halde duruyordu, belli ki kıkırdayan nedimeler içindi. "Ve sen de bunu oldukça iyi taşıyorsun."

Nadi, Volencia'nın elbiseyi iyi taşıdığını mı yoksa bir dekoru iyi canlandırdığını mı kastettiğinden emin değildi; ya da her ikisini birden. İkisinin de doğru olduğuna karar verdi. Aynada bir yabancının yansımasına bakarken, kalbinde hafif bir sızı hissetmeden edemedi.

O, asla aynanın karşısında kendi haliyle duramayacaktı. Kendi yüzünü, hele kendi vücut şeklini asla taşıyamayacaktı. Annesi yanında, elbise denerken ona gülümseyen bir şekilde asla olmayacaktı.

Annesi ölmüştü.

Aynadaki kadın gerçek değildi.

Bu bir yalandı. Asla sahip olamayacağı bir geleceğin hayaletiydi.

Çünkü Raziel, Volencia ve o sefil ailenin geri kalanının hepsi bunu ondan almıştı.

Bu yeni bir bilgi değildi. O kader gecesinden beri seksen yılı aşkın süredir içinde taşıdığı şeydi. Ama önünde, geleceğinin tam olarak nasıl olabileceğine dair böylesine mükemmel bir örnek görmek nadir bir durumdu.

Başka bir peri kabilesinden bir oğlanla ateşin etrafında dans edebilirdi. Yubi böceklerinin ışığı altında evlenebilirdi.

"Raziel bana sizin bizim iş uygulamalarımızla tanışmış olduğunuzu söyledi."

Nadi, bir an aynadaki yaşlı kadına baktıktan sonra bakışlarını başka yöne çevirdi. "Evet, baktım."

"Peki, bu aile girişimine dair görüşünüz nedir?"

"Fikrimin olması beklendiğinin farkında değildim. Elbise konusunda da, her şeyde olduğu gibi."

Volencia gülümsedi. "Çok zeki bir kız. Peki, yeniden ifade edeyim. Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Elimden geldiğince karışmamaya çalışacağım. Eğer bir şekilde müdahale etmem gerekirse, o zaman da... hayat benim için bir taraf seçmiş demektir." Nadi başını salladı. "Hayatta kaldığım sürece Raziel benim kocam olacak. Sadakatim ona ve ailesine. Bana artık ihtiyacı olmadığına karar verene kadar onu elimden geldiğince destekleyeceğim."

"Dedikodular çok uzağa yayılıyor, değil mi?" Volencia çantasından bir sigara çıkarırken bir bacağı diğerinin üzerine attı. "Yarın çok önemli bir gün olacak kızım. En küçük kızım ilk kez evleniyor."

Nadi, "Muhtemelen son olmayacak" deme isteğine karşı koydu ve Volencia'nın konuşmaya devam etmesine izin verdi.

"Önemli olan ya da önemli olmak isteyen herkes burada olacak. Sen, tam da söylediğin gibi, bir figüransın. Gülümse. Tokalaş. Kibar ol. Her konuda Raziel'e ve diğerlerimize saygı göster. Güzel ve çekici ol. Çok fazla içki içme ve çok fazla yemek yeme." Volencia ayağa kalktı, elini elbisesinin üzerinden geçirip sigarasını yakmadan önce yavaşça bir nefes çekti ve dumanı üfledi. "Bütün bunları yaparsan, Raziel'in sana... olabildiğince nazik davranmasını sağlayacağım."

"Evet, efendim." Nadi, görevliler etrafında telaşla konuşurken gözlerini aynadan ayırmadı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Öyle yapmaya dikkat et, kızım." Bunun üzerine yaşlı kadın ortadan kayboldu.

Volencia odadan çıktığı ve kapının kapanma sesini duyduğu anda Nadi gözlerini kapattı ve titrek bir nefes verdi.

"O sürtüğü gerçekten nefret ediyorum," dedi görevlilerden biri, diz çökmüş eteğin etek ucunu tutan kadına bakarak. "Tam bir berbat insan."

Nadi güldü. "İtiraz etmeyeceğim."

"Orada öylece durup buna katlanmak zorunda kalmanıza çok üzülüyorum. Ve—ve bu çok üzücü—babanız sizi onlara mı sattı? Nostromlara mı?" Kadın kaşlarını çatarak eteği iğnelemeye geri döndü. "Bunu nasıl yapabildiğinizi anlamıyorum."

"İster inanın ister inanmayın, daha kötü durumlarla da karşılaştım."

Ve bu doğrudu. Daha kötü durumlarla da başa çıkmıştı. Ama içinden bir ses, ensesindeki o ufak tefek huzursuzluk hissi, bunun çok uzun sürmeyebileceğini söylüyordu.

Nadi geceyi "kendi" odasında saklanarak geçirmeyi ummuştu. Ertesi gün düğün vardı ve kimseyle iletişim kurmak istemiyordu. Ama Razi'el'in adamlarından biri onu akşam yemeğine çağırmaya geldiğinde, bunun bir rica değil, bir emir olduğunu anladı.

Gerekirse dövüşebileceği bir şeyler giydi, makyajını tazeledi ve içini çekerek odasından çıktı.

Razi'el'le dövüşte hiç şansı yoktu zaten. Önceki gece aralarındaki ilişkiyi düşününce bu acı verici bir şekilde belliydi. Haklıydı, boğazında bir morluk bile bırakmamıştı. Ama parmaklarının boynuna dolanmış halinin hissi hala duruyordu ve farkında olmadan onun tuttuğu yeri ovuşturuyordu.

Onu arka bahçesine bakan korkuluğun yanındaki bir masada yalnız başına otururken buldu. Başka bir altın parayla oynuyordu ve o, paranın iki ayın ışığında nasıl parıldadığını izledi. Baba ve Anne ayları ikisi de dışarıdaydı, biri parlak ve beyaz, diğeri siyah. Çoğu insan yaydığı ışığı göremezdi. Ama o bir periydi—onu güneş kadar net görebiliyordu. Ve vampirlerin ve insanların bunun gerçekte ne kadar güzel olduğunu görmemesi kalbini kırıyordu.

Masaya yaklaşırken, kendi sandalyesini çekip oturmadan önce tereddüt etti. Adamın kızıl gözleri, evini olabildiğince özel tutan sahte kağıt ve metal çalılıklardan oluşan duvarların ötesindeki karanlık şehre bakıyordu. O kadar dalgın görünüyordu ki, kadının oturduğunu fark edip etmediğini merak etti.

Uzun bir süre sessizce oturdular, sonra kız daha fazla dayanamadı. "Senin dışarıda parti yapıyor olacağını tahmin etmiştim."

İlk başta aldığı tek yanıt, sessiz bir kahkaha sanılabilecek bir homurdanma oldu. Birkaç saniye sonra personelinen biri gelip onlara servis yaptı. Biftek –görünüşe göre neredeyse çiğ– yanında kızarmış patates ve yeşil fasulye vardı. Yanında kırmızı şarap da vardı –muhtemelen tercih ettiği kan şarabı karışımı olduğu için iki şişeden doldurulmuştu.

“Annen doğum lekemi gizlemek için şal takmam konusunda ısrar ediyor.” Çatal ve bıçağı alıp bifteğin bir parçasını kesti. Ortası neredeyse maviydi, çok az pişmişti. Ama umurunda değildi. Fae'nin et yemekte hiçbir sorunu yoktu. “Ama yarın saçımı açık bırakma konusunda kuaförle olan tartışmayı kazandım.”

Uzun bir sessizlik daha. Hâlâ ona bakmayı bile başaramamıştı. Sonunda konuştu. “Annem hakkında ne düşünüyorsun?”

Bir seçeneği vardı. Dürüstlük ya da yalan. Yalan, sadece yaltaklanma olarak görülecekti. Ama onun istediği bu muydu? Derin bir nefes alarak kırmızı şarabını aldı ve bir yudum içti, kan tadının olmamasına sevinmişti. “Aramızda kalsın? Sanırım benden nefret ediyor. Ve bunun karşılıklı olabileceğine inanıyorum.”

Bu da ona bir başka hafif kahkaha kazandırdı. “Çocuklarına karşı çok koruyucu.”

“Onunla ters düşmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Ta ki kadının kaburgalarının arasına bıçak saplayana kadar.

“Bu akıllıca.” Sonunda kendi şarap kadehine uzandı ve bir yudum aldı.

Sessizlik.

Belki de onu ileriye iten şey merak duygusuydu.

Belki de o garip sessizliği sona erdirmeye ihtiyacıydı.

Üçüncü seçenek düşünülemezdi bile.

“Sorun nedir?”

Bu sefer gerçekten güldü, ama bu kahkaha boş ve neşesizdi. İşte o zaman nihayet ona baktı, o kızıl gözler ona kibirli bir ilgisizlikle bakıyordu. “Umursuyormuş gibi yaparak beni aşağılama.”

“Haklısın. Tanımıyorum. Çünkü seni tanımıyorum. Söylentilerden ve aramızdaki birkaç... eee... karışık etkileşimden başka bir şey bilmiyorum.” Boğazını ovuşturdu.

Gülümsemesi, avına gülümseyen bir köpekbalığının gülümsemesi gibiydi. Kendi iyiliği için fazla pürüzsüzdü.

“Ama ister beğenelim ister beğenmeyelim, yarın evleneceğiz. Ve eminim ki benim bir aydan fazla dayanamayacağımı düşünüyorsunuz, ama

yine de denemek istiyorum.” Bifteğine geri döndü ve bir parça daha kesti.

“Neyi deneyeceksin?”

Çatalıyla ikisinin arasına işaret etti. "Bu."

"Neden?" Kaşını kaldırdı.

Bu sefer de o içten içe güldü. Sanki bu sefer aptal olan oymuş gibi ona gülümsedi. “Çünkü ölmekten korkmuyorum Raziel—ama ölmek de istemiyorum. Yaşamaya devam etmek istiyorum. Ve... senin ve ailenin sahip olduğu bu yaşam tarzı... büyüleyici. Ve belki de... dönüştürülmek isteyip istemediğimden emin değilim. Ama kesinlikle alternatifini de sevmiyorum. Atalarınızın evine kurban olarak getirilmek... yapılacaklar listemde yok.”

“Keşke ne demek istediğini anlasaydın.” Sandalyesine yaslanıp şarabından bir yudum aldı. Yemeğine henüz dokunmamıştı.

“Sandığınızdan daha fazlasını biliyorum.” Ona güvenmesini, hatta belki de biraz da olsa onu sevmesini sağlamalıydı. Bunu yapmadan, görevini tamamlayacak kadar uzun süre yaşayamazdı ya da ona yeterince yaklaşamazdı. “Babam, sizin kadar kurnaz olmasa da, birçok karanlık işe bulaşmıştı. Kanını temizlediğim ilk yumruklar sizinkiler değil. Ve hayatta kalmak için bu gerekiyorsa, öyle olsun.”

Raziel öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve kızıl bakışları, sanki bir kelebek iğne koleksiyonunun altında kalmış gibi, kadının içini delip geçti. "Bunu bilmekle, bunu yapabilecek yeteneğe sahip olmak iki farklı şeydir."

Biftek bıçağını eline alarak, yaklaşık üç metre ötede duran Hank'i işaret etti. Raziel nadiren en az bir koruması olmadan dolaşıyordu. Ivan'ın bu gece izinli olması gerekiyordu. "Onu neresinden bıçaklamamı istiyorsun?"

Bu seferki kahkahası nihayet gerçektir. "Evlat, sen yetişkinler için bir oyun oynuyorsun."

Ayağa kalktı ve ona tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Yürümeye başlayacak yaşa geldiğimden beri mezbahada büyükbaş hayvanları öldürüyorum. Ve bunlar benim yetiştirdiğim, isim verdiğim, sevdiğim yaratıklardı. Arkadaşına bıçak saplayacak gücümün olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Patron mu?" Hank'in bundan hiç hoşlanmadığı belliydi. "Gerçekten bu kaltak beni bıçaklayacak mı?"

Raziel, Hank'i görmezden geldi ve sadece onunla konuştu. "Bence sende bu iş için gereken yetenek yok, kızım." Sandalyesine yaslandı, şarap

kadehini aldı ve içindeki sıvıyı düşünceli bir şekilde çevirdi. "Ama yine de dene bakalım."

"Patron." Hank başını salladı. "Ben—"

Nadi, Hank'e doğru yürürken, birkaç adım öteye gelene kadar rahat bir tavır sergiledi. Hank, kendini savunmaya hazırlanarak duruşunu değiştirdi.

Ondan çok daha iriydi. Ama kadın hızlıydı. Sanki kolunu kesecekmiş gibi hamle yaptı ve adam onu engellemek için hareket etti; bu da kadının bıçağı adamın yan tarafına saplamasına olanak sağladı. Çok uzak değildi, sadece yarım santim kadar, ama yeterince uzaktı.

"Kahretsin!" Hank geriye sıçradı. İnanamayarak yanına dokundu, eli vampirlerin alametifarikası olan o mürekkep gibi, siyah-kırmızı kanla geri geldi. "Lanet olsun, seni aptal küçük—"

Raziel kahkahalarla gülüyordu. Masaya bir tokat attıktan sonra ayağa kalkıp olay yerine doğru yaklaştı. "Bu, bekarlığa veda partisi için planlayabileceğin herhangi bir striptiz kulübünden daha iyi bir eğlenceydi. Git kendine bir düzen ver, Hank."

"Ama o—" diye itiraz etti Hank.

"Hadi ama. Ivan'la birkaç kadeh fazla içtikten sonra daha kötü kavgalar ettin." Raziel gözlerini devirdi. "Sadece haklı olarak seni yakaladığı için kızgınsın. Hadi bakalım."

"Evet, patron." Hank homurdanarak odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapatarak kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Raziel, Nadi'ye yaklaştı ve bıçağı almak için elini uzattı. Nadi bıçağı sapı öne doğru olacak şekilde ona verdi ve Raziel'in intikam almak için boğazını kesecek olup olmadığını merak etti.

Bunun yerine, bıçağı dudaklarına götürdü ve yavaşça, şehvetle, bıçağın üzerindeki kanı yaladı. Bu sırada, kızıl gözlerini ondan ayırmadı. Bıçağı bir kenara fırlattı ve bıçak yere düşüp ses çıkardı.

Ona doğru bir adım attı.

Kadın yerinden kıpırdamadı, meydan okurcasına ona baktı. "Sana söylemiştim."

"Bir adamı bıçaklamak, ona acı çektirmekten, hayatını almaktan farklıdır. Ama itiraf etmeliyim ki... bu gerçekten de güzel bir şeydi." Bir adım daha ileri giderek aralarındaki mesafeyi kapatırken, parmağını çenesinin altına kıvrıp başını kendine doğru kaldırdı.

"Beni hafife almayın."

“Evet... Tam da bunu yapmış olabileceğimi itiraf ediyorum.” Başını onun başına doğru eğdi, nefesi yanağında birikirken sıcaktı. Diğer eli belinin alt kısmına dolanıp onu kendine iyice çekti. Homurdandı.

Onun arzusunun kendisine doğru baskı yaptığını hissetti. Görünüşe göre gösteriden çok keyif almıştı.

“Ama bilmen gereken bir şey var, benim o şiddet dolu küçük şeyim...”

Ellerini onun göğsüne koyan kadın, sesinin çakıl taşı gibi alçalmasını duyunca istemsizce ürperdi.

Dudakları kulağına değerek ona fısıldadı: “Ben sadece insanları öldürmüyorum. İnsanları katlediyorum, Monica. Masum insanları. Bunu hak etmeyen insanları. Onları öldürüyorum ve bundan zevk alıyorum. Kanlarının kokusuna bayılıyorum. İnsanlar bana Yılan diyorlar, bunun bir sebebi var. Kardeşim bile benden korkuyor. Ben buyum. Sen de böyle biriyle evleniyorsun.”

"Beni korkutmuyorsun."

“Ama yapmalıyım Monica—yapmalıyım.” Başını daha da aşağı indirdi, boğazını öptü ve ardından keskin, tehlikeli dişleriyle derisini sıyırdı.

Acıdan irkildi, burnundan keskin bir nefes çekti. Ama bu bir acı sesi değildi. Geri çekilmedi. İstemedenden de olsa başını ondan uzaklaştırdı, ona yer açtı. Onu karşıladı.

“Çok cazip... çok cazip.” Dili boğazında, damar boyunca gezindi. “Ama annem başımı alırdı.” Yavaş öpücükler bırakarak boğazından kulağına doğru ilerledi, kulağının memesini hafifçe ısırıktan sonra tekrar fısıldadı: “Ama yarın gece? Yarın gece, sana korkunun anlamını öğreteceğiz.”

İçgüdülerim ağır bastı.

Yüzünü ona çevirdi ve onu öptü.

Onu sertçe öptü.

Ona duyduğu tüm nefret ve tüm arzu bir kasırga gibi birbirine karıştı. Elini saçlarının arasına geçirip, avuçlarının içine alarak kucaklaşmayı derinleştirdi ve parmak uçlarına yükseldi.

Çıkardığı şaşkınlık sesi onun kulaklarına müzik gibi geldi. Eli belinin altından kalçalarına doğru kayd ve gözleri yaşarana kadar sıkıca kavradı. Öpücüğü, onun verdiği kadar sert bir şekilde, çaresiz ve vahşi bir yaratık gibi karşılık verdi.

Ama kontrolü kaybeden kimdi, diye merak etti.

İkisi de mi? Yoksa hiçbiri mi?

Sonunda öpüşmeyi kesti ve başını geriye çekti. Gözlerini açtığında nefesi kesilmişti. Gökyüzündeki ay ve yıldızlar, derin vahşi doğanın efendileri adına yemin ederim ki, ona ihtiyacı vardı. Tadı kış ocağı gibiydi; baharatlar, odun ve kanın bakırımsı tadı karışımı gibiydi.

Bağımlılık yapıyordu.

“Sabırsız... Hoşuma gitti.” Elini yanağına koydu, başparmağını çenesinin çukuruna yasladı, tırnağı öpüşmenin yoğunluğundan şişmiş alt dudağına hafifçe değdi. “Yirmi dört saat sonra, dans etmek istediğini sandığın canavarın ne tür bir canavar olduğunu anlayacaksın.”

Onu itti ve kadın onu bıraktığı halden oldukça gurur duydu. "Şimdi, izninizle, halletmem gereken bir şey var." Masadan kan şarabı şişesini aldı ve kapıya yöneldi. "İyi geceler, Monica. Yarın için bol şans. Buna ihtiyacın olacak."

O yokken, soğuk gece havası onu sersemlemiş halinden uyandırmakta özgürdü. Başını sallayarak elleriyle saçlarını düzeltti.

Ona ne oluyordu? Neden onu öptü?

Çünkü o bunu istemişti.

Hayır, çünkü buna ihtiyacı vardı.

Yarın gece, kendi sözleriyle, gerçekte ne tür bir canavar olduğunu sana gösterecek. O zaman, bu şehvetin paramparça olacak. Yirmi dört saat sonra her şey farklı olacak.

Ama ne olursa olsun, onun odasına kadar onu takip etmek istemiyordu.

"Hayır, hayır, hayır," diye homurdandı.

Odasına öfkeyle geri dönen kadın, kapıyı arkasından kilitledi ve zifiri karanlıkta sıcak bir banyo yapmaya karar verdi. Bu ona, evi elinden alınmadan önceki halini hatırlatıyordu. Rahatlamak için en sevdiği yöntemdi. Karanlıkta suya dalmak, başka bir yerdeymiş gibi hissetmesini sağlıyordu.

Yirmi dört saat sonra, Raziel'e onunla aynı seviyede olabileceğini kanıtlamak için gerçek bir şansı olacaktı.

Ve böylece hangisinin önce pes edeceğini tam olarak göreceklerdi.

“Şansını kendine sakla Raziel,” diye mırıldandı kendi kendine. “Sanırım ona benden daha çok ihtiyacın olacak.”

ON BİR

Eğer şafağı görecektense kadar yaşasaydı, bunu bir zafer olarak görürdü.

Nadi, sözde "dügün" boyunca sanki bedeninden ayrıymış gibi hissetti. Başkası için tasarlanmış bir elbiseyi giyyordu. Kendisine ait olmayan bir kişiliğı canlandırıyordu.

İntikam yemini ettiğı adamlarla evlendi.

Kan rengine bir çiçek buketi taşıyor.

Gülümsemek. El sıkışmak. Fotoğraf çektmek. İnsan rahibin önünde yeminlerini ederken, kendini ağırbaşlı görünmeye zorlamak. Gerçek gibi gelmiyordu. Her şey başkasının başına geliyordu. Bütün bunları ancak başkasının hareketlerini izliyormuş gibi yaşayabiliyordu. Büyük bir sahnede rol oynuyordu; başkasının senaryosundan replikler okuyordu.

Yeminler en gerçeküstü olanıydı.

Raziel'in parmağına yüzük takarken söylediğı sözleri dinlemek. O da aynı şeyi yaparken aynı sözleri ona tekrarlamak. Bir tiyatro oyunundaki replikler.

Bunların hiçbirisi gerçek değildi. İkisi için de. Bir hareketin, bir duygunun jestiydi.

Sadece öpücüğün gerçeklikle bir bağlantısı vardı. Masum bir öpücüktü —sonuçta kalabalığın önündeydiler—ama Raziel'in ona baktığı ve onu gerçekten gördüğü ilk an buydu. O kızıl gözlerin donuk, uzaklara dalmış ve tamamen sıkılmış olmadığı ilk an buydu. Sadece o değil, başkaları da aynı şeyleri yapıyordu.

Ne büyük bir felaket.

Nihayet resepsiyon salonundaki baş masaya oturacak vakit bulduğunda, durumu değerlendirmek için bir an ayırabildi. Devasa, pahalı bir oteldeydiler ve otel, onun evinin hiper-modern zarafetiyle aynı tarzdaydı. Son derece gösterişli görünüyordu, ancak bir şekilde detaylardan yoksundu; vahşi doğada büyüdüğü hayata çok yabancıydı. Ona... bir şekilde sade, soğuk, misafirperver olmayan ve fazla gösterişli geldi.

Samimiyetsiz.

İşte hepsi bu. Her şey. Otel. Dekorasyon. Yemekler. Duygular. İnsanlar. Gülümsemeler. Dostluk. Aile. Aşk. Hepsi tamamen samimiyetsizdi.

Konuklar arasında dolaşan insanlar onun için büyüleyiciydi. Çoğu, vampirlerden birinin etrafında dönüyor gibiydi; köle, oyuncak ya da geçici oyuncak gibiydiler. Tıpkı Monica'nın Raziel için yapması beklenen şey gibi.

Ama o Monica değildi. O Nadi'ydi. Ve etrafındaki insanlar onun yeni ailesi değildi. Onlar onun kurbanlarıydı. Her birinin üzerinde bir numara kazınmış isim etiketi olabilirdi.

Ezekiel Nostrom, üçüncü dereceden kuzen, uyuşturucu kaçakçısı. Seksen yedi numara. Onu arka merdiven boşluğunda öldürüp aşırı doz süsü verebilirdi. Ceket cebinden insanlara sattığı tüm tozu yedirip, olayı gizli tutmaya çalışsa da başaramazdı.

Timothy Verrik, insan, köle tüccarı. Otuz dördüncü numara. Onu otel odasında sopayla döverek öldürecekti. Sanki pazara yeni soktuğu kadınlar çaresizlik içinde ona ihanet etmiş gibi gösterecekti.

Mael Nostrom, büyük kardeş, çete lideri. Bir numara. İşte oradaydı, diğer tüm Nostrom ailesi üyeleriyle birlikte, onun sağındaki baş masada oturuyordu. Gülümsüyor ve kahkaha atıyor, masadaki herkesi büyüleyen görkemli bir hikaye anlatıyordu. Karizmatik, yakışıklı ve her zaman ilgi odağıydı. Hatta metropolün belediye başkanı bile onunla aynı masada oturmuş, şakalarına gülüyordu.

Mael, insan ırkı üzerindeki vampir etkisinin gülümseyen yüzüydü. Atalarının yaptığı gibi, insanları Vahşi Varlıklardan korumaya uzun zamandır yemin etmiş, sürekli ve iyi niyetli bir koruyucuydu.

Raziel'in ayına karşılık gelen güneş. Ona bakarak kimse, koca bir uyuşturucu imparatorluğunun beyni olduğunu ve belediye başkanının tüm sorunlarının sessizce ortadan kalkmasını sağlayan kişi olduğunu -ve dolayısıyla Runne adasının en güçlü kişisi olduğunu- tahmin edemezdi.

Vampirler son derece sinir bozucu bir topluluktur. Her biri kendi kan armağanlarının farklı bir versiyonuyla "kutsanmıştı". Hiçbirinin güçleri tam olarak aynı değildi, ancak ailelerde oluşan belirli kalıplar vardı. Yarasa, sis veya fareye dönüşmek yaygın gibi görünüyordu.

Raziell'in hipnotizma yeteneği mi? Bu gerçekten eşsizdi. Ama bu onu standart bir vampirden daha dayanıklı ya da daha zayıf yapmadı. Oysa Mael ve babası, öldürülmesi son derece zor olma özelliğini paylaşıyor gibiydiler.

Evet. Nadi onu nasıl öldüreceğini bilmiyordu.

Daha önce bunu deneyenlerin hikâyelerini duymuştu. Zehir işe yaramamıştı. Bıçaklamak işe yaramamıştı. Onu ateşe vermek de işe yaramamıştı.

Hayır, onu ortadan kaldırmak için daha kalıcı bir yöntem gerekir.

Sonra birden aklına dank etti.

Baba gibi oğul.

Parçalara ayırma. Onu bayıltması, uzuvlarını kesmesi gerekecekti ve... önündeki yemek tabağına baktı ve birdenbire hiç aç olmadığını fark etti.

Raziel yaklaştı ve kulağına fısıldadı: "Bir şeyler ye. İhtiyacın olacak."

Anlamı açıktı. Kanını içip son birkaç gündür benimle dalga geçtiğin için pişman olmanı sağlayamam.

Tanrım, diye dua etti, büyüsünün kanında yeterince uzun süre kalmasını ve onun gerçek kimliğini anlamamasını sağlasın diye. Aksi takdirde, intikam planı sabaha kadar sürmeyecek ve onu kurban balayını ertelemeye ikna etmekle uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Başını bir kez salladıktan sonra çatal ve bıçağı aldı ve kendini zorlayarak yiyebildiği kadar kızarmış biftek yedi.

"Babanızın bu akşam için eti temin etmesi ne güzel." Raziell'in hiç de etkilenmediği belliydi. "Umarım ona göndereceğimiz fotoğraflardan keyif alır. Hayatından çıkardığı kızını hatırlatır."

"Eminim çok sevinecektir." Şampanyasından bir yudum alırken sesindeki alaycılık çok belirgindi. Kahretsin, şampanyadan nefret ediyordu. Bir şekilde aynı anda hem çok acı hem de çok tatlıydı. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu. Ama kutlama zamanıydı, bu yüzden... işte buradaydı. Fazla pişmiş rosto biftek yiyor ve şampanya içiyordu.

Nefret ettiği adamın yanında. Ailesini öldüren adamın yanında.

Şimdi kiminle evliydi.

Ona karşı son derece büyük bir çekim duyuyordu.

Eğer o ondan önce davranıp onu öldürmezse, onu kim öldürecekti?

Tüm durum o kadar gülünçtü ki, gerçekten de üzülmek zordu. Muhtemelen bu yüzden, tüm bu olay karşısında beklediğinden daha kolay gülümseyebildi.

Raziel sandalyesine yaslandı ve önlerindeki kalabalığı izledi. Gülüşen, içki paylaşan, belli ki onlardan daha çok eğlenen insanlardı. "Parazitler." Bu tek kelime öyle bir küçümsemeyle, öyle bir nefretle söylendi ki, kadın şaşırıldı.

"Bunlar sizin aileniz ve arkadaşlarınız."

"Öyle mi? Şunlara bakın. Bu insanlardan kaç tanesiyle daha önce tanıştığımı, hatta umursadığımı biliyor musunuz?"

"HAYIR?"

"Hiçbiri." diye alay etti. "Akbabalar gibi etrafımızda dönüyorlar. Hayır. Daha da kötüsü. Aslanların avını yakalamasını bekleyen sırtlanlar gibiler ki kemiklerini yalayıp temizleyebilsinler. Zayıf, güçsüz, önemsiz küçük şeyler bunlar ve biz olmasaydık, vahşiler çoktan hepsini yok etmiş olurlardı."

Eğer Nostromlar aslan olsaydı, Raziel sürünün kralı bile olmazdı. Mael, ailede en çok nüfuz sahibi olan, en yüksek mevkiye sahip kardeşti. Hatta Lana bile ondan daha üst düzeydeydi. Ama Lana bunu ona söylememeyi tercih etti.

Başını sallayarak yemeğine ve içeceğine geri döndü. "İnsanlardan hoşlanmıyorsanız, neden en başta bizi etrafınızda bulunduruyorsunuz ki?"

Uzun süre sessiz kaldı. "Açık değil mi? Birbirimizi yiyemeyiz. Ve kesinlikle perileri de yiyemeyiz." Önündeki manzarayı belirsiz bir şekilde işaret etti. "Bu yüzden eti koruyoruz."

"Neden perilerle beslenemiyorsun?" İşte bu ilginçti.

"Bunlar haşere. Tadları son derece iğrenç." Şarabından bir yudum aldı. "Hiç şüphe yok ki öyle."

Bu doğru muydu...? Kahretsin. Doğru olup olmadığını bilmiyordu. Raziel dişlerini boynuna geçirdiği anda bunu anlayacak mıydı? Tek yapabildiği, büyüünün devam etmesi için dua etmektir.

Şampanya kadehini bir dikişte bitirdi ve kendine bir tane daha doldurdu. Adam onun ani sinirli ve biraz da panikleyen ifadesini fark etmiş olsa da, söylenmeye devam etmekten vazgeçmedi.

"Onlara bakın. Sanki çok önemli bir olaymış gibi kutlama yapıyorlar. Hepsi bunun bizim kadar sahte olduğunu biliyor. Beni umursamıyorlar. Beni tanımıyorlar. Sadece bizim gücümüzün güvenliğinde saklanıyorlar." Yüzünü buruşturdu, tehlikeli dişlerini gösterdi. Sabah olmadan önce

boğazına—ya da başka bir yerine—batırmayı planladığı dişlerdi bunlar. “Ama kendi içlerinden birinin ölümünü kutluyorlar, değil mi? Atalarımızın yurduna gittiğimiz an, sadece benim geri döneceğimi biliyorlar. Yine de sana kadeh kaldırma cüretini gösteriyorlar. Sen de o lanet olası etin tabağında gibisin.” Neredeyse onun adına gücenmiş gibiydi. Ne kadar... tuhaf bir tatlılık.

Kadın homurdandı. “Şeflerin bu zavallı et parçasına yaptıklarıyla beni aynı kefeye koymanız neredeyse gurur verici.” Önündeki bifteğe dürttü. “İneği ikinci kez öldürmelerine gerçekten gerek yoktu, acaba pişirirken bunun farkında mıydılar? Ne zaman ‘düzgün pişmiş akşam yemeği’ seviyesine ulaşacağım? Yoksa bu asla olmayacak mı?”

“Beklediğimden çok daha fazlası çıktın, bunu kabul etmeliyim.” Elini omzunun üzerinden gezdirerek taktığı şalın çizgisini takip etti. “Ama güzel bir yüzün ve Hank’i bıçaklama isteğinin beni etkileyeceğini düşünüyorsan, sana kötü bir haberim var.”

Güldü. Nedenini bilmiyordu. Durumun saçmalığı sonunda onu yakalamıştı. Ya da belki de şampanyanın etkisiydi. Dikkatini önlerindeki kalabalığa çevirdi. Masalar dolusu insan, birçoğu tanıdığı kişilerdi ama hiçbiri arkadaşı değildi.

Ivan ve Raziell’in gerçekten arkadaş sayabileceği diğer herkes sonuçta çalışıyordu. Söz konusu boğa da yakınlarda, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

Diğer güvenlik görevlisi Hank’e gelince? O arka girişi gözetliyordu. Kadın yanındaki yaradan dolayı özür dilemişti, o da omuz silkip “Kahvaltıya giderken daha da kötüleşti” demişti.

Monica’nın gerçek yüzünü tanıyan kimse orada değildi. Hayatı elinden alınmış, küçük insanı çiğneyip tükürmeyi planlayan bir canavara satılmış olan kıza kimse aldırış etmiyordu.

“Ama şunu söyleyeceğim, tatlım.” Raziell elini aldı ve parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. Teninin sıcaklığı büyüleyiciydi. Kan içtiğinde bu sıcaklık çok çabuk gelip geçiyordu – tıpkı ateşlenen biri gibi. Elini dudaklarına götürerek parmak boğumlarını öptü, sonra elini çevirip bileğine, orada atan damarların üzerine daha yavaş bir öpücük kondurdu. “Seni yanımda bulundurmaktan beklediğimden daha çok keyif alıyorum.”

Misafirlerin sohbeti ve yemek takımlarının şıkırtısı arasında zar zor duyabildiği, göğsünde bir uğultu vardı. Ama hissedebiliyordu. Tıpkı bir motorun titreşimi gibi. Dudakları aralık bir şekilde bileğini tekrar öptü.

Yavaşça dilini damar boyunca gezdirirken, tüyleri diken diken oldu, vücudunda bir ürperti hissetti.

Adamın bileğini üçüncü kez öpüp dişleriyle derisini sıyrmasını dehşetle ve hayranlıkla izlerken, tüm vücudu gerildi.

Bir vampir tarafından ısırılmak nasıl bir şey olurdu?

Acıtır mıydı? İnsanların buna bağımlı hale geldiğini görmüştü, tozdan bile daha kötüydü bu bağımlılık; vampir efendilerinin ayaklarına kapanıp, bir şişe şarap gibi boşaltılmayı yalvarıyorlardı. Daha da kötüsü, bağımlı hale gelip sonra terk edilenlerdi; o zavallı ruhlar, damarlarını açması için herhangi bir vampire yalvarırlardı.

Ama insanlar için durum böyleydi.

O bir periydi.

Daha önce duyduğu ya da şahit olduğu hiçbir şey, olabileceklerini açıklayamazdı. Acı verecek miydi? Mutluluk mu getirecekti? Tadına bakacak mıydı, yoksa cazibesi devam edip, onu kandıracak kadar uzun süre ağzında insan tadı mı bırakacaktı?

Bu fikri bu kadar heyecan verici kılan neydi?

İğrenç olmalıydı. Korkunç. Onun sırrını keşfedebilirdi. Onun için insan tadıyla aynı tadı vermesi imkansızdı. Onu ısırabilirdi ve hilesi bir kalp atışıyla sona erebilirdi.

Bunun yerine, içinde tutuşturduğu ateşe karşı koyamadan sandalyesinde kıpırdandı. İhtiyaç.

Onun kendisini ele geçirmesine, onu tüketmesine neden ihtiyacı vardı?

Hayatında en son ne zaman bir şeye bu kadar çok ihtiyaç duymuştu?

Gözleri şehvetle kararmıştı, dilini tekrar damarları üzerinde gezdirirken. Elini onun elindeki kavrayışı, sanki kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi sıkılaştı. Düğün masalarında, kendisini benzettiği aslan gibi hırlayarak, dişlerini derisine saplayıp onu kurutana kadar içtiğini hayal etmekten kendini alamadı. Kanının beyaz keten masa örtüsünün üzerine gül yaprakları gibi saçıldığını hayal edebiliyordu.

Bu, dehşet verici bir görüntü olmalı.

Bunun yerine, onun elini geri sıktı. Yüzü alev alev yanıyormuş gibi hissediyordu. Her yeri alev almış gibiydi, sadece dili biraz daha soğuktu.

"Tebrikler kardeşim!"

Nadi irkildi. O anın büyüüne kapılmıştı ki, birinin kendisine doğru yürüdüğünü tamamen fark etmemişti. Gözlerini kırıştırtarak, masanın

önünde duran, gülümseyen, dağ gibi iri adama baktı. Adamın az önce neyi böldüğünün farkında olduğu açıktı.

Raziel içini çekti. "Mael, meşguldüm."

"Fark ettim." Mael, geniş gülümsemesi hiç bozulmadan, umursamaz bir tavırla burnunu çekti. "Annem beni bu yüzden buraya gönderdi. Kızı masanın üzerine yatırıp misafirlerin önünde onunla ilişkiye girmeni istemedi."

Mael, neredeyse her açıdan kardeşinin tam zıttıydı. Uzun sarı saçları, onun gibi biri için fazla masum görünen küçük bukleler halinde kıvrılmak istiyordu. Altın sarısı gözleri, bir vampir için nadirdi. Bir tank gibiydi, Raziel'in zaten uzun boylu vücudundan birkaç santim daha uzundu. Ama Ivan gibi, Mael de iri cüssesiyle görünümüne katkıda bulunuyordu; mükemmel dikilmiş takım elbisesi, altındaki kasları gizlemek için açıkça çaba sarf ediyordu.

Kare gibi yüz hatları olan ve her zaman gülümseyen Mael, çok yakışıklıydı. Herkes Raziel'den korkarken, hatta insanlar bile ona güvenmiyor ve onu dışlıyordu; Mael ise herkesin sevdiği bir insandı. Toplumun her kademesinde hoş karşılanıyordu. El sıkışmaya, insan bebeklerini kucağına almaya davet ediliyordu.

Raziel, dile getirilmemesi ve görülmemesi daha iyi olan meselelerle baş başa kaldı.

"Böyle kaba bir şey yapacağımı hiç sanmıyorum, sevgili kardeşim." Raziel, Nadi'nin elini bıraktı. "Bu saçma günde ilk defa eğleniyordum sadece."

"Hım. Evet, tam da bundan endişeleniyorduk." Mael kıkırdadı. Ona nazikçe gülümsedi. "Kardeşim adına özür dilerim. Çok huysuz bir herif. Ailemize hoş geldin, Monica." Elini ona uzattı. "Umarım çok çekilmez olmamıştır."

Nadi gülümseyerek aldı. "Sorun değil. Her şey çok güzel."

"Sen de öylesin." Mael, bir centilmen gibi eğilip onun parmak boğumlarını öptü.

Yanından Raziel'in homurtusunu duymadan edemedi. Yeni kocasını kızdırmanın çok eğlenceli olacağına karar verdi -bu düşünce onu neredeyse tekrar kahkahalara boğacaktı- ve oyuna katılmaya karar verdi. "Beni utandıracaksın Mael. Karizmatik olanla evlenemediğim için beni üzme."

Mael içten ve sıcak bir kahkaha attı, kendi sivri dişlerini de gösterdi. "Kardeşim, onu beğendim. Kararını vermeden önce ondan sıkılırsan bana

haber ver."

Bunun bir şaka olduğu açıktı, ancak Nadi onun aynı zamanda son derece ciddi olduğundan hiç şüphe duymadı.

"Göreceğiz." Raziel'in cevabı kısa ve soğuktu. "Görevin tamamlandı kardeşim, şimdi git."

"Pekala, pekala." Mael zararsız görünmek için ellerini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Harika bir gece geçirmenizi dilerim. Ve ikinize de tekrar tebrikler."

Nadi, Mael'in uzaklaşmasını bekledikten sonra tatlı ve masum bir gülümsemeyle Raziel'e döndü. "İyi birine benziyor."

Tanrı aşkına, yüzündeki o tarifsiz keder ifadesi, kocaman bir dondurma tabağının üzerindeki şekerlemeler gibiydi. İsteyebileceği en güzel düğün hediyesiydi. Başını hafifçe yana eğerek, ona daha da sahte bir masumiyetle baktı. "Sorun ne?"

Gözlerini kapattı ve kadın onun sinirlerini yatıştırmak için ona kadar saydığını hayal etti. Sonunda gözlerini tekrar açtığında, yenilgiyi kabul ederek iç çekti. "O sadece benim ağabeyim."

"Ne demek olduğunu biliyorum. Benimki de sürekli benimle dalga geçiyor." En azından Monica bu çılgınlığa girişmeden önce kaç akrabası olduğunu araştırarak kadar akıllıydı. "Ama belli ki seni seviyor."

"Sadece kardeşlerin yapabileceği bir şekilde, evet."

"Sorabilir miyim... kararınızı verdiniz mi henüz? Beni öldürmeyi mi yoksa sizin gibi bir vampir yapmayı mı planlıyorsunuz..." Sözü yarım kaldı. Monica bunu kelimelere dökmek istemezdi.

Raziel şarap kadehini aldı—şanslı herif, şampanya değil, kan içiyordu—ve sıvıyı tek nefeste içti. "Gel." Elini ona uzattı. "Şu aptalca sahne oyunumuzu bitirelim artık. Perdeler kapandıktan sonra neler olacağını merakla bekliyorum."

Garip bir şekilde, onunla aynı fikirdeydi.

Elini onun eline koyarak, kendisini dans pistine götürmesine izin verdi. Yemek boyunca zararsız müzik çalan müzisyenler, parçalarını yavaşlattılar ve muhtemelen ilk dansları olacak olan şeye eşlik etmeye hazırlandılar.

Kalabalığın gevezeliği ve gürültüsü sustu.

Raziel bir elini onun yan tarafına koydu. O da elini onun göğsüne, omzunun yanına koydu.

"Vals biliyor musun?" Gülümsemesi açıkça sahteydi. "Yoksa sadece sıra dansı mı biliyorsun?"

Sahte gülümsemesinin bozulmasına izin vermedi. "Liderlik etmeyi biliyor musun, yoksa ben mi?"

Gülüşü, karanlık bir tonda olsa da, içten geliyordu. Sesi alçak ve sakindi. "Dansı ne kadar iyi yönettiğimi çok yakında anlayacaksınız..."

Açıkça belli olan ima, zaten mide bulantısına yol açmakla tehdit eden mide düğümünü daha da derinleştirdi. Ya da belki de şampanyanın etkisiydi. "Ben—"

Karşılık verme hamlesini tamamlayamadı.

Yerde bir şey tak tak diye bir gürültüyle yuvarlandı. Yaklaşık bir buçuk metre ötede, kendi etrafında dönmeye devam etti ve durdu.

Karnındaki düğüm anında dehşete dönüştü. Razi el onun kolunu yakaladı. Birdenbire hareket etmeye başladılar.

El bombasının patlamasının sesi kulaklarında yankılandı. Her yer bembeyaz oldu.

Sonra karanlık.

ON İKİ

Raziel'in kulaklarındaki cınlama, diğer tüm sesleri bastırıyordu.

El bombasına tepki vermek için fazla zamanı olmamıştı. Monica'yı kolundan yakalayıp yarı uçarak, yarı koşarak güvenli bir yere götürmeden önce olayı anlamaya bile vakti olmamıştı.

Sırtındaki sıcaklık ve ani darbe onu sendeledi ve bir masanın üzerinden geçerek panik halindeki misafirlerin arasına savurdu. Kendine gelmesi birkaç değerli saniye sürdü. Kurşunlar çoktan havada uçuşuyordu; hem kendisine doğru hem de korumalarından ve silahlarını hazırda tutan misafirlerinden gelen ateşle karşılık veriliyordu.

Kendi silahını yanında taşımadığına birden pişman oldu.

"Takım elbisenin altında çok rüküş duruyor," diye azarlamıştı annesi. "Kendi düğününde kimse sana sataşmaya cesaret edemez! Ayrıca... vampirlerin de kendilerine özgü savunma yöntemleri var, olur da biri böyle aptalca bir şey yaparsa."

Evet, eğer bundan sağ kurtulursa, bu anı gelecekte Volencia'ya karşı kullanmaktan zevk alacaktı. Annesini çok seviyordu, ama aşkta ve siyasette her şey mübahtı. Dişlerini gösterdi ve yoluna çıkan herkesin etini parçalamak için kendini hazırladı.

Bunun için birileri kanını bile dökerdi.

Duman dağılıp neler olup bittiğini görebilecek hale gelir gelmez ayağa kalkmayı başardı. Cesetler etrafa saçılmış, yaralardan kanlar akıyordu. Birkaç dakika sonra Ivan ve Hank yanına geldiler ve Ivan, Raziel'e ikinci silahını verdi. Aralarında hiçbir kelime geçmedi. Buna gerek de yoktu.

Görünüşe göre işgalciler hedeflerine ulaşmışlardı. Saldırganlar gelmiş, hasar vermiş ve kaçmışlardı. Yerde resmi düğün kıyafeti giymemiş tek bir ceset vardı. Saldırganlardan biriydi.

Tek başına yatan cesede doğru yürüyen Raziel, muhafızlarının bu işe cüret eden alçakları kovalayıp -umarım yakalayacaklardır- işlerini yaparken etraftaki kargaşayı umursamadı. Cesedi ayağıyla dürterek sırt üstü çevirdi. Siyah yün yeleşin altında yeşil, sade bir keten gömlek giymiş bir insandı. Gözleri açıktı, bir daha asla göremeyeceği bir manzaraya kilitlenmişti.

Hank homurdandı. "Lee Iltani."

"Kahretsin." Raziel gözlerini kapattı. Tabii ki. Tabii ki bu durumdan Iltani çetesi sorumluydu. "Tabii ki. Tabii ki!" Hırıldayarak yumruğunu yanına sıktı. Kardeşini uyarmıştı, değil mi? O lanet olası aptal—periler ve onlarla çiftleşen insanlar hep hayvandı. Kuduz yaratıklar, evcil hayvan olarak beslenmek için değil, öldürülmek için yaratılmışlardı.

Düğün görevlilerinden biri titreyerek, gözleri panik içinde faltaşı gibi açılmış bir halde onlara doğru koştu. Elleri önünde kenetlenmişti ve onun öfkesinden açıkça korkarak kendini olabildiğince küçük göstermeye çalışıyordu. "Efendim! Efendim!"

"Ne?" diye bağırdı, dişlerini göstererek. Tatlıların mahvolmasından daha önemli işleri vardı. "Tükür şunu!"

"Efendim, gelininiz... onu kaçırdılar."

Raziel arkasını dönüp etrafı inceledi. Monica ortalıkta yoktu. "Kaçmış olabilir." Sonuçta, mantıklı olan da bu olurdu. Kaçıp saklanmak.

"Hayır. Ben—ben gördüm—onların onu dışarı taşıdığını gördüm. Birkaçımız gördük efendim."

Raziel gözlerini kapattı ve gülmeye başladı. Ah, ne kadar da harika! İşte buradaydı, evlenmek istemediği, öldürmesi gereken ve düşmanlarının ondan çalmaya cüret ettiği bir kadınla evliydi.

"Onun peşinden gideceksin." Volencia, tek bir saç teli bile bozulmamış bir halde, ona doğru öfkeyle yaklaştı. O kadının bir patlamadan nasıl yara almadan kurtulduğunu asla anlayamayacaktı, yine de bir şekilde şaşırmamıştı.

"Onun için muhtemelen çok geç, büyük ihtimalle çoktan ölmüştür. Adamları riske atmaya değmez." Raziel silahı kemerinin arkasına sakladı.

Annesi ona iki adım daha yaklaştı, elini geri çekti ve tokat attı. Ses, darbenin kendisinden daha sarsıcıydı, ama yine de başı bu hareketle birlikte sallandı.

İçinde öfke kaynıyordu. Çenesi seğiriyordu. Ama hiç kıpırdamadan durdu.

Annesiyle şaka yapılmazdı.

“Ahmak çocuk,” diye tısladı kadın. “O bir kurban. Bunlar eski gelenekler. Kiralık fahişelerinden biri gibi aile geleneklerine çiş yapamazsın. Anladın mı? Onu getireceksin ve yapılması gerekeni tamamlayacaksın!”

En sadık askerlerinden birkaçı önünde toplanmıştı. Mael de oradaydı, patlamadan kalan is alnına bulaşmış, dudakları incelmış ve çenesi öfkeyle kasılmıştı. Bu artık tam anlamıyla bir aile meselesi olmuştu.

Lana bile dövüşe hazırды.

Raziel gözlerini kapatarak sessizce güldü. Ne saçmalık! Ne rezalet! "Bu senin suçun Mael; evcil köpeklerin kuduz olmuş. Karımı almaya benimle geliyorsun."

Kardeşi, önündeki karmaşanın ortasına girmemesi gerektiğini bilerek, sessizce başını salladı.

Raziel boynunu bir yandan diğer yana çıtlatarak derin bir nefes verdi. "Bu gece Iltanileri avlayacağız. Bu gece onların sefil soyuna son vereceğiz."

* * *

Birini öldürmek hiç kabul edilebilir bir şey oldu mu?

Nadi bilinci gidip gelirken aklından geçen düşünce buydu. Neler olduğunu hatırlamak zordu. Başkasının yüzünü takmış ve en büyük düşmanı ile evleniyordu. Dans etmek üzereydiler ve sonra...

Bir el bombası mı?

Cinayet hiç kabul edilebilir bir şey oldu mu?

Öldürmek değil. Cinayet. İki farklı neden için iki farklı kelime. Öldürmek ve cinayet. İkisi arasındaki çizgi genellikle bakış açısına bağlı olarak tartışmaya açıktı. Bir insan et için bir ineği öldürebilir veya bir hayvanın canını almayı cinayet olarak görebilir.

İlk cinayetini hatırladı. Bu, birini öldürdüğü ikinci seferdi. Bir erkeğin hayatına son verdiği ilk sefer, kendini savunmak içindi. Bir bardan çıktıktan sonra adam onu bir ara sokağa sürüklemişti. Ve ne kadar yardım için bağırırsa da, insanlar sadece ara sokağa bakıp yürümeye devam etmişlerdi.

Kimse ona yardım etmedi.

Hepsi onu, tecavüz etmeyi ve muhtemelen öldürmeyi planlayan canavarla baş başa bırakmaya karar verdiler. Ancak kadın direnmeyi bırakınca, adam gardını indirdi. Ve ona tecavüz etmeden önce, kadın bıçağı elinden kaptı ve çenesinin altından kafatasına sapladı.

O anı asla, asla unutmayacaktı. Gözlerindeki panik ve acı ifadesi, bedeninden hayat çekilirken yavaş yavaş donuklaşıp bulanıklaşmıştı. Yaradan fışkıran kan, elini, kolunu ve kıyafetlerini kaplamıştı.

O sıcaklık neredeyse bir kucaklama gibiydi.

Bu durum onu hiç rahatsız etmemişti.

Ah, saldırıya uğradığı için çok üzgündü.

Ama ölüm? Öldürme? Kan? Bir şeyler hissetmeyi bekliyordu; ağlamayı, gözyaşı dökmeyi, paniğe kapılmayı, herhangi bir şey. Ama... hiçbir şey olmadı. Aksine, bunu belirsiz bir şekilde büyüleyici buldu.

Babasıyla çıktığı bir av gezisinde bir jibba canavarını öldürmek zorunda kaldığında kendini çok daha kötü hissetmişti. Bunun kendisi hakkında ne söylediğini hâlâ bilmiyordu. Ama masum bir hayvandı, sadece yaşamaya çalışıyordu. Adam ise tam bir alçaktı.

Ama bu onun ilk öldürmesiydi. İlk cinayeti değildi. İlk birkaç yıl sonra olmuştu. Genellikle insan doğrudan suikastçı olmaya karar vermez. Genellikle insan önce cinayette ustalaşır ve sonra bunu bir meslek haline getirir.

Onun durumunda, her şey Betty'nin suçuydu. Betty ayrıca metropolün alt kesimlerindeki gecekondu mahallelerinde bir bar işletiyordu ve bu bar, tüm... gizli işleri için bir paravan görevi görüyordu. Nadi ise garsonluk ve içki servisi yapmaya başlamıştı. İşinde iyiydi ve müdavimlerle iyi geçiniyordu.

Fakat, tüm karanlık yerlerde olduğu gibi, burada da rekabet vardı. Betty'nin uyuşturucu kaçakçılığı, kumar veya benzeri işler gibi ders dışı faaliyetleri, rakip çetelerin dikkatini çekmişti. Rakip çetelerden birinden bir çocuk Nadi'ye ilgi duyunca, Betty ona çocuğu sessizce kanala atması için para ödemişti.

Nadi, genç adamın adını hatırlayamıyordu. Ama yüzünü hatırlıyordu. Nazik gülümsemesini. Hayatında düzinelerce insanı öldürmüş ya da katletmiş olması önemli değildi. Bıçağını alıp onu bıçaklayarak öldürdükten sonra cesedini kanala attı.

Betty ona cömertçe ödeme yapmıştı. Nadi, bir gecelik çalışmasında barmenlik veya garsonluk yaparak bir yılda kazandığından daha fazla para kazanmıştı. Bu yüzden Betty onu tekrar işe almak istediğinde, Nadi evet dedi.

Ve yine, tekrar oldu, tekrar oldu. Ölümler birbirine karıştı. Hepsini hatırlayamıyordu. Sadece çok sorunsuz gidenleri, çok iyi para kazandıranları veya tamamen berbat gidenleri hatırlayabiliyordu.

Ama yavaş yavaş, adım adım, normalleşti...

Birini öldürmek hiç kabul edilebilir bir şey oldu mu?

Bu hiç haklı bir şey miydi? Hiç adalet miydi? Elbette, Nadi'nin öldürdüğü insanlar genellikle kendi başlarına katil ve canavarlardı.

Ama bir cinayeti sadece bir öldürme eylemi olarak nitelendirmek için bir insanın ne kadar kötü olması gerekiyordu? Ne zaman bir mahkumun infazı haline geldi de, ölümü gerçekleştiren kişi için kara bir leke olmaktan çıktı?

Sıra neredeydi?

Var mıydı?

Kendine gelmeye başlarken düşünceler ve anılar birbirine karıştı. Yan yatmış, yarı top gibi kıvrılmıştı. Altında bir hareket vardı. Elleri arkadan sert bir şeyle -muhtemelen ucuz bir iple- bağlanmıştı.

Hiçbir şey göremiyordu. Nefesi sıcak ve boğucuydu, küf ve biraz da saman kokusu geliyordu. Başında bir poşet vardı. Ve bir otomobilin bagajında olduğuna inanıyordu.

Harika.

Gerçekten muhteşem.

Partiye izinsiz giren her kimse, "Monica"yı rehin almıştı. Ya Razieli bir şey yapmaya zorlamak için ya da ondan parçalar koparıp postayla ona göndermeye başlamak için.

Arabanın hangi yöne gittiğine dikkat etmenin bir anlamı yoktu. O kadar uzun zamandır dışarıdaydı ki, denese bile aracın hareketlerini takip edemezdi. Bu yüzden orada uzandı ve sakin kaldı. Ayrıca, metropol devasa büyüklükteydi. Sadece kapladığı alan bakımından değil, üst üste yığılmış binalar, üst üste yığılmış yollar ve üst üste yığılmış yollardan oluşuyordu. Bu boşlukta nerede olduklarını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Araba, sonunda durana kadar yaklaşık bir saat boyunca yol aldı. Bagaj kapağı açıldığında, Nadi, nerede olurlarsa olsunlar, duvarların birbirine çok yakın olduğunu, kapağın açılma sesinin duvarlardan yankılanma şeklinden

anlayabiliyordu. İlginç. Giydiği kapüşonun altından hiçbir koku alamıyordu, bu yüzden diğer ipuçları da işe yaramazdı.

Eller onu koltuk altlarından kavrayıp bagajdan dışarı çıkardı ve çıplak ayaklarının üzerine bıraktı. Ayakkabıları yoktu - bu da ilginçti. Altındaki zemin pürüzsüz çakıldı. Elleri hala arkadan bağlıydı ve yanında duran kişi olmasaydı, muhtemelen o çakılları yiyecekti.

Yanındaki adam, "Yürüeyebilir misiniz?" diye sordu.

Ayak bileklerini deneysel bir hareketle test ettikten sonra başını salladı. "Evet."

"Güzel." Adam lafı uzatmayı pek sevmezdi, ama ona karşı da özellikle kaba davranmazdı. Onu itip kakabilir veya emirler yağdırabilirdi. Bunun yerine, ona soruyu sormuş ve eklemelerini kontrol edip cevap vermesini bekledikten sonra ilerlemesini söylemişti.

Daha fazla ipucu. Kafasında bir düzene sokmaya başlaması gereken daha fazla yapboz parçası.

Elindeki tek şey buydu. Silahsızdı. Savunmasızdı. Ve yalnızdı. Muhtemelen şeklini Monica'nın iki ya da üç katı büyüklüğünde birine dönüştürüp bileklerini arkadan bağlayan ipleri koparabilirdi—ama asıl mesele muhtemelen buydu.

Ve kendini bir peri olarak ifşa ettiği anda ateş açacaklardı ve her şey bitecekti. Hayır, o sadece bir kez ateş edilebilecek bir kurşundu. Ve şansını boşa harcamadığından emin olmak istiyordu. Harekete geçmeden önce durumu hakkında daha iyi istihbarata ihtiyacı vardı.

Bu insanlar kimdi? Ne istiyorlardı? Ve bunu elde etmek için onu nasıl kullanmayı planlıyorlardı?

Hareketlerinin ağırlığından anlaşıldığı kadarıyla en az iki kişi daha vardı. Ayakkabı seslerinden erkek olduklarını tahmin etti. Kimse konuşmuyordu. Bulundukları yer dar ama boştu, uzun bir koridor veya bir dizi geçit gibiydi.

Şimdilik, üst kolundan tutan adamın yönlendirmesiyle sessizce yürümekle yetiniyordu. Adam ona sert davranmıyordu. Hatta, onu aniden çekmemek için dönecekleri zaman "Sola" veya "Sağ" diye mırıldanıyordu.

Arabayı durdurduğunda, kadın başını ona doğru çevirdi.

"Merdivenler," diye açıkladı.

"Ya beni taşırsın ya da sabırlı olursun." Kapüşonun altından gülümsedi. "Karar senin."

“Şunu alıp götür artık, John. Zaman kaybediyoruz.” Bu, orada bulunan diğer adamlardan biri olmalıydı. Ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla, gevşek bir şekilde sorumlu olan biriydi. Ya da en azından, onu yönlendiren kibar adam John'dan daha fazla sorumluydu.

Kollarını arkasına bağlamış olması tek bir anlama geliyordu: İtfaiyeci taşıma yöntemi. Neyse. İçini çekerek omuz silktilti ve John'a döndü. "Üzerine kusmamaya çalışacağım."

"Teşekkürler, hanımefendi," diye mırıldandı John. İyi bir çocuk gibi görünüyordu. Yazık ki, tüm bunlar bittiğinde muhtemelen onu öldürmek zorunda kalacaktı.

Tahmin edildiği gibi, adam omzunu beline koyup onu kaldırdığında dünyası altüst oldu. Düğün gecesinin böyle geçmesini hiç beklemediğiyle ilgili esprili sözlerini kendi içinde tutarak, onu götürdükleri yere giderken sessiz kaldı ve direnmedi.

On dakika daha yürüdüler, artık kadın onları yavaşlatmadığı için daha hızlıydılar, ta ki diğer adamlardan biri çok büyük ve ağır metal kapılara benzeyen bir şeye vurana kadar. Bir gıcırtı ve bir kayma sesiyle içeri girdiler.

Bu sefer odada daha çok insan duydu, birbirleriyle mırıldanıyorlardı. Ah, ne güzel, kalabalık. Bu, işleri çok daha karmaşık hale getirdi. Ama "karmaşık" daha fazla değişken anlamına gelirken, daha fazla değişken iyi ya da kötü olabilirdi. Daha fazla zar atışı anlamına geliyordu. Ve şu anda, elde edebileceği tüm zar atışlarına ihtiyacı vardı.

Sandalyeye oturtulunca dünyası bir kez daha altüst oldu. John'un arkasına geçip kollarını sandalyeye bağladığını hissetti. Kahretsin. Şaşırmamalıydı aslında.

“Raziel onun ruhunu çoktan kırmış, değil mi?” Önündeki bir adamın sesi, sessiz mırıltıları böldü. Aksanı yoğundu. İçinde bir korku hissi oluşmaya başladı, omurgasından yukarı doğru tırmanıyordu—ama bunu bastırdı. Hayır. En kötüsünü varsaymayacaktı. O aksanın başka bir açıklaması olabilirdi. “Tıpkı o vampir hrippaiidler gibi.”

HAYIR.

Hayır, hayır, hayır!

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Bu planın bir parçası değildi. Adrenalin, elektrik akımı gibi damarlarında dolaşıyordu.

Odaklan, Nadi. Odaklan. Eğer her şeyin şimdi dağılmasına izin verirse, burada ölecekti. Ya da daha kötüsü, uğruna çalıştığı her şey küle ve hiçliğe dönüşecekti. Nefes almakta zorlandı. Kısa bir süre sonra konuşmayı başardı. “Hayır. Bağırmanın, ağlamanın ya da yaygara koparmanın hiçbir anlamı yok. Nerede olduğumu, kim olduğunu ya da hayatta kalma şansımın ne olduğunu bilmiyorum. John'un hayatını perişan ederek elde edeceğim tek şey kafasına bir yumruk. Şu anda düşman edinecek durumda değilim.”

Erkek sesi homurdanarak güldü. "Akıllı kız. Dış karakollardan geldiğini duydum. Kafanın içinde beyinle büyümek zorunda kaldın. Çantanı çıkar."

Birisi başının üzerindeki çuvalı tutup çekip aldı. Işığa gözlerini kırpıştırarak inledi ve başını sallayarak saçlarını gözlerinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Yine de içten içe çantayı üzerlerinde bırakmalarını diledi.

Çünkü başını kaldırdığı anda, hayatının çok daha karmaşık bir hal aldığıнын teyidini aldı; bu, şu an için mümkün olabileceğini bile bilmediği bir şeydi.

Karşısındaki masada, bir ayağı tahta kenarına dayalı, diğer ayağı aşağı sarkmış halde oturan, onu esir alan kişiydi. Ya da en azından, bu işi yapan insan erkeklerin başında olan kişiydi. Onu dikkatle izliyordu, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar gerçek yaşını ele veriyordu. Saçına özenle örülmüş boncuklar, klanının on yılları sayma yöntemlerinden biriydi. Bu boncuklar sadece yüzyıllarca süren yaşını değil, aynı zamanda yeraltı vahşi doğasında ev olarak adlandırdığı yerleri de ortaya koyuyordu. Her biri, bulunduğu bir yeri, sahiplendiği bir yeri işaretliyordu.

Koyu yeşil, neredeyse beline kadar uzanan saçlarının arasından sivri, soluk yeşil kulaklar fırlıyordu.

Periler.

Luciente Iltani.

Amcası.

Kahretsin.

ON ÜÇ

Nadi içinden küfretmeyi bir türlü durduramıyordu.

Ve yukarıdaki aylara ve derin Vahşi Diyarın büyük efendilerine şükretti ki, şu anda başka birinin yüzünü takan bir şekil değıştiriciydi. Çünkü yüzündeki korku ve panik, bir insanın bir periyle ilk karşılaşması olarak kolayca açıklanabilirdi. Oysa gerçek şu ki, Nadi baktığı periyi tanıyordu.

Onu çok, çok iyi tanıyordu.

Onun kendi saflarına katılmasıyla ilgili tüm şakalar... İnsan İltani piyadelerine katılması için babasına ne kadar ödemesi gerekeceğı... Babası her zaman "İki ay bedeli" diye cevap verirdi. Babası. Kardeşı.

İltani klanında periler nadirdi. Çoğu, vahşi doğanın sınırlarında yaşamayı seçtikleri için toplumdan dışlanmış insanlardı. Luciento'nun bildiğı tek akrabaları babası ve ailesiydi.

Ve Luciento, tüm ailesinin ölümünün sebebiydi. Sevdığı herkesin hayatına mal olan şey Luciento'nun hatalarıydı. Ve kısa bir süre için Nadi bu yüzden Luciento'dan nefret etmişti. Ama... insan medeniyetinin dışında yaşamamanın ne kadar zor olduğunu çabucak fark etmek zorunda kaldığında, onu hemen affetmişti.

Hayır, onu suçlamadı.

Ama bu, onun her şeyi mahvetmeye niyetli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Büyüsünün diğer periler için bile geçilmez olmasını sağlayan şey, ayın gücüdür.

"Daha önce hiç peri görmedin mi?" diye kıkırdadı Luciento.

Hayır. Sorun kesinlikle bu değildi. "Babam beni şehrin surlarının içinde tuttu."

Odada bulunanların hepsi İltani klanına mensuptu. Hepsi insandı. Nadi, eski günlerden hiçbirini tanımadı; o kadar uzun zaman geçmişti ki, tanıdığı kişilerin muhtemelen hepsi çoktan ölmüştü.

"Eminim senin gibi güzel küçük ligaların etini nasıl yediğimizle ilgili türlü türlü hikayeler duymuşsundur." Luciento genişçe sırttı ve hafifçe sivri köpek dişlerini gösterdi.

"Evet, inandım. Ama onlara hiç gerçekten inanmadım." Omuz silkti, oyunu abartmaya çalışarak. Paniğini bastırmaya çalışarak. Raziel ve diğerleri, onurunu kurtarmak için onu kurtarmaya bir güç gönderebilirlerdi. Bu, Luciento'nun tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Ve ondan ve klanından ne kadar uzun süre ayrı kalmış olursa olsun, onlar hala ailesiydi.

"Öyle mi?" İltani patriği yerinden kıpırdadı, ayağını masadan indirip öne eğildi. Yaşına rağmen—Nadi doğru hatırlıyorsa neredeyse dört bin yaşındaydı—hala çevikti ve bir kavgada herkesi yenebilirdi. "Peki bunun sebebi ne?"

"Çünkü öyle olsaydı çok daha fazla ölü ineğimiz olurdu. İnsanların tadının berbat olduğunu duydum." Gülümsedi.

Luciento şaşkınlıkla göz kırptı, sonra kahkaha atarak bacağına vurdu. Kadını işaret etti ve onu getiren üç adama baktı. "Bu kızını beğendim. Yazık ki ölecek, değil mi?"

Bok.

Omuzları düştü.

Yaşlı peri dilini şıklattı. "Bah. Bana öyle bakma, liga. Kişisel bir şey değil. Biz sadece fırsatı gördüğümüzde değerlendiririz ve sen harika bir fırsatsın."

"Bana ne yapacaksın?" diye içinden küfredip duruyordu. Bu iş çok çirkinleşecekti, hem de çok çabuk.

"O şerefsizden daha kötü bir şey yapamazdım, inan bana, Liga." Luciento masadan atladı, hareket ederken boncukları şıkırdadı. Ona doğru yürüdü ve ayaklarının dibine çömeldi, ona içten bir nezaketle gülümsedi. "Çabuk öleceksin. Olabildiğince acısız. Üzgünüm ama tuzağın içindeki peynir parçası gibisin."

Ah. Bir an perinin ıslıl ıslıl yeşil-mavi-sarı gözlerine baktı ve çocukluğundan kalma hatırasıyla kalbi sıkıştı. O mutlu günler o kadar geride kalmıştı ki, neredeyse hayaletlerden ibaretti. Yine de, tam önünde,

gün gibi parlayan bir hayalet vardı. "Raziel'i mi yoksa tüm aileyi mi arıyorsunuz?"

"Onlardan alabildiğimiz kadarını alacağız." Dazine hafifçe vurdu ve ayağa kalkıp duvarın yanında toplanmış adamlarının yanına yürüdü. Dilini şıklattı ve başparmağını sallayarak eşyalarını alıp gitmelerini işaret etti. "Ama ben o tek sikişle yetineceğim ve mutlu olacağım. Ben na'h ha. Ish iba baleha."

Adam adamlarını hızla kapıdan dışarı çıkarıyordu. Ama kadın önce daha fazla cevap istiyordu. "Sana ne yaptı?"

"Ah, canım." Luciento hüzünlü bir şekilde güldü. "Yapmadığı ne kaldı ki?" Duvarın yanındaki bez çantayı alıp omzuna astı.

Evet. Onun nasıl hissettiğini biliyordu.

Luciento odadan çıkarken kapıda durup arkasına baktı. John ve onu getiren iki adam geride kalmıştı. Gülümsemesi hüzünlüydü. Nazikti. "Ataların tez zamanda seni almaya gelsin, liga."

Bu, ölüme mahkum olanlara verilen eski bir kutsamaydı. Çünkü bazen en iyi kader, hızlı ve acısız bir ölümdü. Luciento onu öldürmek istemiyordu. Dediği gibi, o sadece bir yemdi.

Derinliklerin efendileri, sözde daha büyük bir iyilik adına kaç kişiyi öldürmüştü? Hepsi de Luciento'nun peşinde olduğu aynı alçağı durdurmaya çalışmak adına mı?

Ona gülümsedi. "Anlıyorum. Ve seni affediyorum." Bildiğinden çok daha fazlasını affediyorum, yaşlı adam.

Odayı terk etmeden önce elini kalbinin üzerine koydu ve başını eğdi.

Derin bir nefes verip gözlerini kapattı. Harika. Muhteşem. Çılgılık atmak istedi. Kendini bayıltmak için sandalyeyi devirmek istedi. Ya da belki de kafatasını yarıp bu acıya son vermek istedi.

Çünkü önünde çok ciddi, lanet olası bir sorun vardı.

Onu rehin tutan üç kişi kendi klanındandı. Onlar onun halkıydı. Elbette, onları çok uzun zaman önce geride bırakmıştı, ama bu onların suçu değildi. Ve bu insanlar ona yabancı olsalar da, aileydiler. Aile!

Ailesinin ölümünden sonra Luciento'ya koşmasını engelleyen şey, onun kararlarına duyduğu kendi acıydı. Ve sonra... artık rotayı değiştirmek için çok geçti. Bildikleri kadarıyla ölmüştü. Nostromları öldürmeye karar vermişti ve olay bitmişti.

Ve bu hâlâ onun hayattaki misyonuydu, değil mi?

Bu da doğru olanın yem olmak, tuzağa düşmek ve isteyerek ölmek olduğu anlamına geliyordu. Ya da dürüst olmak gerekirse, esir alanlarına her şeyi anlatmak—kim olduğunu, ne yaptığını—Luciento'yu odaya geri getirmek, sırrını itiraf etmek ve Razieli de beraberinde götürmek anlamına geliyorsa onun için hayatını feda edeceğini söylemekti.

O da tam olarak bunu yapmalıydı.

Luciento'nun ardından "saestren!" diye bağırmalıydı. Ona peri dilinde amca diye seslenmesi, dikkatini hemen çekecekti. Sahne kafasında mükemmel bir şekilde canlandı. Onunla gözyaşları içinde bir araya gelecekti. Ailesinin ölümüne sebep olduğu için onu kucaklayacak ve affedecekti. Monica olarak yem rolünü oynayacaktı. Luciento da planladığı gibi Razieli için tuzağını kuracaktı.

Ama bir sorun vardı.

Luciento'ya güvenmiyordu.

Onu on yıllardır tanımıyordu.

Peri patriğinin planı ne kadar dikkatliydi? Halkı ne kadar güvenilirli? Kaç tanesi gizlice Nostromlar veya rakip aileler için çalışıyordu? Kaç tanesi onun yerini insan yetkililerine bildirmişti?

Planın başarısızlığa mahkum olmasının binlerce sebebi olabilirdi. Belki Razieli en başından beri gelmezdi. Belki de Luciento'nun planladığı her şeye güler ve ona "evlilik sorunumla ilgilendiğiniz için teşekkürler" yazılı bir kart ve bir buket çiçek gönderirdi.

Ya da belki Razieli, Luciento'ya bunu yapması için en başından beri para ödemişti.

Kendi haline bırakılırsa Razieli öldürme şansının oldukça yüksek olduğunu biliyordu. Ama İltanilerin planı neydi acaba?

Hayatını riske atabileceği bir şey değildi bu.

Gerçekten.

Kahretsin.

Kahretsin!

Gözlerini sıkıca kapatarak başını öne eğdi ve hayal kırıklığıyla içini çekti. Bunların hiçbirini istemiyordu. Vampirleri veya insan uşaklarını öldürmek başka bir şeydi. Perileri öldürmek... buna değer miydi? Gerçekten buna değer miydi?

Razieli kendi türünü öldürmeye devam edecekti. Nostromlar yüzlerce perinin ölümünden sorumluydu ve durdurulmazlarsa yüzlerce hatta binlercesinin daha ölümünden sorumlu olacaktı.

Sadece zamana ihtiyacı vardı. Nostromları teker teker, içeriden ortadan kaldırmak için zamana. Bu, çabucak kazanılabilecek bir savaş değildi. Dikkatli, kararlı hareket etmeli ve her cinayeti hassasiyetle planlamalıydı. Ve bu? Bu hassas değildi. Bu, kara barut deposuna atılmış bir flaş bombası gibiydi.

Odada onunla birlikte sadece üç İltani vardı. Sadece üçünü alt etmesi gerekiyordu. Sadece üçünü. Vicdanında üç ruh daha ne ifade ediyordu ki? Ataları öldüğünde onu almaya gelmeyecekti. Hayır, doğrudan boşluğa gidecekti ve bunu biliyordu. Üstelik, göz kulak olacağı bir ailesi yoktu. İlgileneceği kimse yoktu. Ruhunun neden oyalanması gerekiyordu ki?

Gözlerini açtığı anda, ayaklarının arasındaki kirli fayansa baktı. Çorapları şampanya rengindeydi ama şimdi kir ve is lekeleriyle kaplıydı. Fayans da hayatında pek iyi bir durumda görünmüyordu. Bir zamanlar beyazdı, ama şimdi kir ve kurumuş kan karışımı gibi görünen bir şeyle kaplıydı. Çok kolay tanıdığı o paslı ve kızıl kahverengi renge sahipti.

O neredeydi?

"Özür dilerim, hanımefendi." John bir duvara yaslanmış, kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Teşekkürler. Ama bunun senin suçun olmadığını biliyorum. Sonuçta, biz sadece dünyanın bizi şekillendirdiği kişileriz." Derin bir nefes vererek ona baktı ve yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kimi rahatlatmaya çalıştığını bilmiyordu; kendisini mi, yoksa onu mu? İkisini de. "Dünya öldürüyor, biz de öyle."

Sonunda çevresini biraz olsun inceleme fırsatı buldu. Ha, işte bu kanın nedenini açıklıyordu. Eski, terk edilmiş bir mezbahada gibi görünen bir yerdeydiler. İltanilerin rahatça girip çıkabileceği kadar yakın, metropolün derinliklerinde, Vahşi Bölge'ye yakın bir yerde olmalıydı. Ama operasyon üslerinde değil.

Duvarlar da zemin gibi aynı kirli ve iğrenç beyaz fayanslarla kaplıydı. Bir mezbahaya beyaz fayans döşemeye karar veren kişi, felaket derecesinde iyimserdi. Ve bu, ne onlara ne de odaya sonunda bir fayda sağlamamıştı. Paslanmış ve muhtemelen artık işe yaramaz hale gelmiş zincirler, tavandan halkalar halinde sarkıyor ve kötü, öfkeli görünen kancalarla kenara sabitlenmişti.

Kimsenin bunları kendisine karşı kullanmayı planlamadığını umuyordu, ama bundan şüphe duyuyordu.

Onu gözetlemek için geride sadece üç adam kalmıştı, diğer herkes gitmişti. Bu da muhtemelen topyekün bir savaş planlamadıkları anlamına geliyordu. Akıllıca bir hareket. Vampirler hızlı ve acımasız savaşçılardı. Üstelik sayıca ve silah bakımından da üstünlerdi. İltaniler ayrıca sürpriz unsuruna da sahip olmayacaklardı. Raziël birçok şeydi ama aptal değildi.

İltaniler ne yapıyordu?

Derin bir nefes daha verip John'a baktı ve düşündü ki, şüpheye düştüğünde sormak gerekir. "Şey, merak ediyorum. Bütün bunlar nasıl işleyecek?"

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kırıştırdı.

Diğer adamlardan biri başını salladı, mahkumun gevezeliğinden hoşlanmadığı açıktı. Odaya girmek için kullandıkları kapının yanında durmuş, uzun koridora bakıyor, eli silahındaydı. Gergin görünüyordu. Ona "Sinirli Olan" lakabını takmıştı.

"Şey, beni düşünümünden kaçırdınız. Periler işkence görmeyeceğimi söylediler, bu yüzden benden parçalar kesip Raziël'e postayla göndermeyi planladığınızı sanmıyorum. Ayrıca, açık konuşacağım—umursamazdı. Sadece posta kutusunu dağıttığınız için sinirlenirdi."

Üçüncüsü, ona kolayca taktığı "Gülümseyen" lakabını takmıştı ve şakasına kıkırdadı. Onu öldürmek zorunda kalacağı gerçeğinden anında kötü hissetti. Onlardan herhangi birini öldürmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Gerçekten de bunu yapmak zorunda kalmamayı umuyordu. Ama başka bir yol göremiyordu.

Buradan kurtulmasının tek yolu sihirini kullanmasıydı. Ve eğer sihrini görürlerse, peri olduğunu anlayacaklardı. Ve peri olduğunu bilmeleri değerli bir istihbarat olacaktı. Ve eğer içlerinden birinin başka bir ailenin kontrolünde olduğu teorisi doğruysa...

Kartlardan inşa ettiği ev yerle bir oldu.

Hayat neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı?

Keşke Betty'yi dinleyip geçen yıl emekli olsaydım. Gerçekten de öyle yapmalıydım.

"Yani," diye devam etti, kendi içindeki öfkeli tartışmaya bir son vermek yerine konuşmayı tercih ederek, "eğer bu yavaş bir işkence değilse, onun dediği gibi bir tuzak. Ama Raziël'in bir sürü adamı ve bir sürü silahı var ve eğer geliyorsa, çok öfkeli olacak ve bir tuzığa düştüğünü bilecek."

Üç adam da onu izliyordu, yüzlerinde çeşitli şaşkınlık ifadeleri vardı. Görünüşe göre, onun sadece oturup ağlamasını bekliyorlardı. Durumu bir

düşünce deneyi gibi ele almasını değil. Üzgünüm beyler. Bu benim geçim kaynağım.

“Yani muhtemelen hepsini birden vurmayı planlamıyorsunuz. Özellikle herkes gittikten sonra ortalığın ne kadar sessizleştiğini düşünürsek, sanırım şu anda burada sadece biz varız.” Duraksadı. Kimse konuşmadı. Ona hiçbir şey vermeyeceklerdi.

Sandalyede kıpırdandı. Onların bakış açısından, muhtemelen sadece kollarını germeye çalışıyordu. Onun bakış açısından ise, iplerin ne kadar sıkı olduğunu test ediyordu. Aslında ipler oldukça sıkı bağlanmıştı. Kahretsin. Sadece şekil değiştirip bu durumdan kurtulamayacaktı. Başka bir plana ihtiyacı vardı.

Düşünceli bir şekilde etrafa bakındı, bu durumda ne yapacağını düşündü. Eğer insan gücü yoksa, başka ne kullanabilirdi? "Ah!" diye sıırttı. "Patlayıcılar!"

"Kahretsin." John'un gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Hah! Haklıydım.” Aslında kendisiyle oldukça gurur duyuyordu. Şimdi kelimenin tam anlamıyla bir barut fıçısının ortasında oturuyor olsa bile, bu eğlenceli bir bulmaca olmuştu. “Onu ve olabildiğince çok kişiyi içeri çekeceksin, arka kapıdan kaçacaksın ve onlar beni çözmeye çalışırken burayı havaya uçuracaksın, yer altına çökerteceksin.”

“Kahretsin!” diye küfretti John, durduğu yerden uzaklaşarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Yün şapkasını çıkardı ve kısa, koyu renk saçlarını eliyle düzeltti. “Mick, eğer o bunu bu kadar çabuk anlayabiliyorsa, bu şu anlama geliyor—”

“Sus,” diye çıkıştı Mick. Mick, Gergin Olan'dı. Nadi, “Gergin Olan”ı tercih ediyordu. Ona daha çok yakışıyordu. “Emirlerimiz var. Patrona geri dönüp bunu yapamayacak kadar korkak olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“H—hayır. Ama—” John yüzünü buruşturdu.

“Vampirler o koridordan geçene kadar çok geç olacak. Önce arkalarındaki odayı, sonra da burayı havaya uçuracağız. Gelirlerse ölürler. Gelmezlerse de ölmezler.” Mick omuz silkti. “Son. Her iki durumda da sağ çıkacağız. Onları asla görmeyeceğiz bile. Sadece çağrıyı bekleyeceğiz.”

Zekice. Çok zekice. Bunu Iltanilere de verirdi. Razieli'nin deyim yerindeyse yazı tura atıyorlardı. Tura gelirse, egosu onu kaçırılan "karısının" peşinden gitmeye ve bilinen bir tuzığa düşmeye itecekti. Yazı gelirse, uzak duracaktı ve Iltaniler daha fazla can kaybetmeyecekti.

Ama sonra çok önemli bir soru daha geldi.

Nadi, cevabını gerçekten bilmek isteyip istemediğinden tam olarak emin olmadığı bir soru sordu: "Ya gelmezse bana ne olacak?"

Mick, silahını yanına doğru eğerek onun önünden yürüdü. John ve Smiley'den birkaç yaş büyüktü ama ikisiyle de akraba olabilir. Belki de kardeşleriydi? Ayrıca ciddi şeyler yaşamış gibi görünüyordu. Yanağından dudağına doğru uzanan bir yara izi vardı ve konuşurken bir tarafındaki birkaç dişi eksikti.

"Bunu bu kadar çok mu öğrenmek istiyorsunuz? Tamam. Nostromlara haber verdik. Güvenli bir şekilde serbest bırakılmanız için nakit para konusunda pazarlık yapmak üzere bu gece yarısına kadar buradalar, yoksa sizi siyah bir çuval içinde almaya gelebilirler. Gelirlerse, onları atalarına göndeririz. Ama gelmezlerse? Şey... ister peri ister insan olalım, biz İltanisler hakkında bilmeniz gereken bir şey var."

Mick tabancayı kaldırdı ve kabzasını kadının alnının tam ortasına dayadı.

"Boş tehditler savurmayız."

Nadi iç çekti.

HAYIR.

İltaniler bunu kesinlikle yapmazlardı.

Konu çözüldü.

Ya o öldü, ya da onlar öldü. Şimdi tek yapması gereken, nasıl sağ çıkacağını çözmekti. Hiç de kolay değildi. "Saat kaç?"

Mick, alnına dayanan silahı önemsemediğini söylerken hafiften gülerek silahı yere bıraktı. "On bir otuz."

Hiç baskı yok.

ON DÖRT

Nadi'nin bir plan hazırlaması yirmi dakika sürmüştü.

Berbat bir plandı.

Ama sahip olduğu tek şey buydu.

Bu planın berbat olmasının sebebi, onu kaçıran üç kişinin hem iyi niyetli hem de biraz aptal olmalarına dayanmasıydı. Yeraltı dünyası tipleri için yeterince düzgün görünüyorlardı, ama aptal olup olmadıklarına gelince... bunu yakında öğrenecekti.

"Affedersiniz?" Sandalyesinde kıpırdandı. "Biliyorum, bu... biliyorum, şu anki durum göz önüne alındığında bunun pek bir önemi yok, ama gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor."

Mick inledi.

"Bak, biliyorum! Bir şekilde öleceğim ve özür dilerim ama—bugün gerçekten berbat geçti ve gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor ve saatlerdir tutuyorum ve bu konuda kibar ve anlayışlı olmaya çalışıyorum—" Bilerek saçmalayarak tekrar kıpırdandı ve inledi.

"Mick," diye mırıldandı John. "Hadi ama. Bırak biraz onuru olsun. Başını ağrıtabilecek hiçbir şey yapmadı."

Söz veriyorum, seni çabucak öldüreceğim, John. Zavallı çocuk.

"Pekala! Pekala." Mick ellerini havaya kaldırdı. "Onu köşeye götürün. Kanalizasyon çukuruna işesin."

Ah, şükürler olsun! Nadi'nin içini rahatlama ve umut kapladı ve derin bir nefes aldı. Neyse ki, odadaki erkekler bunu sadece idrarını boşaltabileceği için minnettar olan bir kadın olarak algıladılar; özgürlüğe kaçmaya çalışan biri olarak değil.

John arkasından yaklaştı ve bileklerindeki ipleri çözdü. Ellerini önüne getirip ovuşturdu ve içten bir teşekkürle ona gülümsedi. O kadar uzun yaşarsa sabahleyin kötü morluklarla uyanacaktı.

İltani'nin elinde bir tabanca vardı ve ona kalkıp yürümeye başlaması için işaret etti. Kadın şikayet etmeden kalktı ve doğru yöne gittiğinden emin olmak için birkaç kez arkasına baktı. Onu odadan çıkarıp bir köşeyi dönerek, bir zamanlar domuzların boğazlarını kesmek için astıkları daha küçük bir alana götürdü. Zeminin ortasında, tüm kan ve pisliğin yeraltına ve aşağıdaki vahşi doğaya aktığı büyük bir kanalizasyon ızgarası vardı. İnsanlar çöplerini uçuruma atmayı ve onunla yaşamak zorunda olanları unutmayı severdi.

"Hadi bakalım." John silahıyla ona işaret etti.

Ona kaşlarını çatı. "Arkanı dönebilir misin?" Omuzlarını biraz büzerek, olabildiğince küçük ve çaresiz görünmeye çalıştı. Sadece düşün gününde kaçırılmış bir gelin. Kolunda ve bacağında kesiklerden dolayı yırtılmış, çizilmiş ve kan içinde. Zararsız. Zayıf.

İltanyalı göz kırptı, iç çekti ve başını salladı. "Evet, evet. Özür dilerim."

Boynunu bir yandan diğer yana çıtlatarak şekil değiştirdi. Son zamanlarda karşılaştığı en iri, en sert ve en acımasız kişiyi seçti.

İvan.

Raziel'in baş koruması.

John'un arkasından sessizce yaklaşıp omzuna dokundu.

"Ne—" John döndü. Ama sözünü tamamlamamıştı. Birdenbire kendisinden iki kat büyük bir adama baktığında gözleri kocaman açıldı.

"Bunun için özür dilerim," diye mırıldandı Ivan'ın sesiyle, yeni aldığı tren büyüklüğündeki yumruğunu John'un kafasına indirirken. John'un kafası geriye doğru savruldu ve bir anda bayıldı.

Düşmesini engellemek için gömleğinin önünden tuttu, diğer adamların sestten haberdar olmasını istemiyordu. Silah yere düşmeden önce yakaladı, John'u yere bıraktı ve sonraki adımlarını düşündü.

Bir silah sesi Mick ve Smiley'i uyaracaktı.

John'un boynunu kırabilirdi.

Suçluluk duygusu içini kemirdi. Ona iyi davranmıştı. Peri klanından bir insandı. Onun peri klanından. Ölümü hak etmiyordu. Nostromlardan onun kadar nefret ediyor olmalıydı. İkisi de aynı taraftaydı.

Bu tam bir aptallıktı. Tam bir aptallık. Onu öldürmeliydi. Akıllıca olan buydu.

Bunu başaramadı.

Ama diğerleri... Eğer Raziel onun hikayesine inanacaksa, diğerlerinin ölmesi gerekiyordu.

Kendine ait olmayan bir ciğerden gelen kısık, boğuk bir hırıltıyla silahtaki mermi sayısını kontrol etti. Sonra John'un baygın bedeninin üzerinden geçip Mick ve Smiley'i bulmaya gitti.

* * *

"Bu muhtemelen bir tuzak."

Raziel tabancasının şarjörünü kontrol etti. Dolu. İyi. "Elbette ki bu bir tuzak, Deniel." Kuzeni klanın en zeki vampiri değildi, ama bilinmeyen sayıda silahlı, peri seven aptal insanla karşı karşıya kalındığında, her ek müttefik faydalıydı.

Kaçırılma olayından kısa bir süre sonra Raziel'in evine bir telefon gelmişti. İltani ailesi onlara bir adres ve bir süre vermişti: Monica'nın hayatı karşılığında nakit bir anlaşma yapmak için gece yarısına kadar buluşacaklar, aksi takdirde Monica onlara bir çuval içinde geri verilecekti.

Söz konusu yer, metropolün derinliklerinde, limanlara yakın, terk edilmiş bir mezbahaydı; orada ne olacağı kimsenin umurunda olmazdı. Harabe bir yerdi, pencereleri kırık ve karanlıktı, tuğla dış cephesi yosun ve sarmaşıklarla kaplıydı. Vahşi Varlık, sürekli olarak yayılan yozlaşmayı geri püskürtecek kimse olmadan kendi haline bırakılmış yapıları geri almaya başlamak için fazla beklemedi.

Tüm bunların sonunda Raziel, burayı tamamen yakıp kül haline getirmek için bir ekip gönderecekti. Saf taş haline geri döndürülecekti.

Arabasının yuvarlak farlarından yayılan keskin ışıktaki bina daha da kasvetli görünüyordu. Metal çift kanatlı kapılar menteşelerinden yarı yarıya çıkmış, paslanmış ve aralıktı; içeriden yalnızca kocaman bir karanlık boşluk görünüyordu.

Bir zamanlar mezbaha olarak inşa edilmiş bir yerde yeniden kan dökülmesinin uygun olacağı düşünülüyordu.

Mael, makineli tüfeğin şarjörünü yerine yerleştiriyordu, belli ki yoğun bir çatışmaya hazırlanıyordu. Raziel tabancaları tercih ediyordu; Mael incelikten hoşlanmıyordu. "Remmy, Took ve Valiart'ı ben alacağım. Binanın derinliklerine doğru uzun, düz bir koridor var ve bu muhtemelen

kaçış yolunuzu kapatmayı planladıkları anlamına geliyor. Yukarıdan veya yanlardan başka bir giriş yolu bulmamız gerekecek. Ama onların başka bir giriş yolu var, bu yüzden biz de—” Ağabeyi, ön kapının karanlığından bir figürün çıkmasıyla sözünü kesti. “Ne lan?”

Raziel gözlerine inanamadı.

Bir kâbus gibi, adeta bir korku romanından fırlamış gibi görünen bir kadın, et fabrikasının karanlığından dışarı çıktı.

Ya da belki de onun için bir rüya.

O Monica'ydı.

Kahverengi saçları birbirine dolanmış, gevşek tutamlar halinde yüzünün etrafına sarkıyordu. Gelinliği yırtılmış, yer yer isle simsiyah yanmış ve kana bulanmıştı. Yüzü kan lekeleriyle kaplıydı. Kolundaki derin bir kesikten kıpkırmızı kan sızıyordu. Ayakkabısı yoktu, şampanya rengi çorapları kirle lekelenmişti.

Sağ elinde, yana doğru gevşekçe tuttuğu bir tabanca vardı.

Yüzü ifadesizdi. Ne endişeliydi, ne de korkmuştu; sadece hiçbir şey hissetmiyordu.

Hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Raziel düşünmeden harekete geçti ve ona doğru koştu. Ellerini omuzlarına koydu. "Monica?"

“Üçü vardı. İkisi öldü. Sonuncusu kaçtı. Başkaları da vardı ama onlar çoktan gittiler.” Ona bakmıyordu bile, sadece gözlerinin içinden geçip gidiyordu. “Bütün yapı patlayıcılarla donatılmış. İçeri girmeyin.”

Raziel, kadının yüzünden birkaç saç telini yana doğru itti. "Yaralandın mı?"

Gerçekten bilmiyormuş gibi kaşlarını çattı. Kontrol etmesi gerekiyormuş gibi başını aşağıya eğdi.

Tanrım, onu istiyordu.

“Ah. Hımm.” Kendine doğru baktı. Kalçasına dokundu ve yüzünü buruşturdu. “Ah, evet. Dikiş atılması gerekiyor.”

Evet, onu çok istiyordu. "Nasıl özgür kaldın?"

“Onlar aptaldı.” Bir an duraksadı. “Ayrıca kafamı fayansa çarptım. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim? Ya da şampanya bana denk gelmek için ilginç bir zaman seçti.”

Bu pek de tatmin edici bir cevap değildi, ama yaşadıklarını göz önüne alırsak, şaşırmadı. Kadın direnmeden tabancayı elinden aldı. Tabancayı kemerine taktı. Onu kollarına alıp, tıpkı gelini gibi kucakladı.

Alnını adamın omzuna yasladı ve adam onu arabasına taşıırken tek kelime etmedi.

Herkes onları şok içinde izliyordu.

Mael ilk konuşan oldu. "Patlayıcıları etkisiz hale getireceğiz."

Raziel arabasına yaklaşırken başını salladı. Remmy arka koltuğa binerken kapıyı açtı. "Onu eve götüreceğim. Eğer o lanet olası perilerden herhangi birini bulursan, onlara acı çektir. Benim için." Duraksadı. "İkimiz için de."

Mael'in hafif gülümsemesini fark etti. "Anladım."

Remmy kapıyı kapattı. Şoföre ne yapması gerektiği söylenmesine gerek yoktu. Motor gürleyerek çalıştı ve Raziel'in evine doğru yöneldi.

Raziel, Mael ve diğerleri hakkında en ufak bir endişe duymuyordu. Iltanis'in planları altüst olduktan sonra, saklanmaya çalışan fareler gibiydiler. Yakalanmaları zor olacaktı ama avlanmaları zararsızdı.

Monica ile birlikte o küçük, kapalı alana girdiğinde ancak potansiyel bir sorunun farkına vardı.

Her yeri kan içindeydi. Ve muhteşem kokuyordu.

Yüzünü buruşturarak, içgüdüsel bir açlıkla dişlerinin uzamasını engellemek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Öldürdüğü iki kişinin kanının kendi kanıyla karıştığını hissedebiliyordu. Ve hangisinin Monica'ya ait olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Onun Monica'sı mı?

Bu ne zaman başladı?

Başka bir zamana bırakalım.

Onun kokusunun hangisi olduğunu anlayabiliyordu. Tarif etmesi zordu... Daha önce hiç benzer bir koku almamıştı. Tamamen yeni bir kokuydu. İçgüdüsel olarak daha da yaklaştı, karşılaştırabileceği bir şey bulmaya çalıştı.

Gözlerini kırpıştırarak başını geriye çekti. Farkında olmadan dişleri uzamıştı. Ona ne olmuştu? Daha önce hiç böyle kontrolünü kaybetmemişti. Belki de alkol de başına vurmuştu. Uzun bir gündü. Yorgundu. Hepsi bu. "Evde görevli bir doktorumuz var. O da insan. Seni diker."

"Harika." Sesi bitkin geliyordu. Hem de çok bitkin.

"Uyanık kal, Monica."

"Biliyorum, biliyorum." diye iç çekti. "Aptal Iltanis işte."

"Size kim olduklarını söylediler mi?" Tuhaf.

"Dediğim gibi. Aptalca."

“Sanırım öyle.” Bu ilgi çekiciydi. Ama bunu bir kenara bıraktı. Yeni karısının önünde kan arzusunun bastırmaya çalışmadığı bir zaman düşünecekti. Onu yalayıp temizlemek istiyordu—her santimini.

Ama bunun için başka bir günün, başka bir zamanın ve yerin vakti gelecek.

Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "İyi olmana çok sevindim."

Bir an sessizlik oldu, sonra da "Ben de."

İlginç bir yaratık.

Ama belki de, sadece belki de, sonuçta onun da ailesinde bir yeri olabilir.

* * *

Raziel, kucağında oturan kadını tutuyordu. Zaman zaman sessizleşip pencereden dışarı bakıyordu, ama sanki sürekli ona doğru çekiliyordu; kadın ilk başta bunun nedenini anlayamamıştı.

Sonra, olan oldu.

Nadi'nin gözlerinin önünde, onu ısırmaya hazırlanırken dişleri uzadı ve daha da büyüdü.

Ah.

Herhalde üzerindeki kan kokusuydu—bunu hiç düşünmemişti bile. Bir vampirin yanında olmaya alışık değildi.

Ama hepsi bu değildi.

O, mırıldanıyordu...

Motorun bas gürültüsü arasında neredeyse duymamıştı bile; sesler o kadar benzerdi ki. Ondan gelen ses o kadar derindi ki, tek bir kelimeyle ifade edilebilirdi: İlkel. Ve tüm aylar aşkına, bu ses onda korkunç bir etki yarattı.

Aniden, ona daha da yaklaşma, dişlerinin boğazını deldiğini hissetme, ondan içtiğini hissetme konusunda karşı konulmaz bir ihtiyaç duydu. İçinde bir ateş yaktı ve zihninde kendini, kucağında oturmuş, onu tamamen boşaltırken üzerinde hareket ederken gördü. Ondan alırken onu dolduruyordu.

Bu yanılttı.

Her şey yanılttı.

Gözleri ağırlaşmış ve karanlıktı; kendi şehvetine ve kan arzusuna dalmıştı. Ne yaptığıının farkında bile olmayabilirdi. Elini dudaklarına koyup ikisinin de istediği şeyi yapmasını engellemek için tüm gücünü toplaması gerekti. Birincisi, bu onu öldürebilirdi. İkincisi, bunun sırrını ona açığa çıkarıp çıkarmayacağından emin değildi.

O anı olabildiğince uzun süre ertelemek istedi.

Rüyadan uyanmış gibi gözlerini kırptırdı ve başını geriye çekti. Yüzünü buruşturarak dişlerini çenesinin içine çekti. "Kan yüzünden." Yanılmıyorsa, biraz utanmış görünüyordu.

"Biliyorum." Kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. Ne kadar yakın olduklarını anlamak imkansızdı. Nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. "Arabanın diğer tarafına mı oturayım?"

"Hayır. İyiyim. Sadece... eğer tekrar kendimi kaptırırsam beni bıçaklayın." Sırıttı. "Kan dökmeye bir düşkünlüğünüz var gibi görünüyor. Haklıdınız."

"Benim... Gerçekten başka seçeneğim yoktu." Bu doğrudu. Ama bu onun yanlış olduğu anlamına gelmiyordu. "Ya onları öldürecektim ya da bir patlamada ölecektim."

"Anlıyorum. Tamamen kendini koruma içgüdüsünden. Yeni kocan için endişelenmiyordun." Dudaklarındaki kıvrım ona takıldığını gösterse de, homurdandı. "Anladım işte."

"Kendine bakabilirsin." Göğsüne hafifçe vurdu. Kendini bu kadar değersiz hissetmeseydi, belki de gülümserdi bile.

"Hım. Sanırım öyle." Dikkatini kurşunun isabet ettiği yan tarafına çevirdi.

Kanamayı yavaşlatmak için elbisesinin bir parçasını yaraya bastırıyordu, ancak adamın elini itmesine izin verdi ve yarayı inceledi. Kurşun diğer taraftan çıkmamıştı. Ama önemli bir şeye de isabet etmemiş gibi görünüyordu.

Kanama durmaksızın devam ediyordu ama çok hızlı kan kaybından öleceğinden endişe edecek kadar kötü değildi. Tam uyluğunun kalçasıyla birleştiği yerdeydi ve iyileşmesi oldukça zahmetli olacaktı. Bir peri olarak çabuk iyileşiyordu. Buna dikkat etmesi gerekecekti; bir insan için çok hızlı iyileşirdi. Kahretsin. İşte bu gibi küçük şeyler onu zorlayacaktı.

Yaraya bakarken kaşlarının ortası çatıldı. Endişeli miydi acaba?

"Kurşunu çıkarmanız ve dikiş atmanız gerekecek." Elini çekti ve kumaşı yaraya bastırdı. "Üzgünüm, bu kadar çabuk ölmeyeceğim."

“Acı veriyor olmalı.”

"Acıya karşı yüksek bir toleransım var."

"Hım." Bir kez kıkırdadı. "Bunu göreceğiz."

Karşısında tanıdığı Raziel vardı. Ona ters bir bakış attı. "Beklemek zorundasın. Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim."

Elini kaldırdığında parmakları kadının kanıyla lekelenmişti. Sırtarak parmaklarını yalayıp temizledi.

İzlerken bir an kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı.

Tek tek, tıpkı kek hamuru yaptıktan sonra kasenin içindeki parçaları yavaş yavaş yiyen biri gibi. Bilebilir miydi? Anlayabilir miydi?

Her şeyin alt üst olduğu an bu muydu?

Nadi, zihninde onun, peri kanının tadına baktıktan sonra boğazını yırtıp onu orada anında öldürmeden önce, tiksintiyle yüzünü buruşturduğunu canlandırabiliyordu.

Ama göz bebekleri irileşirken sadece inledi. Sesi birden nefes nefese çıktı. "Ah, Monica... Ne kadar daha sabırlı olabileceğimden emin değilim."

Karnında bir düğüm oluştu. Şey... Görünüşe göre, cazibesinin onun damak tadını aşacak kadar uzun süre dayanacağı teorisi doğruduydu. En azından küçük dozlarda.

Başını arabanın arka camına yasladı. "Eğer şehir dışındaki tüm kızlar senin gibiyse, biz şehir vampirleri çok şey kaçırmışız demektir."

"Temiz hava yüzünden olmalı." Gergin bir şekilde gülümsedi. En azından ısırılmaktan korktuğu için olduğunu düşünecekti—ki gerçekten de korkuyordu, ama beklediği sebeplerden değil. "Ve çimenler."

"Tadın biraz vahşi doğanın kokusuna benziyor. Demek ki sebebi bu." Elini pantolonuna sildi—zaten smokinini mahvetmişti—ve neredeyse tembelce gülümsedi. "Nedense beni kızdırmanın yeni yollarını bulmaya devam ediyorsun."

Adamın ne kadar yakışıklı olduğuna hayran kalmıştı. Dışarıdan gelen ışık, keskin yüz hatlarını gölge ve ışık oyunları ile daha da belirginleştiriyordu. Kendini tutamadı. Duramadı işte. Öne eğilerek onu öptü.

Tadı bakır gibi acı ve buruktu; kendi kanıydı. Bu, onun bu tadı ilk kez alıştı değildi.

Elini saçlarının arasına geçirerek onu daha da yakına çekti, kucaklaşmayı derinleştirdi. Göğsünün derinliklerinden hırıldadığında, gözleri kendiliğinden kapandı.

Uzun bir süre sonra nihayet geri çekildi. Kadın nefessiz kalmıştı; hem beyin sarsıntısından, hem şampanyadan, hem de öpüşmeden.

"Dikkatli ol, çiftlik kızı. Ateşle oynuyorsun."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Parfüm ve odun dumanı kokuyordu. Ona daha da yaklaşmak istedi. "Zaten mesele de bu."

Başını tekrar geriye yaslamadan önce alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Sanırım seninle çok iyi anlaşacağız."

Güzel. Ona henüz güvenmese bile, ondan hoşlanmaya başlamıştı.

Bu da onu öldürmeyi çok daha kolaylaştıracaktı.

ON BEŞ

Raziel, odanın en ucunda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, doktorunun Monica'yla ilgilenmesini izliyordu. Çenesi seğiriyordu. Odaanın diğer ucuna atlayıp dişlerini Monica'nın boğazına saplayıp kanını tamamen emmemek için tüm iradesini kullanması gerekiyordu.

Hayır, onun kendi elleriyle ölümü balaylarına kadar beklemek zorundaydı. Ama yemin ederim ki, o zamana kadar ondan içmesi gerekiyordu.

Havada kadının kanının yoğun kokusu vardı. Arabada kanının çok az bir damlasını tatmıştı ve bu onun için korkunç bir hataydı. Şimdi neyi kaybettiğini bildiği için, karşı koymak iki kat daha zordu.

Hayatında daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Onu paramparça etmemek için sahip olduğu tüm kontrolü tehdit ediyordu.

Ama sadece birkaç saat önce evlendiği karısı zaten yeterince meşguldü.

Doktorun ameliyatlarda kullandığı metal bir masanın üzerinde yan yatıyordu. Neyse ki hafif sayılan beyin sarsıntısı nedeniyle kendisine ağrı kesici verilmemişti ve doktor kurşunu çıkarmak için onu uyutamıyordu. Bu yüzden Monica, doktor yarayı alkolle temizlerken, uzaktaki duvardaki bir noktaya bakarak öylece yatıyordu.

Eli acıdan seğirdi ama ses çıkarmadı.

"Bu acıtacak," diye mırıldandı doktor Monica'ya. Adı Bartholomew Williams'tı; ölüleri diriltmeye yönelik tuhaf bir merakı nedeniyle yerel hastanelerden dışlanmış, zeki bir genç adamdı.

"Zaten acıyor." Monica doktora ifadesiz bir bakış fırlattı. "Sus artık ve şu lanet işini yap, olur mu?"

Raziel kıkırdadı. Yeni gelininin pençeleri vardı. Bundan çok keyif aldığını fark etti. Çekingen rolü yaptığı zamankinden çok daha fazla. Ve şimdi, çekingen rolünün tamamen bir oyun olduğuna tamamen ikna olmuştu, bu da onu çok cezbediyordu.

O kimdi? Gerçekten mi?

Yeni eşiyle geçirdiği her an, sanki bir yapbozun yeni bir parçasını bulmuş gibi hissediyordu.

Beklenmedik bir tabloyu oluşturan bir yapboz.

Bu tablo, onun için rahatsız edici olmaya başlamıştı.

Bartholomew başını salladı, cımbızı aldı ve kurşunu çıkarmaya başlamak için taburesini yaklaştırdı. Çelik uçları Monica'nın kalçasının hemen üstündeki yaraya bastırmadan önce duraksadı. Neyse ki, kurşun çok derine girmemişti ve herhangi bir organa veya atardamara isabet etmemişti. Dikişler iyileştikten sonra iyileşecekti.

Doktor dikkatini Raziel'e çevirdi. "İstedığınız zaman odadan çıkabilirsiniz."

"Neden?" Kaşını kaldırarak doktora baktı. Monica'nın gelinliği zaten büyük ölçüde kesilmişti, dantelli elbisesinin ve iç çamaşırlarının kanlı parçalarıyla baş başa kalmıştı. Hizmetçiler, mahremiyetini korumak için üzerine örtmek üzere birkaç çarşaf getirmişlerdi. "Daha önce görmediğim bir şey değil."

"Kan, efendim. Zaten... etkilenmiş gibisiniz." Bartholomew'un gözleri Raziel'in dişlerine kaydı.

Ah. Evet. Raziel'in dişleri farkında olmadan uzamıştı. Yüzünü buruşturdu ve dişlerini çenesinin içine geri çekmeye zorladı. "Devam et."

"Sayın-"

Tartışmayı Monica yatıştırdı. "Sorun yok. Kalabilir."

Bu duruma biraz şaşırmandan edemedi. Doktor da aynı derecede şaşırmış görünüyordu.

Kısa bir süre gözlerini kapattı ve kendisine verilen ince yastığa başını koydu. Perişan görünüyordu; alnındaki ince ter tabakası, günün maceralarından topladığı kir ve kanla karışmıştı. Gözlerini tekrar açtı, muhtemelen beyin sarsıntısı nedeniyle henüz uyumasına izin verilmediğini hatırladı. "Kendini kontrol edecektir."

Ne kadar da tuhaf ve sevimli bir güven oyu. Duvara yaslanmış, hafif bir gülümsemeyle onu izledi. "Yeni patronunuzu dinleyin doktor, ve işinizi yapın. İşe koyulun."

“Affedersiniz?” Doktor bu ifadeye pek sıcak bakmamış gibiydi. “Şu anki durumunuzla burada olmanızın hâlâ en iyisi olduğunu düşünmüyorum —”

“O benim karım. Artık ona hesap vereceksin, tıpkı bana hesap vereceğin gibi. Evlilik böyle işliyor, değil mi?” Raziell homurdanarak güldü. “Yoksa yanılıyor muyum? Söyle bana, bu durumu nasıl yapılandırmamı tercih edersin?”

“Ben—şey—” Doktor ne diyeceğini bilemedi sanki.

Monica, “Şu kurşunu hemen yanımdan çıkarmazsan, cımbızla kendim çıkaracağım,” diye çıkıştı. “Zaman kaybetmeyi bırak.”

Bartholomew ona baktı. Sonra Raziell'e döndü.

Yarayı işaret ederek doktora ne beklediğini sorar gibiydi.

Doktor içini çekerek yaraya döndü ve forseps uçlarını sızan yaraya soktu.

Monica boğazından kısık bir hırıltı çıkardı. Elleri yüzünün yanında kenetlenmişti. İkisi de sıkıca yumruk olmuştu, ama başka hiçbir hareket yapmıyordu. Doktor yaranın içinde boş kurşunu ararken, ya tecrübeden ya da sezgiden biliyordu ki, hareketsiz kalmalı ve kasılmamaya çalışmalıydı.

Raziell bunu daha sonra ona sormak zorunda kalacaktı. Yeni karısı daha önce kurşun yemişse... soracağı çok soru olacaktı.

Bartholomew çalışırken sessiz kaldı. Monica gözlerini sıkıca kapattı, yüzü acıdan seğiriyordu; doktor işini yaparken yaşananlardan dolayı acı çektiğinin tek belirtisi buydu.

Raziell, insan askerlerinin birçoğunun benzer yaralardan dolayı gözyaşlarına boğulduğunu görmüştü. Kendilerini en sertlerin en sertleri olarak ilan edenler, en kötü türden canavarlar ve katiller, iğne deriye değdiğinde ve yaralar dikildiğinde inleyen çocuklara dönüşmüşlerdi.

Ama Monica işte buradaydı.

Runne'nin kenarındaki bilinmeyen bir şehirden gelen, sinir bozucu, sonradan görme bir aileden gelen görücü usulüyle evlendiği karısı. Ondan çabucak kurtulmayı dört gözle bekliyordu. Onu en kötü ihtimalle bir baş belası, en iyi ihtimalle ise kısa süreli ve eğlenceli bir oyalama olarak görüyordu.

Ancak kurşun metal tepsiye çarpıp Bartholomew yarayı dikmeye başlamak için ipliği eline aldığımda, Monica tüm bu süreç boyunca ara sıra çıkardığı homurtular dışında hiçbir ses çıkarmamıştı. Doktor yarayı kapatmaya başlarken, Raziell, karakollardaki genç kadınlara tam olarak ne

yaptıklarını ve onlara bu kadar yüksek bir acı toleransı kazandırdıklarını merak etti.

Gerçekten de, gözleri açık ve kırpışıyor olmasaydı, bayıldığını sanırdı. Monica, odanın uzak duvarındaki nesneleri, bir mahkeme bekleme salonunda yapacak daha iyi bir şey bulamadığı için bir levhayı okuyan birinin pasif ilgisizliğiyle inceliyordu.

Onun bir şey hissettiğini ancak ara sıra gelen acı seğirmeleri veya dişlerinin arasından çıkan bir tıslama sesi anlayabiliyordu.

Bu durum onu büyülemişti. Ne gizemli bir kadındı! Bu Monica Valan kimdi? Karısı mı? Bu ücra çiftlik şehrinden gelen kovboy kızı mı? Kesinlikle beklediği gibi biri değildi.

Ancak bir şey hızla kesinleşmeye başlamıştı.

Bu gizemi çözene kadar onun ölmesine izin vermeyecekti. Balayı, cevaplarını bulana kadar beklemek zorundaydı. Onu çözecekti.

Kim olursan ol, Monica Valan.

Artık benimsin.

* * *

Nadi'nin başı hala dönüyordu ve beyin sarsıntısı yavaş yavaş geçmeye başlasa da, düşünceleri karmakarışık bir haldeydi.

Doktor ona, odasına döndükten sonra, biri onu uyandırıp hangi gün olduğunu hatırlamasını sağladığı sürece, dört saatlik aralıklarla uyuyabileceğini söylemişti. Eğlenceli.

Ne yazık ki, bu, ağrı kesici olmadan kurşunun çıkarılması gerektiği anlamına geliyordu. Ama bu, ilk kez böyle bir işlem geçirmesi değildi ve Dr. Williams bu konuda Betty'den çok daha iyiydi. Betty iyi bir arkadaşı ama berbat bir cerrahtı. Nadi, bacağına kalıcı olarak sigara külü dikildiğinden oldukça emindi.

Ama bu, şu an için önemsizdi.

Doktor dikişlerini bitirmiş ve yarasını temizlemişti. Bu da nihayet odasına geri dönüp üzerindeki kiri, teri ve kanı temizlemek için süngerle yıkanabileceği anlamına geliyordu. Kendini iğrenç hissediyordu. Çok yorgundu. Ve başı hala dönüyordu.

Ve hâlâ yaşananların tamamıyla başa çıkması gerekiyordu.

Raziel, mezbahadan çıktığından beri yanından ayrılmamıştı. Ve neredeyse tüm süre boyunca gözlerini ondan ayırmamıştı. Bunun bir kısmı muhtemelen kan içinde olmasından kaynaklanıyordu, ama o kızıl gözlerinin ardında başka bir şey daha vardı. Merak mı? Hayır.

Mesele bundan daha derindi.

Ama ona tam olarak bir isim veremedi.

Ayağa kalkmaya çalıştığında, Raziel homurdandı ve itiraz etmesine fırsat vermeden onu kollarının arasına aldı. Karşı koymadı ve Raziel onunla birlikte odadan çıkarken sadece derin bir nefes aldı. "Sadece... dişlerini gösterme lütfen."

"Ancak tamamen iyileştiğinde." Gözlerinde hafif bir muziplik parıltısıyla gülümsedi.

"Tamam." Homurdanarak başını omzuna yasladı. En büyük düşmanıyla sarılmak istediği için değil, sadece yaslanacak bir şeye gerçekten ihtiyacı olduğu için. "Sıcak bir banyoya ihtiyacım var."

"Bu haldeyken seni yatağıma almam mümkün değildi elbette."

Bu durum onun başını kaldırıp şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu.

"Ne?" Merdivenlerden yukarı, muhtemelen kendi odasına çıkarken, adam da aynı şaşkınlıkla ona baktı. "Hala aşağıda uyuyacağını mı sandın? Artık benim karımsın?"

Gözlerini kırıştırdı. "Bunu düşünmedim bile. Sanırım aptalca bir varsayımıdım."

"Evet," diye kıkırdadı. "Öyleydi."

Bir an sonra odasına varmışlardı. Kapıyı açmak için elini kaydırды, onu içeri aldıktan sonra nazikçe ayaklarının üzerine bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Oda, beklediği gibi değildi.

Ah, oda, onun serveti ve imkanları göz önüne alındığında hayal ettiği kadar pahalı ve güzeldi. Ama gösterişli bir şey bekliyordu. Devasa ve güçlü haykıran bir şey. Belki de tavandan zincirler ve kayışlar sarkan, sütunlu dev bir yatak bile olabilirdi.

Bunun yerine, karşısında duran şey zarafetin timsaliydi. Çok incelikliydi. Siyah ve kırmızı tonlarıyla çarpıcı olsa da... rahattı. Konforluydu. Yatakta, kenarlarından yere kadar uzanan kalın bir kadife battaniye vardı ve bu battaniye onu içine gömülmek ve bir daha asla çıkmamak istemesine neden oluyordu.

Perdeler yarıya kadar çekilmişti, şafak vaktinin loş ışığı alttaki ince tül perdelerin pusundan sızarak sıcak meşe zemine vuruyor, odanın dört bir yanına dağılmış siyah lake mobilyaları gözler önüne seriyordu. Duvara yaslanmış, pirinç işlemeli büyük siyah bir tabut duruyordu. Hem yatağı hem de tabutu neden olduğunu merak etti. Ama tabut bile zevkli bir şekilde yapılmış ve... bir şekilde ev gibi hissettiriyordu.

Odanın tamamı, bir duvarı kaplayan şöminenin önünde bir elinizde içki, diğer elinizde kitapla kıvrılıp oturmak için tasarlanmış gibiydi.

Raziel, başka bir odanın kapısını açıp ışığı yakarken, onu orada öylece bırakıp etrafı gözlemlemesine izin verdi.

Odayı bir an daha şaşkınlıkla süzdükten sonra, onu takip etti. Banyo da yatak odası kadar zevkli ve loş bir atmosfere sahipti; bu sefer tamamen siyah, gri ve bakır tonlarında dekore edilmişti.

Nadi dikişlerini ıslatamasa da, bu onu küvete oturup her yeri ovaktan alıkoyamadı. Ve lanet olası saçlarını da yıkadı. "Sabun nerede? Bunu halledebilirim."

"Arkanı dön de şu pisliği üzerinden temizleyeyim." Ses tonundan sorusuna cevap vermediği, aksine emir verdiği belliydi. Birkaç havluyu katlayıp küvetin kenarına bıraktı.

"Ne?" Ona ters bir bakış attı.

Tam boyuna kadar doğruldu, kadının üzerinde yükseldi. Tavrındaki değişiklik anlık ve acımasızdı. "Dön. Arkana."

Yutkundu. İçgüdülerini birbirine savaştı. İki yarım, birbirinden çok farklı iki şey istiyordu. Onun çok ilkel bir yanı anında itaat etmek, istediğini sorgusuz sualsiz yapmak istiyordu. Evet. Diğer yanı ise tırnaklarıyla yüzünü parçalamak, tıslamak ve ona ne tür vahşi bir canavarı evcilleştirdiğini göstermek istiyordu.

Mantık galip geldi.

Bu, savaşılmaya değmezdi. Zaten yaralıydı ve başı hala dönüyordu.

Ona sırtını döndü.

"Güzel." Dağınık saçlarını düzeltti. "Seninle benim birbirimizi çok karmaşık bir şekilde anlamamız gerekecek diye düşünüyorum."

"Sanırım öyle bir hisse kapılmaya başladım." Elbisesinin arkasındaki fermuarı açtığını hissederken kıpırdamadı. Elbise doktor tarafından neredeyse parçalara ayrılmıştı, ancak yarasını dikmek için tamamını çıkarmamıştı. Sadece ihtiyaç duyduğu kısmını açmıştı. Doğal olarak, fermuar yarıda sıkışmıştı. Raziel tereddüt etmeden fermuarı yırtarak açtı.

Elbise zaten tamamen çöpe atılacak bir şeydi. “En azından, dayanabildiği sürece.”

Mırıldandı. "Gerçekten de. Bana sevgililerim arasındaki şöhretim hakkında neler duyduğunu anlat. Acı gerçekleri söyle." Elbisenin omuzlarını dikkatlice sıyırdı, sol kolundaki bandajlı kesiğe dokunmamaya özen gösterdi. Dikiş gerektirecek kadar kötü değildi, ama ıslanmaması gereken bir şey daha.

"Onları kırıyorsun."

"Daha açık konuş." Adam eğilerek, önce bir bacağını, sonra diğerini elbiseden çıkarmasını istedi. Elbise artık kirli, parçalanmış, kanlı paçavralardan ibaretti. Üzerinde çorapları, korsesi, jartiyeri ve iç çamaşırı vardı.

"Beğendiğin bir erkek ya da kadın bulursun, sonra onları zihinsel ve fiziksel olarak kullanıp istismar edersin, ta ki paramparça olana kadar. Bazen ölü bulunurlar. Bazen de daha da kötü durumda bulunurlar." Bunun nereye varmak istediğinden emin değildi, ama eğer gerçeği öğrenmek istiyorsa, peşinden gidecekti.

"Hım." Çoraplarının tokasını çözdü. Çoraplar yırtıktı ve elbisesiyle aynı durumdaydı. "Eh, bu çoğunlukla doğru. Ama önemli bir parçası eksik, canım." Çorapları bacaklarından aşağı doğru indirdi ve teker teker çıkarmasını sağladıktan sonra, elbisesiyle birlikte yığının içine attı.

"Eminim bu durumun seni gizlice iyi adam yapan yanı da bu." diye sırttı ona.

Gülerek homurdandı ve ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Elbette." Ayağa kalkmadan önce gülümsemesi soldu ve korsesinin arka bağcıklarını çözmeye başladı. "Hayır, onlara yaptığımı söylediğin şey doğru. Hikayelerde eksik olan şey, onlara yaptığım şeyin aslında onların isteği olduğu gerçeğidir."

Kaşlarını çattı. Bu hiç mantıklı değildi. Başını çevirip ona baktı. "Ne?"

"Bazı insanlar kırılmayı ister. Bazı insanlar belki de ruhlarının nasıl oluştuğuna dair inançlarına uygun bir şekilde davranmak ister. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ben... kendim de tam olarak anlamıyorum." Yüz ifadesi donuklaştı.

Aşağıdaki efendiler.

Doğruyu söylüyordu.

"Partnerlerim her zaman istekli oldular. Bir sonraki varış noktalarının ya tabut ya da akıl hastanesi olacağını bilerek yatağıma girdiler." Ona

baktığında, acımasız ve kötü niyetli sırtışını gördü. Ve ani bir aydınlanmayla fark etti ki... bu sırtış tamamen kendisine yönelikti. "Annem her zaman ailedeki yaratıcı olanın ben olduğumu söylerdi."

Korsesini çıkarıp bir kenara attığında, kadın ona doğru döndü. Adam onu izledi, yüzünde aynı temkinli, acımasız gülümseme vardı. Ama kadın buna inanmadı. "Ya kırılmak istemeyen sevgililerin ne olacak?"

"Ah, canım. Herkes kırılmak ister..." Elini çenesinin içine aldı, başparmağını çene çukuruna, tırnağını da alt dudağına hafifçe dayadı. Sanki onu öpecekmiş gibi daha da yaklaştı. "Her şey sadece derecelere bağlı. Ve sonunda... yeniden inşa edilmeyi isteyip istememelerine."

Cevabı neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Bunu göreceğiz."

"Evet. Bence kesinlikle yapacağız, küçük katilim." Gülümsedi ve ellerini kalçalarına yerleştirdi. İç çamaşırını uyluklarından aşağı kaydırıp yere düşürdü. "Şimdi." Küveti işaret etti. "Otur."

Duş başlığına giden hortumla onu boğmak istedi.

Ama o kendini tuttu.

Uzun ve hırıltılı bir iç çekerek söylenenleri yaptı.

Raziel küvetin kenarına oturdu ve onu yıkamaya başladı. Ancak, ona bakan, dadılık yapan, saçını yıkayan ve onu prensesiymiş gibi özenle besleyen kişi kendisi olmasına rağmen, kız bir şekilde bunun bir uyarı atışı olduğunu hissetmeden edemedi.

Ona saten bir gecelik verip yatağına yatırırken, onu nazikçe öptü ve beyin sarsıntısının onu rahatsız etmemesi için dört saat sonra uyandıracağına söz verdi...

O hâlâ bir şekilde biliyordu.

Raziel Nostrom'un savaş ilan ettiği gündü.

Ve artık oyun gerçekten başlamıştı.

ON ALTI

Ertesi gün öğleden sonra saat iki civarında Raziel yeni eşini uyandırmaya gittiğinde, kadın sızlanarak başını yastığın altına soktu.

O kadar sevimliydi ki, istemsizce kıkırdadı. Kendini evlenmiş bulduğu yaratık, çelişkili bir kişilikti. Hem şiddete meyilliydi, hem de zaman zaman garip bir şekilde masumdu.

Ve bu dünyada iyi bir bulmacadan daha çok keyif aldığı hiçbir şey yoktu.

Yastığı eline alıp, kadının tekrar sızlanmasına güldü.

"Hadi ama, giyin bakalım küçük katil. Aile bir toplantı yapıyor ve annem senin de katılman konusunda ısrar etti."

İnledi. "Neden? Benden nefret ediyor."

İyi bir soru. Bunu annesine kendisi de sormuştu. "Çünkü oğlanlar arasında senin o mezbahadan nasıl kendi başına çıktığın haberi çoktan yayıldı. Sanırım annen hikayeyi kendi ağzından duymak istiyor. Ve senin de olacakları duymak isteyebileceğini düşünüyor."

Karısı başını kaldırdı ve uykulu gözlerle ona baktı. Bu fikirden hiç hoşlanmadığı ve muhtemelen on saat daha uyumayı dört gözle beklediği açıktı. Ama derin bir iç çekerek ellerini yüzüne sürdü, homurdandı ve başka bir şikayette bulunmadan yataktan çıkmak için yan tarafına döndü.

Yatağın kenarından kalkıp saçını taramayı bitirmek için banyoya gitti. Zaten giyinmişti. "Şurada, gardıropta senin için kıyafetler var." diye söz konusu mobilyayı işaret etti. Bir gün önce onun için gardıroba kıyafetler yerleştirmişti.

Giyinip hazırlanması sadece birkaç dakika sürdü ve hâlâ çok yorgun olmasına rağmen yüzünde sessiz bir kararlılık ifadesi vardı. Karnının guruldaması o kadar yüksek sesle oldu ki, odanın öbür ucundan bile duyuldu.

Sırıttı. "Evet, yemek olacak."

"Bana öyle bakma, bunu soran ben değildim." Kadın ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ama şükürler olsun ki dün gerçekten hiçbir şey yiyemedim."

"Bana düşünlerde böyle şeyler yapılmaması gerektiği söylendi." Koridora açılan kapısını araladı, önce onun çıkmasına izin verdi, sonra da kendisi çıktı. "İtiraf etmeliyim ki onlara pek inanmadım." Onu koridordan geçirip merdivenlerden aşağı indirdi. Ailesinin çoktan salonda toplandığını duyabiliyordu.

O da açlıktan ölüyordu. Ama muhtemelen konuşmanın büyük kısmını o yapacağı için karnını doyurmak için beklemesi gerektiğini biliyordu. Ve ne yazık ki, karnını doyurmak istediği şey—küçük katilinin kanı—birkaç gün daha menüde yoktu. Ya da en azından, Doktor Williams böyle ısrar etmişti.

O kadar uzun süre bekleyip bekleyemeyeceği henüz belli değildi.

Raziel, yemek odasına yaklaşırken yeni eşinin geride kaldığını fark etti; muhtemelen ilk giren olmak istemiyordu. Onu suçladığı için bir şey söylemedi. Ailesi, kendisi için bile biraz fazla kalabalıktı.

Belki de özellikle onun için.

Yaşanacaklara kendini hazırlayarak omuzlarını dikleştirdi ve içeri girdi.

* * *

Tanrım, Nadi çok huysuzdu. Sanki tren kazası geçirmiş gibi her yeri ağrıyordu. Açlıktan ölüyordu. Beyin sarsıntısı hafif bir baş ağrısına dönüşmüştü. Ve yan tarafındaki dikişler iyileşmeye başladıkça kaşınmaya başlamıştı. Neyse ki, periler çabuk iyileşirdi. Ne yazık ki, bu, insan olmadığını gizlemek için yarayı tekrar açmak üzere sürekli banyoya gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. O ürkütücü doktorun yarasını enfeksiyon açısından kontrol edip etmeyeceğinden emin değildi, ama Raziel'in çok hızlı iyileşirse fark edeceğinden emindi.

Çabuk iyileşen morlukları açıklamak bir şeydi. Bunu şansa ve genetiğe bağlayıp geçiştirebilirdi. Ama kurşun yarasının haftalar yerine günler içinde

iyileşmesi ve iz bırakmaması? Bu anında şüphe uyandırırđı.

Onu oldukça sinirlendiren bir diğerk şey de, uyandıktan sonra ilk iş olarak aslanın inine girmek zorunda kalmasıydı. En azından Raziel önden girdi. O, Raziel'i kalkan olarak kullanarak salonuna doğru yol gösterdi. Bir duvar boyunca kurulmuş bir masada yiyecekler vardı; sandviçler, atıştırmalıklar, bunun gibi şeyler.

Etrafında toplanmış vampirlerin bakışlarını umursamadan, doğruca masaya yöneldi. Herkes oradaydı.

Mael, kollarını iri göğsünde kavuşturmuş, yakışıklı yüz hatlarını asmış bir şekilde bir duvarın yanında duruyordu.

Lana, her zamanki gibi derli toplu ve kusursuz bir şekilde sandalyede oturuyordu, Azazel de yanındaki koltuğa tünemişti.

Volencia farklı bir sandalyede oturmuş, uzun ve zarif pirinç bir tutacağın ucuna yerleştirilmiş sigarasını içiyordu.

Nadi'nin tanıdığı birkaç kişi daha etrafta dağılmış halde, kahverengi cam şişelerden içki içiyor veya sert alkol yudumluyordu. Bazılarını bir önceki gece gördüğünü düşündü.

"Şimdi bunu doğrudan Red Lace'e sorabilirsiniz."

Kırmızı Dantel mi? Nadi gözlerini kırpıştırdı ve konuşan Mael'e bakmak için başını çevirdi. "Affedersiniz?"

Dev vampirin gülümsemesi hem eğlenceli hem de bunalmış bir ifade taşıyordu. "Dedikodular çok hızlı yayılır. Ve dün gece o lağım çukurundan çıkarken oldukça ilginç bir görüntüydün."

"Hımm." Daha önce hiç lakabı olmamıştı. Yoksa bu bir unvan mıydı? Omuz silkti ve tabağını doldurmaya devam etti. "Pek etkileyici değil. Kanın çoğu muhtemelen benim kanımdı."

Birisi kıkırdadı. Azazel olabilirdi. Kadın pek umursamadı.

"Tam olarak ne olduğunu açıklayabilir misin? Mümkünse en baştan başla. Ve bize, senin gibi aptal bir çocuğun üç silahlı adamdan nasıl kaçmayı başardığını çok detaylı bir şekilde anlat?" Volencia pek de etkilenmiş görünmüyordu.

Nadi'nin o anda yapmayı düşüneceğı şey biraz yemek yemek, sonra bira şişelerinden birinin boynunu kırıp Volencia'nın kendini beğenmiş suratına sürmek olurdu.

Fakat.

Bu durum şu anda muhtemelen onu biraz sıkıntıya sokardı.

Bunun yerine, buzun üzerinden bir bira şişesi alıp kanepeye oturdu ve sessizce, keyifli bir şekilde zamanını geçirdi. Raziel ise annesine sırtını dönmüş, barının başında kendine büyük bir kadeh kan şarabı dolduruyordu. Volencia göremeyebilir ama Nadi, yüzündeki eğlenmiş ifadeyi fark etti.

Kadının annesine takıldığı ufak tefek şakalardan keyif alıyordu.

Belki de aralarındaki bağ, düşündüğü kadar güçlü değildi.

Bu, onun kullanabileceği bir şeydi.

“Şey,” diye başladı Nadi, çok uzun bir sessizliğin ardından. “Eğer oradan kurtulmak için bacaklarımı açtığımı ima ediyorsanız, sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Aklınıza gelen ilk çözümün bu olması beni şaşırtmadı, ama sorunları çözmenin başka yolları da var.”

Bu sefer Azazel kahkaha attı.

Volencia'nın yüzü öfkeyle karardı. "Kendine dikkat et..."

Nadi, yaşlı vampir kadının öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. "Son yirmi dört saatim tam bir felaketti. Az kalsın havaya uçurulacaktım, kaçırıldım, bir bagaja tıklandım, terk edilmiş bir mezbahada sürüklendim, tehdit edildim ve vuruldum. Açlıktan ölüyorum, beyin sarsıntısından iyileşiyorum ve bitkinim. Dün üç adam öldürdüm. Tavrınıza iyi karşılık veremediğim için özür dilerim."

Volencia sandalyesine yaslandı ve sanki sadece bakışlarıyla onu öldürmeye çalışıyormuş gibi ona baktı. Neyse ki, vampirlerin böyle bir gücü yoktu. En azından Nadi'nin bildiği kadarıyla.

Nadi birasını yudumladı ve soğuk sıvı diline değdiği anda anında rahatlama hissetti.

Raziel onun yanına oturdu. "Annemin size sormaya çalıştığı şeyin, İltaniler sizi rehin aldıktan sonra ne olduğu olduğuna dair olduğunu düşünüyorum."

Başını sallayarak derin bir nefes aldı, tuttu ve hızla verdi. "Beni bir odaya götürdüler ve orada yaşlı bir peri adamla tanıştım... Uzun yeşil saçlı ve soluk yeşil tenliydi. Bir sürü boncuk takıyordu."

"Luciento," diye homurdandı Mael, sonra da kendi kendine küfretti.

“Bana bunun kişisel bir şey olmadığını, sadece bir tuzağın yemi olduğumu söyledi.” Nadi başını salladı. “Herkes gittikten sonra, beni korumak için geride bırakılan üç adam dışında, binanın patlayıcılarla tuzaklandığını anladım. Üç adam çok konuşuyordu ve benim zararsız olduğumu sandılar.”

Volencia alaycı bir şekilde güldü. Nadi ise bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

Lana, onu büyük, endişeli ceylan gözleriyle izliyordu ama sessizce dinliyordu.

“Adamlardan birine tuvalete gidebilir miyim diye sordum.” Bir tabaktan dilimlenmiş bir çeşit sebze alan Nadi, yanına koydukları sosa batırdı. Ne olduğu umurunda değildi. Yemekti işte. “Nazik davranıp kabul ettiler. Beni özel bir yere götüren adama geri dönmesini söyledim. Döndüğünde, silahını çaldım ve onu vurdum.”

"Zekice." Lana gülümsedi. "Kimse bir kadının dolu mesanesinden yakınmasını dinlemek istemez."

"Bravo!" diye mırıldandı Azazel bira şişesinin ağzına doğru.

“Diğer iki adam silah sesini duydu ve ben kaçmaya çalıştım ama beni yakaladılar.” İşte bu noktada yalan söyleme yeteneği işe yaramak zorunda kaldı. Bazen, tüm hayatını bir kurgu olarak yaşamanın avantajları da olabiliyordu. “Arkadaşları ölmüş olsa bile, hâlâ hayatta kalmamı istiyorlardı. Burada olmamın tek sebebi bu. Yoksa beni bir saniye içinde vurup öldürürlerdi.”

Volencia ona dik dik bakıyor, dış görünüşündeki herhangi bir çatlağı, hikayesindeki olası herhangi bir kusuru, birbiriyle uyuşmayan herhangi bir parçayı arıyordu.

Ama öyle bir tane bile yoktu.

“Diğer ikisini ben vurdum.” Nadi içini çekti ve omuz silkerek ağzına bir parça daha yemek attı. Çiğneyip yuttuktan sonra düşüncesini tamamladı. “Ya ben ya onlar. Kavga sırasında yere düştüm ve kafamı fayansa çarptım, bu yüzden beyin sarsıntısı geçirdim.” Hikaye gerçeğe o kadar yakındı ki, gerçek olabilirdi. Tek fark, John'u hayatta bırakmış olmasıydı.

Raziel uzanıp saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ani dokunuş karşısında neredeyse irkildi, buna hiç alışkın değildi.

“Sanırım, uzak şehirlerde büyüyen biri için beceriklilik gerekli bir özellik.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdikten sonra elini omzuna koydu. “Son tercihim ne olursa olsun, bu ailede işime yarayabilir.”

"Umarım insanlar sana çok sık el bombası atmazlar." Ona isteksizce gülümsedi.

"Sadece ara sıra." Yüzünde geniş bir sırıtiş belirdi.

Bu onu hafifçe güldürdü. Başını sallayarak yemeğine geri döndü.

Neyse ki, bu noktada Mael konuşmayı devraldı. "Sorun şu ki, bu muhtemelen savaş anlamına geliyor. Eğer onları metropolü terk etmeye ikna edemezsek, peri pisliklerinin tamamen yok edilmesi gerekiyor. Onlara kesinlikle güvenilemez."

Raziel'in yüz ifadesi karardı. "Sana seni uyardığımı söyleme fırsatını kaçırmayacağım, kardeşim."

"Biliyorum, biliyorum." diye iç çekti Mael. "Ama perilerin bile bundan daha fazla onuru olduğunu sanıyordum. Belli ki yanılmışım."

Nadi, görünürde tepki vermemek için tüm öz kontrolünü, tüm benliğini toplamalıydı. Tabagındaki yemeğe ve elindeki soğuk biraya odaklandı. Hayatını metropolün üst dünyasında, insanların ve vampirlerin kendi halkına hakaret edip perilere tükürmelerini dinleyerek geçirmişti. Ama en büyük düşmanlarının böyle konuşmasını duymak, onu ölü bedenleriyle dolu, duvarlarına kan sıçramış bir oda hayal etmeye itti.

Başını öne eğerek yemeğine odaklandı. Açlığı mide bulantısına dönmüştü ve şimdi canavarı yatıştırdığı için sakinleşiyor gibiydi.

"Onlara saldırmak sadece yer altına kaçmalarına neden olur." Lana sandalyesinde kıpırdanarak Azazel'in yanına yaslandı. "Sence çoktan saklanmaya başlamış olabilirler mi?"

"Hayır." Mael boynunu küttetti. "Mağaraları bırakmayacaklar. Geldiğimizi bilseler bile. Orada sahip oldukları için çok çalıştılar. Ama belediye başkanlığı seçimleri yaklaşıyor, depolardaki toplu katliamı örtbas edecek vaktim yok."

Raziel, şarap kadehinin kenarına tırnaklarıyla yavaşça vurdu. "Yapacağım. Onlara sadece birkaç can kaybıyla huzur içinde ayrılma fırsatı sunacağım. Eğer hayır derlerse..."

"Öyleyse en iyi yaptığın şeyi yap, kardeşim." diye sırttı Mael.

Raziel isteksizce güldü. "Her zamanki gibi." Duraksadı. "Tek başıma gidiyorum ve Deniel'in silahlarından birkaç koliye ihtiyacım olacak."

Kadın, kafasında dönen çarkları görerek onu merakla izledi. Ne planlar kurduğunu bilmiyordu. İltanilerin kontrolündeki mağara ağızları, hem metropolün hem de Vahşi Bölge'nin yeraltına uzanan tünel ağına bağlıydı. Bu, orayı adeta bir labirent haline getiriyordu ve Luciento gibi periler orayı avuç içi gibi biliyorlardı. Bu da onları köşeye sıkıştırma olasılığını en iyi ihtimalle çok düşük hale getiriyordu.

"Sen odanın öbür ucundan kürdanla hamamböceği yakalamaya çalışmaktan bahsediyorsun." diye homurdandı Lana, Nadi'nin de merak

ettiği bir şeyi, ama çok daha agresif ve hakaret dolu bir şekilde dile getirerek.

“Aynen öyle. Tek ihtiyacım olan hassasiyet, bu yüzden yalnız gidiyorum.” Raziel başını salladı. “Luciento ve peri seven insanlardan oluşan tüm çetesi, sadece benim elimle yok edilecek.”

“Kesinlikle hayır.” Volencia öne doğru eğildi ve elini sandalyenin koluna vurdu. “Sen aptal mısın?”

Raziel gözlerini devirdi. “Yirmi adamla içeri dalmak, tam olarak bekledikleri ve hazırlıklı oldukları şey olacak. Bir silahlı çatışma, muhtemelen daha fazla patlayıcı ve bir ceset yığını olacak. Gazetelerin dikkatini çekmek istemiyorsanız, bunu sessizce yapmalısınız. Dikkatlice. Ve cerrahi bir şekilde. Ben içeri girdiğimde, onları kontrolüm altına almış olacağım. Onlarla iyi niyetle bir anlaşma yapmaya çalışacağım. Eğer gitmeyi reddederlerse? Hepsi ölecek.”

Nadi bunu kabul etmekten nefret ediyordu... ama iyi bir plandı.

Mael, ağır ve yorgun iç çekişinden anlaşıldığı üzere, aynı fikirdeydi. Yüzünü eliyle sildi ve teslim olurcasına iki elini de havaya kaldırdı. “Pekala. İltaniler senin için geldi. Bunu senin istediğin gibi yapacağız.”

Kahretsin. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. En büyük düşmanı amcasını ve eski klanını öldürmek için harekete geçecekti. Ya Raziel ölecekti ya da Luciento. Raziel onun hedefiydi, Luciento'nun değil. Ve son olaylara rağmen amcasına karşı hâlâ sadakat duyuyordu.

Kahretsin. Kahretsin! Nadi başka seçeneği olmadığını anladı. Bira bardağından bir yudum alıp içini çekti. “Seninle geliyorum.”

Raziel'in kahkahası, sanki hayatında söylediği en komik şeymiş gibi, tamamen mizah dolu bir kahkahaydı. “Kaçırma sırasındaki performansınızdan etkilendim ama kesinlikle hayır.”

“Kapıya vardığın anda kafana kurşun sıkmalarını ne engelleyecek? Hayır, ‘iyi niyetle’ konuşurken rehin tutmalarına izin vereceğin bir şeye ihtiyacın var.” Ona dik dik baktı, ailesinin önünde onunla aynı seviyede konuşmaya cüret etti. “Ve kendimi koruyabileceğimi kanıtladım, değil mi?”

“Onu da yanına al,” diye araya girdi Mael. “Biraz intikam alma hakkını kazandı.”

Raziel dişlerini göstererek ağabeyine hırladı ve içinden küfretti: “Eğer ölürse—”

Nadi sözünü kesti. “O zaman zahmetli bir balayı için endişelenmene gerek yok. Beni öldürmek mi yoksa dönüştürmek mi gerektiğine karar

vermek zorunda kalmazsın artık. Sorunların çözüldü. Yaşayıp yaşamamam umurunda değil. Öyleyse, gitmek istiyorsam neden beni de götürmüyorsun?"

Raziel'in ona attığı bakış, onu yerin dibine geçmek istemesine neden oldu. Tanrı aşkına, onu çok kızdırmıştı. Ama bir an sonra ifadesi yumuşadı ve elini uzatarak nazikçe çenesini kavradı, kulağına fısıldadı: "Bu aileye katıldığında neler olduğunu görmek istiyor musun? Benim peşimden gelmek ve gerçekte ne tür bir canavar olduğumu görmek istiyor musun? Öyleyse olsun..."

Adam doğruldu, onu orada şaşkın ve titreme isteğiyle boğuşurken bıraktı. "Pekala. O da benimle gelsin. Ben de bu korkaklar karaya oturmadan önce bu gece buradan ayrılıyorum. İşimiz burada bitiyor. O yüzden lütfen evimden defolun."

Ve işte böylece herkes dağıldı. Nadi, herkesin kendi aralarında mırıldanarak odadan çıkışını izledi. Raziel'in ruh hali kasvetli halden, boşluk kadar karanlığa bürünmüştü. Ayağa kalktı ve yatağına geri dönmeye hazırlandı.

Kadın kaçamadan önce odanın diğer ucuna doğru koştu ve bileğini kavradı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Bana kalırsa bu ailede oynayabileceğin tek rol bu." Ondan çekinmeyecekti. Ve korkmayacaktı. "Üstesinden gelebilirim."

Hiç beklemeden onu kendine doğru çekti ve sendelemesine, göğsüne çarpmasına neden oldu. Kolunu belinin alt kısmına dolayarak onu orada sabitledi. Tepki veremeden, dudaklarını yavaş ama yakıcı bir öpüşle yakaladı ve nefesini kesti.

Midesi anında kasıldı.

Ondan ayrılırken, kendinden son derece memnun görünüyordu. "Göreceğiz. Şimdi. Yatağına geri dön. Halletmem gereken önemli işlerim var."

Bunun üzerine, ailesinin geri kalanı gibi, tek kelime etmeden odadan çıktı ve onu orada şaşkın ve ne yapacağını bilemez halde bıraktı. O adamla ilgili neyin doğru neyin yanlış olduğunu her an anladığını düşündüğünde, adam gidip pusulayı ters çeviriyordu.

Lanet olsun ona, cehennemin dibine kadar.

Onu bıçaklamayı gerçekten dört gözle bekliyordu.

ON YEDİ

Keskin tırnaklar saçlarının arasından geçerek onu uykusundan uyandırdı.

Nadi'nin eli yastığının altındaki bıçağın sapını sıkıca kavradı. Ama kim üzerindeyse ona doğru hamle yaparken, parmakları bileğini kavrayarak onu durdurdu.

“Ah-ah.” Derin ve karanlık bir ses ona doğru gürledi, ardından bir kıkırdama geldi. “Buna ikinci kez kanmayacağım.”

Raziel.

Nadi gözlerini kırıştırarak uyandığında kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Vampir olan kocası, yatağın kenarında oturmuş, ona alaycı bir şekilde bakıyordu. Boğazına bir biftek bıçağı saplamak üzereydi ama kocası saldırıyı önceden tahmin edecek kadar zekiydi.

Diğer eliyle bıçağı kadının elinden çekip umursamazca komodinin üzerine fırlattı. Hayatına yönelik bu girişimini pek umursamadığı açıktı. Bileğini bırakmış, çoktan ayağa kalkmıştı. "Kalk. Vakti geldi."

Gözlerini eliyle ovuşturarak doğruldu, neler olup bittiğini anlamak için kendine gelmeye çalıştı. Gözleri odanın karanlığına alışınca, adamda bir gariplik olduğunu fark etti. Şöyle ki, giyim tarzı.

Kaşlarını çatarak, onu incelerken başını hafifçe yana eğdi. Genellikle şık giyinirdi; pahalı, özel dikim kıyafetler, her dikişi kusursuz, saçları mükemmel taranmış ve temizdi. Ama şimdi ayakkabıları çizik ve kirliydi, pantolonu ise kenarlarında yırtıklar olan koyu renk bir kottu. Keten bir gömleğin üzerine koyu gri yün bir yelek ve uzun siyah yün bir palto giymişti; bunların hiçbirisi uzun zamandır temizlenmemiş gibi görünüyordu.

Başının üzerine düz bir yün şapka çekilmişti ve saçları yağlıydı, ensesinde bir iple bağlanmıştı.

Yanaklarında ve boynunda koyu lekeler vardı; sanki metropolün kenarındaki çelik fabrikalarından birinden gelmiş gibiydi. Yüzünü her yerde tanıyacak biri olmasaydı, onu sokakta görüp sıradan bir işçi, makinenin bir başka dişlisi sanırdı. Hem de oldukça yakışıklı bir dişli.

Adam başını hızla şifonyere doğru çevirdi. Onun hareketini takip ederek, orada kendisini bekleyen bir yığın kıyafet fark etti. Bunlar, adamın ona sunduğu her zamanki açıkça cinsel içerikli kıyafetler değildi. Çok daha kullanışlı, tam anlamıyla anneye yakışır kıyafetlerdi. Hiçbir şey söylemeden yataktan kalktı ve giyinmeye gitti.

Savaşa gitme vakti gelmişti. Oraya vardığında ne yapacağına henüz karar vermemişti. Fırsat bulduğunda Razielle ihanet edip onu öldürecek miydi? Yoksa Nostrom klanından intikam almak adına Luciento'yu öldürmesine yardım mı edecekti? Küçük bir risk mi alacaktı, yoksa büyük bir risk mi? Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordu.

İntikam adına kendi amcasını katletme fikri korkunçtu. Yanlış geliyordu. Bunu yapabilir miydi? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu. Nostromları yıkmak adına, aralarındaki mesafe ne kadar açılmış olsa da, ailesini öldürebilir miydi? Ne zaman buna değerdii?

Düşüncelere o kadar dalmıştı ki çıplak uyuduğunu unutmuştu. Razielle'in daha önce görmediğı bir şey değildi bu elbette. Ama odanın karşısına doğru yürürken bakışları onu yakıp kavuruyordu.

"Çabuk iyileşirsin."

Tam da bundan korkuyordu. O kadar dikkatliydi ki, böyle şeyleri gözden kaçırmazdı. Bu, kurşun yarasını tekrar tekrar açmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Ve her şeyden çok bir hırıltıya benziyordu. Sözleri içini burdu, neredeyse bir tehdit gibi hissettirdi; sanki kendisi denemek istediğı bir şeymiş gibi. Kaçırılma olayından döneli otuz altı saatten az olmuştu ve bazı çizikler ve morluklar şimdiden solmaya başlamıştı.

Omuz silkti, sırtını ona dönerek, aralarındaki bariz hilenin bir parçası olarak getirdiğı eski çorapları giymeye odaklandı. "Hep böyleydim. Çiftlikte büyüdüm, bol güneş ışığı ve temiz hava vardı. Ve ineklerle çalışırken çok hırpalanmaya alışkırım. Büyükler ve..."

Raziel aniden arkasında belirdi. Yaklařtıķça nefesi kesildi ve çekmeceli dolabın içine doğru adım atmak zorunda kaldı. Kalçaları ahşap yüzeye bastırıldı, onu Raziel ile mobilya arasında sıkıştırdı. Hangisinin daha sert olduğunu bilmiyordu. Ya inlememek ya da dönüp tırnaklarıyla gözlerini oymamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Burnunu saçlarına gömdü, elleri ise çıplak kalçalarına yerleşti. Bir eli doğrudan bandajlı yaranın üzerindeydi. Yara inanılmaz derecede kaşınıyordu, dikişlerin etrafındaki deri bir insan için olması gerekenden daha hızlı iyileşiyordu.

Kalçasını ona doğru bastırırken aynı anda başparmağını bandajın içine soktu. Acının sızısı ve onun arkasındaki ham his, dayanılmazdı.

Ondan çıkan ses içgüdüsel oldu. İçindeki derin bir yerden geliyordu. Kontrol edemediği, hayvansı ve vahşi bir yerden. Açlıktan uluyan bir yerden. Var olduğunu ancak o anda fark ettiği bir yerinden.

Bu bir acı sesi değildi.

Ve bu ona ihanet etti.

Raziel hırladı.

Bu ses, ondan kopardığı inlemeye ilham veren şeyin kendisi kadar insanlık dışıydı. Kalalarındaki baskı azaldı, ancak sonra iki katına ıktı.

Tırnaklarını şifonyerin yüzeyine o kadar sertçe batırdı ki, yüzeyi çizmiş olabileceğine yemin etti. Sanki nefesi kesilmiş gibi hissetti.

Dudakları boğazına yapıştı ve dişlerinin uçlarını hissetti. Derinliklerin efendileri adına, işte bu sondu. Belki birkaç dakika içinde ölecekti.

Bu, onun içsel çatışmasını kesinlikle özecekti.

Fakat zihninin ilkel kısmı kontrolü ele geçirmişti, mantığa kulak asmıyordu. Sadece yalvarabiliyor, yakarabiliyor, inleyebiliyordu.

Evet, tanrım—evet!

Onun hırıltısı, derin bir araba motorunun gürültüsüne benzeyen, yapay bir mırıltıya dönüştü. Kadın başını ondan yana eğerek onu içeri davet etti.

Yumruğunu komodine vurduğunda, sanki bir anda ışık düğmesine basılmış, o anın üzerine bir projektör tutulmuş gibiydi. Oraya geldiği kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu; odanın karşısında, elleri yüzünün üzerinde duruyordu.

“Üzerini giy.” Her kelime dişlerini sıkarak söylendi. “Yapacak işimiz var.”

Titriyordu. Uyuşturulmuş bir uykudan uyandırılmış gibiydi. Hâlâ yarı bilinsizdi, hâlâ o sersemlik halindeydi—yıkılmaya hazırdı—ve şimdi buz

dolu bir banyoya atılmıştı. Kendini uyandırmaya çalışarak başını salladı. "Ben—"

"Arabada olacağım." Raziel çıkarken kapıyı sertçe çarptı.

Şaşkınlıkla giyinmeyi bitirdi. Kıyafeti onunkiyle aynıydı—iki yoksul. Banyoya gitti ve saçlarını karıştırdı. Bir önceki gecenin yarısını içtiği şarabın mantarını alıp cebine soktu. Raziel'in "kostümü" için verdiği eski püskü ayakkabılarını ve kendi yün şapkasını giyerken iç çekti.

Onun çelişkili duygular içinde olduğunu söylemek, durumu hafifletmek olurdu.

Aşağı kata inerken, gardiyanlar araba yoluna doğru ilerlerken ona neredeyse hiç dönüp bakmadılar. Orada, daha iyi günler görmüş, branda kaplı bir kamyon duruyordu. Kamyonun arkası tahta kasalarla doluydu. Tahmin etmesi gerekirse, bunlar mühimmat gibi görünüyordu. Deniel'den gelen silah kasalarından bahsetmişti.

Raziel, sürücü koltuğunun arkasında oturmuş, ellerini ince metal direksiyon simidine koymuştu. Kirli ön camdan öfkeli bakışlarla etrafa bakıyordu.

Yolcu koltuğuna oturdu ve elini uzatarak, "Çakmağınızı ödünç almam gerekiyor," dedi.

Bu da onun kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

Kadın da karşılık olarak ona ifadesiz bir bakış attı. "Ha, hadi ver şunu."

Bir an sonra onu avucuna koydu.

Çakmağı açıp fitili yaktı ve cebine koyduğu şarap şişesinden mantarı çıkardı. Mantarı tutuşturup çakmağı tekrar kapattı. Mantarın biraz yanmasını bekledikten sonra söndürdü.

Dikiz aynasını kullanarak yüzüne is gibi siyah kömür tozu sürdü, sonra parmaklarıyla dağıttı. "En iyi sahte kir böyle oluyor. Bunu bazı gezici gösteri sanatçılarından öğrendim." Mantarı tekrar yaktı. "Ellerini göster. Yüzünü yaptın ama ellerini yapmadın, eminim."

Raziel aşağı baktı. Gerçekten de ellerinin arkası tertemizdi. Düşünceli bir şekilde mırıldanarak, mantar isini önce parmak boğumlarına, tırnaklarına ve ön kollarına sürmesine izin verdi, sonra o da aynısını kendi vücuduna yaptı.

Çakmağını ona geri verdi ve mantarı cebine geri koydu. "Gördün mü? Ben sadece baştan çıkarıcı bir kadın değilim."

Kamyonu vitese taktı. Şehirde birkaç dakika sessizce ilerlediler. "Torpidoda senin için bir bıçak ve bir tabanca var."

Metal kapağı açıp ikisini de kemerine soktu. Bıçağı tabancadan daha çok kullanacağını tahmin ediyordu. "Bir planımız var mı?"

"Luciento, mağalarda Vahşi Bölge'den gelen malların ticaretini denetliyor. Arkadaki silahlar düzenli bir sevkiyat; biz sadece Deniel'in her zamanki adamlarının yerini alıyoruz, üstelik barış teklifi olarak iki katını birden taşıyoruz." Razel bir yan sokağa saparak, metropolün alt seviyesine inen bir rampadan aşağı indi.

Aşağıya doğru indikçe binalar daha da kasvetli ve duman ile kirden kararıyordu. Binalar daha da sıkışık hale geldikçe, dairelere açılan pencereler de küçülüyordu. Bu durum, binaların daha önceki halleriyle arasındaki zıtlığı daha da belirgin hale getiriyordu.

"Bekle. Deniel, Iltanislerle mi ilgileniyor?" Razel'e bakmak için döndü. "Peri çetesiyle mi ilgileniyor?" Bunu biliyordu. Ama Monica bilmezdi.

"İşte bu ana nasıl geldiğimizin hikayesi." Razel, keskin yüz hatlarında tiksintiyle alay etti. "Luciento'nun o vahşi insan klanında kalan tek peri olmasını ve onları olabildiğince dişsiz bırakmayı nesillerdir sağlıyoruz. Ama kuduz köpekler yine de kuduzdur ve Mael onların kayıtsızlığını sadakatle karıştırdı. Iltaniler açgözlülük yapıp hakları olmayan anlaşmalar yapmaya karar verdiler, biz de onlara ders vermek için ortaklarını öldürdük. Bunun karşılığında, kendilerini besleyen eli son kez ısırdılar."

Luciento, Iltani klanında kalan tek periydi. Nadi bunu tahmin ediyordu ama bu bilgi canını yakıyordu. "Yani... neden sandıklarla geliyoruz?"

"Çünkü kuzenim Deniel, ne yaptığını bilmediğimizi, Luciento ile yaptığı küçük gizli anlaşmalardan haberdar olmadığımızı düşünüyor." Razel alaycı bir şekilde güldü. "Bunun devam etmesine izin verdik çünkü canavar avcılarına karşı birkaç çift göz ve kulağımız daha olması işimize yarıyor. Ve geçmişte Deniel, ailelerimiz arasında kavgalar çıktıktan sonra Luciento'ya her zaman bir barış teklifi yaptı; bu da 'Sorun bende değil, onlarda' demenin bir yoluydu. Yani, birkaç ekstra silah sandığı kapıdaki aptalların yanından geçmemizi sağlayacak. Sonra da onlar için çok geç olacak." Başını salladı. "Düğünümde bana saldırmaları için..."

"Düğünümüz." Ona anlamlı bir bakış attı.

"Onlar seni senin iyiliğin için hedef almıyorlardı," diye karşılık verdi. "Düğünümde ailemi öldürmeye çalışıyorlardı."

"Neyse." Gözlerini deviren Nadi, şehrin akışını izlemeye devam etti. Şehrin bu kısmına aşinaydı; dürüst olmak gerekirse, onun bölgesinden daha çok. Metropolün pahalı kısmına sadece öldürmek için giderdi. Burası

yaşadığı yerdı. Ama ait olduğu yer değildi. Ait olduğu yer aşağıdaydı, Vahşi Doğada.

Luciento'nun memleketi.

Diğer perilerle birlikte.

Gözlerini kapattı. "Beni getirmeyi neden kabul ettin ki?"

"Haklıydın. Luciento'nun beni görür görmez vurmaması için bir nedene ihtiyacım var. Konuşmak için yeterince zamana ihtiyacım var." Raziel duraksadı. "Ve akıllıca davranacağına güvendiğim birine."

Bu ilginçti. Bir an onu izledi. Tam olarak güvendiği biri değildi ama zekice davranacağına güvendiği biriydi. "Teşekkürler?"

"Rica ederim." Sırıttı. "Ayrıca, başka bir konuda haklıydın. Ölürsen, bana bir tekne yolculuğundan tasarruf ettirirsin. Annemin balayı sırasında ölmen konusunda ısrar ettiğini bilmelisin. Dönüştürölmemelisin."

Kahretsin. Bu tamamen beklenmedik bir şey değildi. Volencia ondan nefret ediyordu ve bu duygu karşılıklıydı. "Ve bu onun vereceği bir karar, senin değil mi?" diye homurdandı. "Çünkü o ailenin reisi."

"Açık olarak."

"Hım. Demek ki onu daha önce azarlamamalıydım?"

"Hiçbir önemi olmazdı. Senin ölümün babana ve dış karakollarda onun için çalışan insanlara bir mesaj göndermek içindi. Annem de benim dikkatimin dağılmasına ihtiyacı olmadığını söyledi." Raziel alaycı bir şekilde sırıttı.

Dalgın bir haldeydi. Bir an Raziel'i izledikten sonra cesur bir tahminde bulundu. "Sanırım demek istediği, yalnızken kontrol edilmesi daha kolay olduğuydu."

Cevap vermedi. Ve yüz ifadesi de değişmedi. Sanki kadın hiç konuşmamış gibi kamyonun ön camından dışarı bakmaya devam etti. Oysa kadın denemişti.

"Her iki durumda da, mantıklı davranıp beni bu gece yanına aldığın için memnunum. Birkaç gün sonra bir tür çarpık kan kurbanı olmaktansa, işe yarar bir şekilde ölmeyi tercih ederim." Nadi dikkatini tekrar sokağa çevirdi. Luciento'nun operasyon üssüne yaklaşıyorlardı. "Yanınıza neden bir kadın getirdiğinizi anlamakta zorlanabilirler. Ve beni tanıyabilirler." Takmış olduğu şapkayı yüzüne daha da indirdi.

"Şey, silahlar yeterli olmazsa diye, barış teklifinin bir parçası olduğunuzu söyleyeceğim. Bununla başa çıkabilirsiniz."

Ne yaptığının farkına varmadan koluna bir tokat attı. Ama bu, ondan içten bir kahkaha ve ona uygun bir gülümseme kazandırdı. Başını sallayarak pencereden dışarı baktı. Çoğunlukla kendi yarım gülümsemesini gizlemek için. "İltanilerden hiçbiriyle yatmayacağım."

"Hayır, ama bu seni onlardan biriyle yeterince uzun süre yalnız bırakarak onu bıçaklamana olanak tanır."

Onun mantıklı konuştuğu zamanlardan nefret ediyordu. "Onların sırayla yapacaklarını varsayıyorsun."

Burun kıvırdı. "Haklısın. Eminim sen de o türden bir fahişe olmadığını savunabilirsin."

"Ah, evet. Hani şu klas, tek tek ilişkiye giren türden fahişe."

"Kesinlikle." Konuşmadan son derece keyif aldığı belliydi.

Duraksadı. "Orada ne oldu? Yatak odasında? Neden sen—"

Sözünü keserken yüz ifadesi düştü. "Yapma."

İçini çekti. "Yakında öleceğimi biliyorum ama—"

Sözünü kestiğinde dişleri uzamıştı. "Seni paramparça etmemek için kendimi zor tutuyordum."

Şaşkınlıkla durdu.

"Kanının kokusu beni çıldırtıyor." Sözleri, ikinci bir ses gibi derin bir hırıltıyla karışmıştı. Elleri direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki metal gıcırdadı. Derin bir nefes alıp tutuşunu gevşetmeye odaklanması gerekiyordu.

Bir an durakladıktan sonra devam etti: "Vurulduktan sonra seni tattım. Bu gezegendeki her türlü uyuşturucuyu kullandım, ama kanının bana yaptığı şey hiçbir şeye benzemiyor. Ne olduğunu bilmiyorum—neden sen—ama sana yakın olduğumda—bu arzu—çok güçlü."

"Ah..." diyebilirdi ancak. Buz gibi bir ürperti tüm omurgasından aşağıya doğru yayıldı.

Acaba peri olduğum için mi...?

"Seni bir ritüelde öldürmem gerekiyor, ama dürüst olmak gerekirse o kadar uzun süre bekleyebileceğimden emin değilim. Başarılı olsak da olmasak da, bu gece hayatta kalma ihtimalin oldukça düşük." Yüzünü buruşturdu. "Ve niyetim bu olsa da olmasa da."

Bok.

Onu bu gece buraya getirdi çünkü Luciento İltani ve tüm adamları öldükten sonra, onun da onların yanında bir ceset olma ihtimali oldukça yüksekti. Ondan beslenecek ve muhtemelen bu süreçte onu öldürecekti.

Onu tamamen içerek öldürmek ailesini utandıracaktı... ta ki ölümünü başkasının üzerine atana kadar. Peri çetesiyle olan kavgada bir ceset daha ne fark ederdi ki? Yatak odasındakinden daha kolay örtbas edilebilirdi.

Tabii eğer önce onu öldürmeyi başaramazsa. Ya da birbirlerini öldürmeyi başaramazlarsa. Zihninde canlanan bu görüntüye gülmemeye çalıştı. Ceset yığınının bulan kişi çok şaşıracaktı. Karada, Yılanın cesedinin altında ölü bir balık kuyruklu perinin cesedi ve ölü İltani insanlarından oluşan bir deniz. Gazeteler için ne manşet olurdu ama!

Derin bir nefes aldı, tuttu ve hızla verdi. "Şey. Umarım diğer oyuncakların kadar kolay kırılmam."

Raziel'in gülüşü sessizdi. "Ölümün daha iyi bir seçenek olduğunu düşünmeye çok çabuk başlayabilirsiniz. Birçok kişi de öyle düşünüyor."

Çenesi seğirdi.

Bir şekilde, gerçeği öğrenmek üzereydi. Ne olursa olsun—amcası ve yeni "kocas" arasında?

Bu gece tam bir karmaşa olacaktı.

ON SEKİZ

Nadi, kalbinin göğsünden fırlayacak gibi atmasını engellemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Vampirler kalp atışlarını duyabiliyordu ve düşman topraklarına gizlice girip cinayet işleme korkusunu bir nebze de olsa haklı çıkarabilse de, Razi'el'in şüphelerini daha da artırmak istemiyordu.

O zaten yeterince büyük bir çıkmazın içindeydi, bir de adamın bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başlamasına gerek yok.

Fark etmez. Zaten bu gece seni muhtemelen öldüreceğini söyledi.

“Buna başlamadan önce bilmeniz gereken iki şey var.” Razi'el, kamyonun eski, bakımsız motorunun gürültüsü arasında sesi zar zor duyulur bir şekilde sözünü böldü. “Biri doğrudan diğerine yol açıyor. Daha önce çektiğiniz acılara adil olmak adına, olabildiğince hazırlıklı olmanızı istiyorum.”

“İyi misin?” diye sordu ona merakla. Ona, kan bağımlılığından kaynaklanan açlık yüzünden onu paramparça etmeyi planladığını zaten söylemişti. Onun için durumun daha ne kadar kötü olabileceğini düşünüyordu acaba?

“Öncelikle, benim... yeteneğimin tam gücünü henüz deneyimlemediniz.” Dudaklarının kenarı ince bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Beni bu tür bir senaryoda özellikle faydalı kılan yetenek bu.”

“Hipnotizma. Çevrenizdeki insanları kontrol edebilirsiniz.”

“Kesinlikle. Bunu sana sadece bir kez kullandım ve o bile çok hafif bir dokunuştı. Sanırım bana Yılan demelerinin sebeplerinden biri de bu.”

“Saçım ile ilgili bir şey.” Ensesindeki dağınık topuzu işaret etti. “Bir türlü tutmuyor.”

“Tam olarak varmak istediğim nokta bu. Sadece sesimin gücüyle başkalarına istediğim her şeyi yaptırabilirim. Ama yanlarından ayrıldığımda, duvarlarla veya mesafeyle ayrıldığımda, bu etki kaybolur. Bu...” Söz arayışı içinde duraksadı. “Güneşe maruz kalmak gibi. Az bir hasarın iyileşmesi kolaydır. Ne kadar uzun süre maruz kalırsanız, hasar o kadar uzun sürer. Size tek bir emir verirsem, bu en fazla bir dakika, bir saat, bir gün sürebilir. Kişinin ne kadar zayıf veya güçlü iradeli olduğuna bağlı olarak.” Amaçsızca el kol hareketleri yaptı. “Bu kesin bir bilim değil.”

Bu çok ilginçti. Onun hipnozunun nasıl işlediğini hep merak etmişti. Bunu bir türlü tam olarak anlayamamıştı ve açıkçası kaynağına da hiç soramamıştı. Kamyonun bankında dönerek onu izledi. "Yani, birine bir şey yapmasını emredip sonra da gidersen? Örneğin—bizi şu korunaklı kapıdan geçirin ve kimseye burada olduğumuzu söylemeyin..." Derin bir nefes verdi. "Kahretsin. Herkes ölmek zorunda. İkinci şart bu değil mi?"

“Luciento'ya gitmesi için bir şans vereceğim. Kabul etmeyecek. Ve sonra, evet. Haklısın.” Yakut kırmızısı gözleri eğlence ve belki de biraz gururla parladı. Ama ifadesi hızla şaşırtıcı derecede boş bir ifadeye dönüştü. Neredeyse, hatta belki de biraz kasvetliydi. “Küçük katil, bu akşam bir nedenden dolayı hayatta kalman pek mümkün olmadığı için, zekânı hafife aldığım için içtenlikle ve dürüstçe özür dilediğimi bilmeni istiyorum.”

Bu gerçekçi geldi. Omuzları biraz düştü. "Özür kabul edildi, Raziel."

Hafif bir gülümseme geri döndü. “Vardığımızda, önce aldatma yoluyla ne kadar ilerleyebileceğimizi göreceğiz. Luciento ile bizzat konuşmakta ısrar edeceğim.” Parmaklarını direksiyon simidine vurdu. “Hepsini öldürmekte hiçbir sakınca görmüyorum, ancak Luciento bir korkak ve bir hain. Onu çok çabuk uyarırsak, tüm peri pislikleri gibi lağımlara kaçacak.”

Yüz ifadesini bozmadan sadece dinledi.

“Eğer burada neden bulunduğunuzu sorgularlarsa, barış teklifinin ikinci yarısı sizsiniz.” Sırıttı. “Silah kullanmada yetenekli olduğunuzu kanıtladınız. Ve eğer yastığınızın altında bıçakla uyumakta ısrar ediyorsanız, umarım onu kullanabilecek yeteneğe sahipsinizdir.”

"İdare ederim."

“Luciento'ya ulaştığımızda adamlarını etkisiz hale getireceğim. Luciento hipnozuma karşı bağışıklı olacak. Ama bire bir dövüşte periler vampirlere denk değil. Başka bir nedeniniz yoksa, benden yaklaşık 15 metre geride durmalısınız.”

"Neden?"

“Bir alanı kuşattığımda, menzil içindeki hiç kimse emirlerimi görmezden gelemmez. Silahınızın ucunu yemenizi emretmemi, itaat etmenizi istediğim bir emir olarak yanlış anlamanızı istemem.” Güldü. “Bu akşam sizin için, beyninizin tavana saçılmasını izlemekle ilgili olmayan başka planlarım var. Hayır, sizi çağırana kadar olabildiğince uzakta durun.”

“Sorun değil.” Yüzü bembeyaz oldu. Bir konuda haklıydı; onun gücünü bu şekilde kullandığını hiç görmemişti. Bunu defalarca duymuştu. Kendi elleriyle ya da arkadaşlarının ve yoldaşlarının elleriyle katledilen, odalar dolusu insan. En korkunç ve imkansız görünen yöntemlerle intihar. Hepsisi de sadece onun onlara yapmalarını söylemesi yüzünden.

Yılan, unvanını hak etmişti.

Olayı başkalarından duymak veya bir klasörde birkaç bulanık fotoğraf görmek, olayı bizzat görmekle çok farklıydı.

Midesi burkuldu. Neyse ki, tüm periler gibi o da onun hediyesine karşı bağışıklıydı. Ama azabının diğer yarısı da buydu.

Luciento ve Itaniler. Amcası ve eski klanı. Bunlar sıradan bir suç çetesi değildi. Bunlar, öldürmesine yardım edeceği sıradan vampirler veya kirli insan mafya üyeleri de değildi. Bunlar onun normal hedefleri değildi.

Bunlar onun insanlarıydı. Onlar onun arkadaşlarıydı, kan bağı olanlardı. Ailesiydiler.

En büyük düşmanının, yani intikam yemini ettiği adamın yanında bir kamyonun içinde oturmuş, kendi halkını katletmeyi planlıyordu.

Buna değer miydi? Onun intikamı neden diğer insanların hayatlarından daha değerliydi? Hayır. Hayır, mesele bu değildi. Bundan daha fazlası vardı.

O sadece ailesinin intikamını almıyordu; tüm Nostrom klanını yerle bir ediyordu.

Raziel'in önce ölmesi gerekiyordu; annesinin "Monica"nın kurban töreni sırasında ölmesi gerektiği konusundaki ısrarı bunu kesinleştirmişti. Eğer ikisi de baskından sağ kurtulursa, Nadi onunla birlikte atalarının evine gidecek ve sadece biri sağ salim kurtulacaktı.

Sonra, gölgelerin arasına sinsi sinsi geri çekilir ve Nostromların geri kalanını teker teker ortadan kaldırmak için zaman kollardı. Çünkü intikamı sadece Raziel'le sınırlı olmamalıydı.

Öyle olmak zorundaydı.

O sadece yerdeki otları koparmıyordu, köklerini zehirliyordu. Nostromları içeriden parçalayacaktı. Çünkü eğer bu "görev" sadece Raziel

ile ilgiliyse, onu yarım saat önce kamyonunda öldürmeliydi. Değil mi?

Sağ?

Elinde bıçak vardı. Elinde silah vardı. Vampirleri öldürmek zordu ama yenilmez değillerdi. Adamın gardı düşmüştü. Silahındaki mermileri kontrol edip, ne olduğunu anlamadan önce kafasına dört kurşun sıkabilirdi. Gözlerini sıkıca kapatarak kamyonun arkasına yaslandı ve derin bir nefes alıp verdi.

Hayır, bu her zaman dünyayı tüm Nostromlardan arındırmakla ilgiliydi.

Ama bu gece hızla hayatta kalma mücadelesine dönüşmüştü. Onun görevi şafağa kadar sağ salim ulaşmaktı. Oradan sonra nasıl devam edeceğini düşünebilirdi. Kendisi ölürse Nostromlardan hiçbirini öldüremezdi.

Yaklaşık yirmi dakika daha sessizce ilerlediler, ardından Raziël sürgülü ahşap kapısı olan büyük bir depoya yanaştı. Yuvarlak farlar, solmuş, dökülen boyanın üzerinde küçük parlak diskler gibi küçülmüştü. Kapıda "TEHLİKE, GİRİŞ YASAK, MAĞARA SİSTEMİ, FAE" yazan bazı yazıları zar zor seçebiliyordu.

Çenesi seğirdi. Raziël'in dikkatinin dağılmasına sevinmişti.

Raziël kamyonu durdururken söze girdi: "Son bir şey daha. Bu gece kendini kanıtlarsan, annemin fikrini değiştirme ihtimali var. Balayıyı erteleyebiliriz... belki de süresiz olarak."

Cevap verecek vakti yoktu. Hatta şokunu bile şapkasının kenarının altına saklamak zorunda kalmadan fark edemedi. Bunun kasıtlı olduğunu biliyordu. Kahretsin sana—

Koyu yeşil yün yelek giymiş bir adam onlara doğru yaklaştı ve elinin tersiyle burnunu ovuşturdu. Bu onun bir tikine benziyordu. Nadi, bunun uyuşturucu kullanıcısı olduğunu tahmin etti. Bu meslekte nadir rastlanan bir durum değildi. Adam elini kemerine soktu, kahverengi paltosunu kenara çekti ve ikisine de kemerine sıkıştırdığı silahı açıkça gösterdi.

"Kaybettin mi dostum?" İnsan adam Raziël'e alaycı bir şekilde baktı.

"Luciento'yu arıyorum," diye yanıtladı Raziël, aksanı alt metropoldeki bir çelik işçisinin aksanını kusursuz bir şekilde taklit ediyordu. Kadın etkilenmişti. "Deniel hediyeler gönderiyor, ben sadece kamyonu süren maymunum." Başparmağıyla aracın arkasına ve istiflenmiş kasalara doğru işaret etti.

"Bu kız kim?" Adam ona dikkatlice baktı.

"Patronunuz ilk hediye yeterli bulmazsa, işte size bir hediye daha."

Şapkasının altından gülümsedi. Tatlı bir gülümsemeydi ama fazla tatlı değildi. Hayatında yeterince fahişeyle takılmıştı, isteyken nasıl gülümseyeceğini biliyordu. Mesele biraz yorgun ve her şeyden sıkılmış görünmekti.

Adam homurdanarak başını salladı, ardından sürgülü kapıya doğru yürüdü ve ıslık çalarak elini işaret etti. İçeriden bir gürültü geldi ve tahta paneller gıcırdadı ve aralandı.

Vahşi doğanın kokusu onları karşıladı. Tanrım, Nadi bu kokuyu çok seviyordu. Özlemişti. Taze, canlı ve ferahlatıcı. Metropoldeki çöp, idrar ve kir kokusundan tamamen farklıydı.

Mağara ağızları evinin gerçek derinliklerinden hala çok uzaktaydı, ama çok çok uzun zamandır bu kadar yaklaştığı ilk yerdi.

İçeri girmişlerdi. İyi bir ilk adım. Önlerinde, yol dik bir açıyla yere doğru iniyordu ve bu durum, eski kamyonun bu yolu kaldırıp kaldıramayacağını merak etmesine neden oldu. Ancak yanındaki vampir, gaza basıp daha da içeri doğru ilerlerken hiç endişeli görünmüyordu.

Karanlık, gaz lambalarının ışığıyla keskin bir şekilde yarılıyordu. Bu yüzden mağara duvarlarını incecik damarlar gibi saran sarmaşıkların soluk morumsu-mavi parıltısını neredeyse seçemiyordu. Vahşi Doğa. Onu çok uzun zamandır görmemişti. Aşağıda, görebilecekleri tek sürekli ışık kaynağıydı.

Mağaranın bu kısmı, metropolün altında çeşitli yerlerde ortaya çıkan bir dizi tünele bağlanıyordu ve Luciento ile Iltanis neredeyse hepsini kontrol ediyordu. Bu durum onu, kelimenin tam anlamıyla yer altından eşya kaçırmanın kralı yapmıştı. Birinin bir şeye ihtiyacı olduğunda veya birinin hızlı ve gizlice hareket etmesi gerektiğinde, bazen en kolay yol, eğer paraları varsa, aşağıya inmekti.

Ancak Luciento'nun parasının büyük kısmı, insanların çok sevdiği toz haline getirilen mantarların ticaretinden geliyordu. Runne'deki tek uyuşturucu olmasa da (kesinlikle öyle değildi), en popülerlerinden biriydi.

Yol, toprak ve kayaların karışımından oluşuyordu ve kasaların arasından geçtikten sonra birkaç yüz metre çapında daha büyük bir odaya ulaştılar. Burası Luciento'nun operasyon üssüydü. İki tarafı da iki katlı olan yapının odaları, çoğunlukla ellerine geçirebildikleri her şeyden çalınmış çelikten yapılmıştı. Oluklu metal, teknelerin yan tarafları, farklı yerlerden alınmış kapılar...

Burası ev gibiydi. Renkli ve tuhaf, gelişigüzel ama ustaca yapılmış. Nadi gülümsemesini zor tuttu. Ve tüm bunların arasında, yukarıdaki gibi her şeyi tüketmek yerine onunla karışan, vahşi doğanın mor-mavi sarmaşıkları vardı.

Karanlıkta figürler hareket ediyordu, gaz lambaları gölgeleri dağıtmakta pek etkili olmuyordu. Yaklaştıklarında, farlarının ışığı yukarıdaki muhafızlar tarafından uyarılmış ve onları bekleyen kişileri aydınlattı.

İşte oradaydı.

Ahşap bir direğin yanındaki bir fiçinin üzerinde Luciento oturuyordu. Onu saestren, amca ve aile üyesi olarak tanıyordu. Etrafı, hepsi silah taşıyan adamlarıyla çevriliydi. Artık biliyordu ki, bunlar Nostromlar tarafından kendilerine sağlanan Deniel'in silahlarıydı.

Neyse ki, hayatta kalmasına izin verdiği İltani John aralarında değildi. Bu, işleri çok karmaşık hale getirecekti. Ama yine de işlerin kötüye gitme ihtimali oldukça yüksekti. "Biliyorsun, içlerinden biri düğündeydi," dedi Razielle. "Biliyorsun, içlerinden biri en azından birimizi tanımak üzere."

Kamyonu park etti ve motoru kapattı. Üç adam muhtemelen kasaları kontrol etmek ve aracın patlayacak şekilde tuzaklanmadığından emin olmak için arkaya doğru yürüyorlardı. Razielle zaten kamyonun yarısına kadar inmişti ve kadının söylediklerini dikkate almamıştı.

Razielle farların önüne doğru ilerleyip masumiyet gösterisiyle ellerini kaldırdığında kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. "Luciento İltani." Artık aksanıyla konuşmuyordu. "Eğer mümkünse, özel bir yerde konuşmak istiyorum."

Ne yapıyor bu? İçinden çığlıklar atan Nadi, kapıyı açmadan, dışarı çıkmadan ve kapıyı arkasından gürültüyle kapatmadan önce bıçağı ve silahı hızla ulaşabileceği bir yere koyduğundan emin oldu.

"Buraya girmeye cesaret istersin, Yılan," diye yanıtladı Luciento. Şimdi üzerlerine doğrultulmuş düzinelerce silah vardı. "Üstelik yeni karınla birlikte." Güldü. "Bizi aptal mı sanıyorsun?"

"Hayır. Tam da bu yüzden geldim."

Luciento homurdandı. "Ne istiyorsun, Yılan?"

"Barışı sağlamak için buradayım. Mael sizin hatanızı affetmeye hazır. Ben de doğru fiyat karşılığında affetmeye hazırım. Bu yüzden başka savaşı olmadan buradayım. Hatta yeni eşimi de rehin olarak getirdim. Konuşurken aptalca bir şey yapmayacağıma dair güvence olarak onu kabul edin."

Luciento'nun biraz akli olsaydı, Raziel'e hemen ateş açardı. Söylediklerinin aksine aptal değildi. Peki neden saldırmıyordu? Açgözlülük mü?

“Pekala. Sen ve ben konuşuruz. John, Ezra, karıyı depoya götürün. Orada tutun. Bir sorun duyarsanız ne yapacağınızı biliyorsunuz.” İşte o zaman Luciento ona baktı.

Parlak, beyazımsı gözlerinde bir tanıma ifadesi vardı.

O benim kim olduğumu biliyor.

Nadi, kendisine doğru yürüyen iki adama baktı. Adamlardan biri, umduğundan daha tanıdıktı. Ve gözlerinde garip, endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu.

John. John'un yaşamasına izin vermişti. Elbette John gördüklerini patronuna anlatmıştı. Raziel'in koruması Ivan'ın şeklini almıştı. Ivan onun neler yapabileceğini görmüştü. Ve bildiği kadarıyla Vahşi Doğada onun gibi şekil değiştiren sadece bir kişi vardı.

Kahretsın.

Bu yüzden ateş açmamıştı. Luciento onun kim olduğunu biliyordu. Her şey darmadağın olmak üzereydi.

Bu korkunç bir gece olacaktı.

* * *

Raziel, küçük katilinin itirazlarını görmezden geldi; İltani adamlarından ikisi onu oldukça sert bir şekilde depoya götürdü. Gerçekten de ilginç ve renkli küfürler biliyordu.

Geceyi atlatamayacak olması oldukça talihsiz bir durumdu. Ancak annesinin emirleri sayesinde, ne olursa olsun, hayatta kalma şansı çok azdı.

O an için onunla ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırdı. İyi olacaktı. Şimdilik. Ta ki daha sonra onu bulup yarım kalan işlerini halledene kadar. Luciento'nun adamları ona zarar vermezdi. İş anlaşması söz konusu olduğunda kadınlara karşı oldukça onurlu davranırlardı. Bunu kabul edebilirdi.

Başındaki iğrenç şapkayı çıkarıp yakındaki bir çöp kutusuna attı. Bu hileden nefret ediyordu, özellikle de kıyafet kaşıntı yaptığı için, ama kapıdan geçmek için gerekliydi.

Luciento'nun etrafında, hepsi de silahlarını ona doğrultmuş on adam vardı. Ama orada bulunan tek peri oydu. Raziel, o herifin bu on adamın ne kadar işe yaramaz olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Aslında, değersizden de öte, birer yüküldü.

Tüm efsanelere, tüm hikayelere rağmen, kimsenin onun neler yapabileceğine, "Yılan"ın neler başarabileceğine çok geç olana kadar inanmaması onu çok şaşırtmıştı. Ve Luciento da aynı şekilde düşünüyordu.

Ve açgözlü peri pislikleri asla bir anlaşma yapma fırsatını kaçırmazlardı.

“Peki. Şimdi iş konuşabilir miyiz?” Raziel kollarındaki tozu silkeledi ve peri liderinin peşinden, depo olarak kullandığı loş binaya girdi ve etrafına hızlıca bir göz attı. Pencere yoktu. Ahşap masalar, duvarlar boyunca raflar; zamanın, suyun ve tuzun aşındırdığı tahta zeminler. Ama tavan kirişleri yüksekti.

Güzel. Bu yeterli olur.

“Şaşırdım.” Luciento, bir çıkış kapısının yanında durarak mesafesini korudu. Peri olması aptal olduğu anlamına gelmiyordu. Muhteşem hayatta kalma içgüdülerine sahiplerdi. “Ölümle ölüm döngüsünün, bir anlaşmaya varmadan önce biraz daha devam edeceğini düşünmüştüm. Ailelerimizle bu durum uzun zamandır böyleydi.”

Raziel omuz silkti. “Belediye başkanının birkaç ay içinde seçimleri var ve Mael senin burada ne yaptığınla ilgili endişelenerek vakit geçiremez. Senin sessiz olmana ihtiyacı var. Bu yüzden bana affetmem, unutmam ve bir anlaşma bulmam söylendi.”

Luciento hüzünlü bir şekilde güldü. "Pekala. Buradayız." Ellerini havaya kaldırdı. "Ve siz konuşmak istediniz."

“Evet. Anlaşma bu.” Luciento'nun asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Ama peri canavarına bir çıkış yolu sağlaması gerekiyordu. Ensesindeki kravatu çözdü ve parmaklarıyla saçlarını tarayarak düzelitti. “Burada birkaç adamını öldürürüm—iki, belki üç—hangilerini seçeceğine sen karar verirsın. Sen ve diğerleri, Vahşi Bölge'ye getirdiğim silahlar ve malzemelerle kaçarsınız. Uzak bir şehre gidersiniz ve bir daha asla metropolün ayak basmazsınız.”

“Hrippaiid, i'ika nish ba—” Luciento güldü. Raziel perilerin boğuk, argo dilini bilmiyordu ama o piç kurusunun ne dediğini biliyordu, müstehcen bir şeydi. “Bu ne biçim bir anlaşma?”

“Diğer seçenek ise hepinizi katletmem. Ve bu gece burada bulunan tek bir İltani bile buradan sağ çıkamayacak. On yıllar önce yapmamız gerekeni

tamamlayacağım ve klanınızı Runne'nin yüzünden sileceğim.” Yanlarına ellerini uzatarak içten bir şekilde gülümsedi. “Oldukça cömert davranıyorum.”

“Fi’ti,” diye hırladı Luciento. “Onu öldür!” dedi.

Silah sesleri duyulmaya başlayınca Raziel kahkaha attı.

Bu harika bir gece olacaktı.

ON DOKUZ

Nadi, iki adam tarafından bir odaya itilirken ve kapı arkasından kapanırken küfretmeden edemedi. Duvarlar sedir ağacındandı ve duvar boyunca sıralanmış masalar... vay canına. O yokken Luciento kendine epey iyi bir yer edinmişti.

Oda altın ve gümüşle doluydu; mücevherler, değerli taşlar ve her türlü kıymetli eşya, üst düzey silahlar ve kim bilir ne içerdiği kutuların üzerine yığılmış nakit paralarla karışmıştı. Yukarıdan gelen ışık, değerli taşların ve parlak metallerin yüzeylerinde parıltıyordu.

Yeraltında daha derinlere, yer altına açılan bir kapak vardı. Muhtemelen tek kaçış şansı buydu. Açılmasını umuyordu.

Arkasını dönüp elini yüzüne götürdü ve iç çekti. Bu hiç de iyi gitmeyecekti.

John, yaklaşık üç metre ötede, elinde silahla ona doğrultulmuş, yüzünde çeşitli ifadelerle duruyordu. "O gece neden beni bağışladın?"

"Çünkü sen dürüst bir insandın." İcini çekti, ellerini hayal kırıklığıyla havaya kaldırdı. İyi şeyler yaptığında başına gelen buydu. Başına bela açıyordu. Onu öldürüp işi bitirmeliydi. "Ve çünkü gerek duymadım. Sizler benim insanlarımsınız."

"Öyleyse neden o kan emici piçle çalışıyorsun?" diye hırslı bir şekilde sordu diğer adam, Ezra. O da silahını ona doğrultmuştu. Bu, onları öldürmeyi çok daha zorlaştıracaktı. Çok daha zorlaştıracaktı. Muhtemelen imkansız hale getirecekti. Şekil değiştirebilen biri olarak bile, ancak birine karşı avantaj sağladığında ölümcül olabiliyordu. Silahlı ve dezavantajlı durumda olan iki adam mı? Ölmek üzereydi.

Mücevher ve altın paralarla dolu masalardan birinin yanındaki bir banka doğru yürüdü ve oturdu. "Çünkü onu öldürmeye çalışıyorum. Çünkü ailesinin arasına gizlice girip hepsini öldürebilmek için bu sahte bedeni giyiyorum. Sizler sürekli karışıp her şeyi mahvedene kadar!"

Bu durum onları tereddüte düşürdü, birbirlerine baktılar. "Demek sen oymuşsun... Luciento bize babana ve tüm ailene ne olduğunu anlattı."

"O zamandan beri onlardan intikam almak için can atıyorum. Onun görücü usulüyle evlendiği karısıyla yer değiştirme fırsatını gördüm ve işte buradayım." Kendine doğru işaret ederek, neredeyse gerçek benliğine dönüştü. En azından insansı benliğine. Kendi yüzü, kendi saçı, kendi insansı bedeni. Kuyruğu değil, bariz nedenlerden dolayı. Ama yine de açıkça bir peri.

Haftalardır taşıdığı su dolu sürahiyi nihayet yere bırakabilmiş gibi derin bir nefes aldı. Büyü yapmada iyiydi—sonuçta tüm hayatı buydu—ama bu, yorucu olmadığı anlamına gelmiyordu. Gününün yarısını gerçek görünüşleri korumakla geçirmeseydi, bir günde ne kadar enerjisi kalacağını merak etti.

Her neyse.

İki insan da şaşkınlıkla ona bakakaldı.

"Özür dilerim." Başını salladı. "Şu an Monica olmaktan biraz sıkıldım." Sırtını küttetti. Monica, Monica'dan daha dolgun göğüslüydü; kalçaları ve poposu biraz daha genişti. Arada sırada kıvrımlı olmak güzeldi ama bu, öndeki o fazladan ağırlığı nasıl taşıyacağını gerçekten bilmediği anlamına geliyordu.

John silahını indirdi. "Onun ölmesini istiyorsun."

"Çok kötü. Sadece zamanımı geçiriyorum. Bütün aileyi kurtarmaya çalışıyorum. Ama tüm bu saçmalıklar yüzünden zaman kaybettim." Onları ve depoyu işaret etti. Tekrar Monica'nın şeklini aldı ve derin bir iç çekti. Islak kıyafet giymek gibiydi. "Şimdi... lütfen. İkinize de zarar vermek istemiyorum. Ama eğer mecbur kalırsam, ben—"

Sözlerinin geri kalanını tamamlayamadı.

İşte o zaman çığlıklar başladı.

Nadi hayatında birçok çığlık duymuştu. Acı çığlıkları. Izdırap çığlıkları. Öfke çığlıkları. Hatta korku çığlıkları.

Ama... Luciento İltani'nin adamlarının sesinde farklı bir şey vardı. Ölmekte olduklarını biliyordu. Ve korktuklarını da biliyordu.

Onların içindeki o tarifsiz çaresizlik ve dehşet, onun içini alt üst etmiş, sinirlerini paramparça etmişti. Sanki çeliğe dişlerini geçirmek gibiydi, sarsıcı ve korkunç.

John ve diğer adam da aynı derecede etkilenmiş görünüyordu.

Kapıya doğru gitti ve kendi silahını çıkardı. "Gidin. İkiniz de. Kaçın. Onunla savaşamazsınız, diğerlerini kurtaramazsınız. Buradan defolun!"

Ona şaşkınlıkla ve tereddütle baktılar.

John'un kolundan tuttu. "Bu sefer sana yardım etmek için hiçbir şey yapamam. Ezra'yı alıp kaç. Lütfen."

John güçsüzce başını salladı. "Hey. Haklı. Hadi gidelim." Kapıyı hızla açtı. Koridora adımını attıktan sonra hemen sola döndü ve çılgınlığın geldiği yönün tersine doğru koşmaya başladı.

Ancak Ezra o kadar zeki değildi. "Ben korkak değilim." Sağa doğru koştu.

Ve Nadi onun geri dönmeyeceğini biliyordu. Tamam. Sırrını bilen bir kişi daha eksildi. Tabii, Luciento Razi'el'e her şeyi anlatmamışsa. Vampir gerçeği çoktan biliyor olabilirdi—ne olduğunu çoktan biliyor olabilirdi. Sırrı çoktan ortaya çıkmış olabilirdi ve eğer kalsaydı çoktan ölmüş olabilirdi.

Nefesini zorlukla dışarı verdi, titreyen elini ağzına bastırdı ve silahını yanına bastırarak olabildiğince hızlı düşünmeye başladı.

Kaçsaydı, intikam alma şansını kaybedecekti. Bu, Razi'el ve Nostromlara karşı muhtemelen tek ve son şansıydı.

Ama Luciento, Razi'el'e her şeyi anlatabilirdi—kendini kurtarmak için onu vampire ihbar edebilirdi? Onun yerinde olsa Razi'el kesinlikle aynısını yapardı. Adamları en kötü şekillerde ölüyordu, elbette merhamet karşılığında her şeyi teklif ederdi.

Peki ya yapmasaydı? Bu gece hayatta kalma şansı çok azdı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Ama şansını denemek zorundaydı.

Mecburdu.

Tüm hayatı bunun etrafında dönmüştü.

Koridora çıktığında, çılgınlığın geldiği yöne, sağa döndü.

Tam zamanında Razi'el'in odadan çıkıp, kaosa doğru koşan John'un arkadaşıyla yüzleştiğini gördü. Razi'el bir kabustan fırlamış gibiydi. Paltosunu ve yeleğini çıkarmış, üzerinde sadece siyah pantolonu ve beyaz

keten gömleği kalmıştı. Uzun saçları siyah ipek gibi yüzünün etrafına dökülüyordu. Neredeyse her zaman toplardı. Ama saçlarının bazı tutamları, soluk tenine tezat oluşturacak şekilde keskin yüz hatları boyunca aşağı sarkıyordu.

Adam silahı kaldırdı.

Raziel'in karşılık olarak ona verdiği gülümseme, Nadi'nin kanını dondurdu.

Ve yapması gereken tek şey konuşmaktı. Tek bir kelime, ve adamın hayatı sona erdi. "Diz çök."

Adam, sanki kurşundan yapılmış gibi dizlerinin üzerine çöktü, bunun ona vereceği acıyı hiç umursamadı.

Raziel'in ifadesi yumuşadı. Neredeyse nazik bir hal aldı. Yüzünde hiçbir kötülük, hiçbir acımasızlık yoktu. Adama doğru yürüdü ve çömelerek adamın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Uyurgezer gibi ayağa kalktı ve Raziel'in az önce çıktığı odaya doğru ilerledi.

Birisi kolundan yakalayıp onu sertçe çekiştirdi. Elindeki silah yere düşüp gürültüyle çarparken, yabancı onu sedir ağacından yapılmış odaya geri sürükledi ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Kapının sürgüsünün kapandığını duydu. "Saeiga—sen aptal!"

Bu Luciento'ydu. Nereden geldiğini görmemişti. Onu çoktan yerdeki kapağa doğru çekiyordu. "Bana öyle seslenme."

"Nadi, bu saçmalığa nasıl bulaştığını ya da ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama buradan hemen çıkmamız gerek." Luciento ambar kapağının halkasını kavradı ve sertçe çekti. Sıkışmıştı. Homurdandı, bir kez daha çekti ve gıcırtyla açıldı.

"Bunu biliyor mu?" Kadın titriyordu.

"Ne?" Ona baktı, o ıslıl ıslıl gözler tıpkı onun gerçek gözleri gibiydi. Başını salladı, yüzünde sadece hüznün vardı. "Bunun için vaktimiz yok."

"Biliyor mu?" diye tekrarladı daha sert bir sesle. Kemerinden bıçağı çıkardı ve onu duvara yaslayarak bıçağın ucunu boğazına dayadı. "Ona kim olduğumu, ne olduğumu söyledin mi?"

"Sana ne oldu?" Gözler onun gözlerini aradı.

"Ne yaptığını biliyorsun. Bana neye mal olduğunu biliyorsun. Ben—ben bütün hayatımı onun ve ailesinin ölümünü görmek için feda ettim—" Sözlerini alçak sesle, dişlerinin arasından tıslayarak söyledi. "Burada pes etmeye niyetim yok."

Karşı taraftan bir şey kapıya çarptı. Raziel olduğunu tahmin etti. Bir vampirdi, kısa süre içinde içeri girmenin bir yolunu bulacaktı.

“Sırrını sakladım, yeğenim.” Luciento ellerini teslim olurcasına kaldırdı. “Ona senin kim olduğunu ya da yeğenim olduğunu söylemedim. Akkrabalarımızı bu tür şeylere ihanet etmeyiz.”

Eli titriyordu. Amcasının mesajı açıktı. Ona zarar vermeyecekti. Peki o amcasına zarar verir miydi? Kendi türünden birini öldürebilir miydi?

Onu öldürmek Raziel'in güvenini ve saygısını kazanmamı sağlayacaktı. Beni ona daha da yaklaştıracaktı. Volencia'nın fedakarlık konusundaki fikrini değiştirmesine yardımcı olabilirdi. Hatta Raziel'in bu gece hayatımı bağışlamasına bile yol açabilirdi... Bütün bu sorunları çözebilirdi.

“Bütün hayatımı buna adadım.” Elindeki bıçağı sıkıca kavradı, titremesini durdurmaya çalıştı. “Onların benimkine yaptıklarının bedelini ödeyeceklerini ve bütün ailesinin çürüyeceğini görmeye yemin ettim.”

Luciento'nun omuzları düştü. Bu ifadeyi binlerce kez görmüştü. Ölmek üzere olduğunu bilen bir adamın yüzüydü bu.

Boşluk onu alsın.

"Affedin beni, saestren."

* * *

Birdenbire Raziel, kuzeni Oliren'in sis haline dönüşme yeteneğine sahip olmayı diledi. Bu yetenek, kilitli ahşap ve metal kapının altından geçmeyi çok daha kolay hale getirirdi.

Ama o zaman, tüm İltani askerlerinin katledilmesi çok daha zor olurdu. Dişlerini uzatarak hırlayarak omzunu tekrar kapıya çarptı. İnsan kanı kokusu burun deliklerine doldu. Diğer odadaki çalışmalar en iyi ve en yaratıcı işlerinden bazılarıydı, diye itiraf etmeliydi. İltanilerin yerini kim alırsa alsın, Nostrom'u geçenlere ne olduğunu unutması zor olacaktı.

Kan kokusu onu çıldırtıyordu. Ama aynı zamanda diğer taze kan kaynaklarının kokusunu da bastırıyordu. Etrafındaki ölülerin ve ölmekte olanların kokusu yüzünden hiçbir şeyin kokusunu alamıyordu. Küçük katili yaralanmışsa, bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Onun çığlıklarını ya da ağlamasını duyamıyordu. Ama Luciento'nun sesini de duyamıyordu. Muhafızlardan birini etkisiz hale getirirken, peri pisliğinin onu içeri sürüklediğini görmüştü.

“Kapıyı aç, korkak!” Omuzunu tekrar kapıya çarptı. Kapı menteşelerinde sallandı. Normal bir insandan çok daha güçlüydü. Mael iki vuruşta kapıyı yıkabilirdi. Onun sekiz vuruşu gerekecekti. Bu da onu kurtarmak için altı vuruş fazla olabilir.

Neden umursamıştı ki?

Buraya onu da listeye eklemek için geldim. Ama önce onunla eğlendikten sonra. Öncesinde değil. Hele ki Luciento onu paramparça ettikten sonra asla!

Farenin ona zarar verme düşüncesi onu öfkелendirdi. Göğsünün derinliklerinde vahşi bir hırıltı yükseldi. Geriye doğru çekildi, artık kapıyı yerinden sökebileceğinden emindi.

Kilit tıkırdadı.

Kapı ardına kadar açıldı.

Küçük katili orada öylece duruyordu.

Sağ elinde kanla kaplı bir bıçak vardı.

Kadının köylü elbisesinin etek kısmı, hızla oluşan bir su birikintisine sürüklendiği için kıpkırmızı olmuştu. Adam kaynağı çabucak buldu.

Luciento. Peri, duvara yaslanmış, başı yana eğik, çenesinin altındaki delik yarasından hâlâ kan akıyordu. Gömleği sıırıslıklam olmuştu. Gözlerinde hüüzün ve belki de... ihanet ifadesi vardı.

Onu kurtarmaya çalıştı.

Raziel bunu hayal edebiliyordu. "Benimle gel, seni ondan kurtarabilirim."

Yerdeki açık kapak, kaçış yolunu doğruladı. Onunla birlikte kaçma fırsatı vardı. Yine de, kendi başına da kaçabilirdi. Onu kasten ya da kasıtsız öldürmeyi planladığını biliyordu. Bunu kendisi de söylemişti.

Ama işte orada duruyordu.

Ellerinde peri kanı var.

Ve hayatı boyunca daha önce hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemişti.

* * *

Hissiz.

Nadi ne düşüneceğini bilemiyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Uyuşmuş hissediyordu. Boşluk. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Luciento ölmüştü.

Onu kendisi öldürmüştü. Sadece kendi türünden olanları değil... aynı zamanda kendi amcasını da öldürmüştü.

Daha büyük bir iyilik adına. Nostromları öldürme görevini tamamlamak için.

Ama başarılı olacağının da hiçbir garantisi yoktu, değil mi?

Şu anda ölebilir.

Raziel onun önünde duruyordu. Bir vampir. Düşmanı.

Ölseydi bunu hak etmişti. Boşluğu hak etmişti. Luciento'nun ruhu Vahşi Topraklara geri dönecekti. Yeniden doğacaktı. O ise toz olacaktı; pençeleriyle onu tırmalayan hiçlik gibi olacaktı.

"Bana bakın."

Sözler bir emirdi. Raziel'in gücünü odada bir battaniye gibi, bir sis gibi hissetti. İnsan Monica olduğunu düşündüğü kişiyi hipnotize ediyordu. Bu, Luciento'nun yalan söylemediğini doğruladı. Gözlerini ona dikti, itaat etti. Ne pahasına olursa olsun bu oyunu sürdürmeliydi. Ve onunla savaşmaya hiç niyeti yoktu.

Bundan sonra başıma gelecekleri hak ediyorum.

"Bıçağı bırak."

Elinden kaydı. Yanına yere düşüp ses çıkardı.

Kırmızı gözleri neredeyse siyahtı, göz bebekleri çok genişlemişti. Dişleri açlık ve şehvetten uzamıştı. Göğsü hızlı ve derin nefeslerle inip kalkıyordu. Ona doğru bir adım attı ve kadın da parıldayan altın, gümüş ve mücevherlerle dolu odaya doğru bir adım geri attı.

O bir adım daha ileri attı, o ise bir adım daha geri attı.

Konuştığında sesi derindi, neredeyse hırıltılıydı. "Şapkayı çıkar. Saçlarını aşağı indir."

Söyleneni yaptı, gözlerini sürekli onun gözlerinden ayırmadı. Elleri titriyordu. Onun dediğini yapmanın basitliğinde bir şey vardı... Kolay bir yanı. Eğer o emrediyorsa, yaptıklarına bahane uydurmasına gerek yoktu.

O zaman onun suçu değildi, değil mi?

Aniden eli uzandı. Boğazından yakaladı, acıyla inlemesine neden olacak kadar sıkıca sıktı. Onu kendine doğru sürükledi, diğer kolunu belinin arkasına dolayarak vücuduna sıkıca bastırdı. Orada onun arzusunu hissetti, sert uzantısı pantolonunun içinde sıkışmış karnına baskı yapıyordu.

Onu sert ve kaba bir şekilde öptü, dudaklarını adeta yutarcasına öperken eli boğazını bıraktı ve saçlarına dolanarak başını sertçe geriye çekti, böylece kendine daha uygun bir açı yakaladı. Kafa derisindeki acıyla nefesi kesildi

ve dili anında onun diliyle iç içe geçerek ağzını keşfetmeye başladı. Onu kendine ait ilan etti.

Ona doğru inledi. Bu içgüdüsel oldu. Engel olamıyordu. O, her şeyin olmasına izin vermeyi, bedeninin onun yerine cevap vermesine, kollarında var olmasına izin vermeyi çok kolaylaştırıyordu. Onun kavrayışındaki güç. Bunda var olan kesinlik. Saf, ilkel bir ihtiyaç.

Hiç beklemeden onu tahta masalardan birine doğru fırlattı. Kadın sendeleyerek masaya çarptı ve masa duvara sert bir şekilde fırladı. Sırt üstü yere düşmemek için masanın kenarına tutundu, ancak kısa süre sonra tam olarak öyle olacağını biliyordu.

Raziel, yüzünde şehvet ve açlık ifadesiyle ona doğru yaklaştı. "Bana dürüst cevaplarını vereceksin."

Başını salladı. Onun hipnoz etkisini hissetmedi; adam sadece bunu ondan talep ediyordu. Ve ona yalan söyleme isteği ya da arzusu olmadığını fark etti.

"Senden onunla birlikte kaçmanı istedi mi?"

"Evet." Gözlerini onun kıvılcık gözlerine dikmişti. Gerekirse yalan söyleyebilirdi ama o bunu bilmiyordu.

"Sen onun yerine onu öldürmeyi ve burada kalmayı seçtin. Neden?"

"Bana güvenmeni istiyorum." Bu doğruduydu. "Annen hayır dese bile hayatımı bağışlamamı istiyorum..." Bu da doğruduydu. Ama ona daha fazlasını vermesi gerektiğini biliyordu. Bir itiraf. Onu bağışlayacak kadar inanabileceği bir şey. "Ve ben—seni istiyorum." Derinliklerin efendileri, bu da yalan değildi. "Buna ihtiyacım var. Ölsem bile..."

Ondan çıkan hırıltı, ta kalbine işledi. Sesin ve ona yaptığı şeyin etkisiyle ürpererek gözlerini kapattı. Elinden bir şey gelmiyordu. Oda bakır ve metalik bir kokuyla, kan gibi kokuyordu. Döktüğü kan. Peri kanı.

Raziel içeri girdiğinde odanın loş ışığı kayboldu, kolonyasının kokusu kan kokusunu bastırdı. Dudakları tekrar onunkilere değdi, düşünme ve nefes alma yeteneğini elinden aldı. Elleriyle vücudunda dolaşırken, sıkıştırıp yoklayarak hızla kıyafetlerini yırttı, elbiseyi paramparça etti ve yeterince hızlı çıkmayan her şeyi yırttı.

Eğilip kalçasından tutarak onu kaldırdı ve sırt üstü masaya yatırdı. Etrafı zenginliğin göstergeleriyle, her türlü para ve servetle çevriliydi. Ama adam hiç umursamıyor gibiydi, onu öne doğru çekip bacaklarını beline doladı.

Ona doğru eğildi, dudaklarını tekrar öfkeli bir öpüşle yakaladı, diğer eliyle kemerini ve pantolonunun fermuarını kurcalıyordu. Onun uzunluğunun kendisine baskı yaptığını hissetti. Gözlerini kapatarak, onun verdiği kadar sert bir şekilde karşılık verdi, parmaklarını ipeksi saçlarına doladı—onu tatmak istiyordu. Onu hissetmek istiyordu.

Her şeyi alıp götürmesini istiyordu.

İşleri kolaylaştırmak istiyoruz.

Öpüşmeyi kesti, gözlerini ona dikti, bir an onu inceledi, kızıl gözleri onun gözleri arasında gidip geldi.

Ondan izin mi istiyordu? Bu, tanıdığı Razi el değildi. Ve şu anda istediğı Razi el de bu değildi. Şu anda, her şeyi basit, net ve siyah beyaz hale getirecek olan Razi el'i istiyordu.

Şimdi düşünmenin zamanı değildi.

Şimdi tüm bu şeylerin ondan alınmasının zamanı gelmişti. Başını kaldırıp onu öptü. Dilini ağzına sokarak işi zorladı. Onun kendisini almasını istiyordu. Onun kendisini tüketmesini istiyordu. Az önce yaptıklarını düşünmek zorunda kalmamasını istiyordu.

Dişini onun azı dişine batırdı. Kanayana kadar sertçe.

Ondan çıkan ses cennet gibiydi. Dilini emerken, ondan bir damla daha kan çıkarmaya çalışırken, onun iniltisi de onunkine karıştı.

Cevap gelmeyince başını geriye çekti ve doğrulup kadının bacaklarının arasına dikildi, sonra da yarı insan yarı hayvan bir hırıltı çıkardı. "Sen küçük..." Titreyerek nefes verdi. "Senin yüzünden bu hafta kaç kişinin öldüğünü biliyor musun?"

Bu onu tahrik etmemeli.

Gerçekten de olmamalı.

Kendini kavrayarak, girişine doğru bastırdı. Ne beklediğinden habersizdi ve adam da onu hiç hazırlamamıştı. Ve bunun farkında gibiydi. "Genellikle partnerlerimi biraz alıştırmayı severim. Ama korkarım ki sabrımı tükettin, sevgili tatlı katilim." Elini kadının kalçalarına doğru kaydırđı.

"Artık susar mısın?" Kadın onun konuşmalarından bıkmıştı. Hemen harekete geçmesi gerekiyordu.

Kendini ileri doğru hareket ettirirken onu da kendine doğru çekti.

Zihni bembeyaz oldu.

Acımasızdı. Durmak bilmezdi. Düşünemiyordu. İçindeki his dışında hiçbir şeyi algılayamıyordu; bu his, herhangi bir insanın yapabileceğinden

daha sert ve hızlıydı.

Hayatında daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Muhteşemdi.

Onun içine girip onu sonuna kadar doldurup gerdiği anlarda aklını başından alan şey acı değildi. Bu bir ecstasy'ydi. Ani ve anlık bir boşalma, o uçurumdan aşağıya, saf mutluluğa doğru bir itişti.

Hâlâ onun altında yatıyordu, nefes nefese ve inleyerek; nefes alacak hava bulduğunda ise onun adını fısıldamaya başladı. "Daha fazla" ve "daha sert" gibi kelimelerle boğuşan sesiyle, ona yalvarıyor, onu koyduğu yerde, yaptığı şeyden uzak, güvenli bir yerde tutmasını rica ediyordu. Ölümden ve cinayetten uzak, bu mutluluk, bu zevk, bu coşku bulutunun içinde bir yerlerde...

Ve o da memnuniyetle kabul etmiş gibiydi. "Sana bak..." Sanki onu kışkırtmak istercesine yavaşladı. Doğruldu ve elini boğazına dolayarak, cevap vermesini engelleyecek kadar nefes almasını kesti. "Tanrım, inanılmazsın. Ve o tat... Dikkatli olmazsam bağımlılık yapacaksın." Neredeyse tamamen geri çekilerek kendini öne doğru itti, onu sertçe masaya çarptı ve paralar yere saçıldı.

Gözleri geriye doğru döndü. Adam onun için çok fazlaydı; başa çıkabileceğinden biraz daha fazlasıydı. Ve tek istediği daha fazlasıydı.

"Küçük kanlı gelinim, katilim, küçük cani kızım—sert seviyorsun, ha?" Dişlerini göstererek sırttı. "Şiddetli olduğunda hoşuna gidiyor mu?" Tekrar içine girdi ve vücudu onun etrafında kasılırken inledi, bir başka boşalma dalgasına çok yakındı. Eli tekrar boğazını sıktı ve bu onu daha da baş dönmesine neden oldu. "Bana doğruyu söyle."

"E—evet," diye fısıldadı, inledi. "Hoşuma gidiyor..." Ve bu bir yalan değildi.

"Güzel." Üçüncü bir darbe ve neredeyse kükredi, dişlerini sıkarak hırladı.

Kadın feryat etti—çok yakındı. Eğer adam boğazını daha fazla sıkmaya devam ederse bayılacaktı. "Raziel—"

"Isırığımı hissetmek ister misin? Seni içmemi ister misin? Seni tatmamı ve seni gerçekten kendime ait kılmamı ister misin?" Kadının üzerine eğildi, boğazındaki tutuşu gevşedi. Sesi yumuşadı. "Ölebilirsin. Kendimi durduramayabilirim."

Onun kızıl gözleriyle karşılaştı. Ve aylar aşkına, eğer böyle ölürse... umurunda olup olmadığını bilmiyordu. Her iki durumda da ruhunun boşluk

tarafından yutulmasını hak ediyordu. Çünkü çenesini yana çevirip boğazını ona doğru açarken fısıldadığı o tek kelime için hiçbir bahane yoktu.

"Evet..."

YİRMİ

Mutluluk. Saf, katıksız bir coşku. Kanı damarlarında yanıyordu. Ve yüzyıllar süren hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Raziel, karısının baygın bedenini kollarında mağaralardan taşıdı. Kamyonu geride bıraktı, gerek yoktu; silah dolu bir kamyonu çalmaya kalkışacak olursa, bunun zahmetine değmeyeceğini kısa sürede anlayacaktı. Ayrıca, az önce yaptığı işten sonra bacaklarını germek istiyordu.

Ivan ve Hank'e onları karşılamak için bir araba getirmeleri söylenmişti. İltani saçmalıklarının hepsinin sona ermesinden memnundu ve her şey şaşırtıcı derecede iyi sonuçlanmıştı.

Küçük katilini, yolda giydiği siyah yün paltoyla giydirmişti. Giysileri paramparça olmuş ya da Luciento'nun kanıyla kaplı olduğundan, elinde ne varsa onunla giydirmek en uygunu gibi görünüyordu.

Kadın hayattaydı. Adam, onu içkiyle öldürmekten kendini alıkoymayı başarmıştı.

Az kalsın.

Ama onun bedeninde kaynama şekli, her damarının ve atardamarının yeni bir yaşamla yanıyormuş gibi görünmesi... Bunu açıklayamıyordu. Bazı vampirlerin bu etkiye sahip eşler bulduklarını duymuştu; kanlarının birbirleriyle şarkı söylemesiyle ilgili bir şeydi bu. Ama bunun sadece bir efsane olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi onun tadına baktığına göre? Mantıklı olan tek şey buydu. Biraz araştırma yapması gerekecekti. Ya da yaşlı cadı Lilivra'yla görüşmeyi başarabilirse, ona sorması gerekecekti.

Her iki durumda da, durumlarını çok daha karmaşık hale getirdi. Çünkü ne keşfederse keşfetsin, yine de onu öldürmek zorunda kalacaktı.

Geciktirmeye çalışmanın bir faydası yoktu. Annesi gözlerini devirip bunu bir zayıflık işareti olarak görecek ve kızı atalarının evine götürüp kurban törenini gerçekleştirmesini isteyecekti. İç çekerek kollarındaki kadına baktı. Solgundu, başı göğsüne yaslanmış, alnı boğazına dayanmıştı. Vücut ısısı onu sıcak tutacaktı, çünkü artık onun kanı vücudundaydı.

İyileşecekti. Ve hızla iyileşti, bu da işine yaradı çünkü muhtemelen onu o kadar kötü yaralamıştı ki, ne kadar sert ilişkiye girdiğini düşünürsek günlerce topallayacaktı. Elinden bir şey gelmiyordu. Luciento'yu öldürdükten sonra onu böyle görmek? Onu durdurmanın imkanı yoktu.

Onu durdurmanın da bir yolu yok gibiydi. Evet, onun bunu kendisinden bir nebze olsun güven kazanmak ya da belki de hayatını bağışlamasını umarak yaptığını düşünüyordu. Ama bunu karşılıklı şehvetten dolayı da yaptığını itiraf etmesi? Bunu gerçekten olağanüstü bulmuştu.

Tuhaf, gizemli, canı bir şey.

Ama şu an için kesin olarak bildiğı bir şey vardı.

O, onun merak uyandıran, gizemli, canı nesnesiydi.

Onu tamamen tüketmekten alıkoyan şey buydu. Kollarındaki küçük yaratık ona aitti. Kendi coşkusu onu tüketirken, onu doldurmuş, sahiplenmiş ve onu gerçek anlamda gelini yapmıştı. Boğazındaki ısırik izlerini yalayıp temizlerken ve ona yatıştırıcı bir şekilde mırıldanırken, zaman dolmadan önce ondan olabildiğince çok şey elde etmeye karar verdi.

Ya da belki de zamanı durdurmanın bir yolunu bulabilirdi.

Çünkü bu yaratık onun için özeldi. Belki de ondan hâlâ ne kadar çok şey saklıyor olmasıydı bunun sebebi. Belki de ne kadar ölümcül olduğı ve bunun onun için ne kadar faydalı olabileceğiydi.

Çünkü onun planları vardı.

Büyük planlar.

Ve eğlence başlamak üzereydi.

* * *

Nadi, Razieli'nin geniş ve rahat yatağında uyandı.

İlk düşüncesi, "İyi ki hayatta kaldım" oldu.

Ve rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğuna karar veremiyordu. Her yeri ağrıyordu, ama buna şaşırmamalıydı da. Razieli onu bir tren motoru gibi becermiş, sonra da kanını silip süpürmüştü. Başka nasıl

hissedebilirdi ki? Pencereleere çekilmiş dantel perdelerden süzülen gün ışığı, pahalı yatak odasına loş, soluk bir ışık yayıyordu.

Raziel, "evlendiklerinden" bu yana ilk kez onun yanında yatakta yatıyordu.

Hâlâ onları gerçekten evli olarak görmüyordu, bunun birçok sebebi vardı. Her şeyden önce, o artık gerçek Monica değildi.

Yan yatmış, yüzü ona dönüktü. Duş almıştı ve hafif nemli saçlarından ve sabun kokusundan anlaşıldığı kadarıyla onu da temizlemişti. Ne kadar düşünceli.

Uyurken onu izledi. Yüz hatlarının pürüzsüzlüğü, keskin kenarlarıyla birleşiyordu. Ne kadar yakışıklı olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Ama bu, seksen yılı aşkın süredir kâbuslarına giren birine ait bir yüzdü.

Öldürmeye yemin ettiği biri.

Daha önce tutkuyla seviştiği biri.

Yaptıklarının ona ne kadar çok gerekli olduğunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Arzu karşılıklıdan da öteydi. Hipnoz, hile, suçlanacak şüpheli bir durum yoktu; sadece saf şehvet. Saf açlık.

Zoetroptaki görüntüler gibi, kare kare sahneyi kafasında canlandırdı, onu suçlamak için bir neden aradı. Suçu tamamen ona yükleyebileceği bir şey, herhangi bir şey, yapmıştı. Onu diz çöktürebilirdi. Üzerindeki kontrolüne olan inancını kullanarak onu istediği her şeyi yapmaya zorlayabilirdi. Bunun yerine? Ondan dürüst olmasını istedi.

Ona bedava verilecek olanı almak istememişti. Tereddütlü bir iç çekişle yataktan kalktı. Yüzünü buruşturarak sırtını kamburlaştırdı ve omurgasını çıtlattı. Kahretsin. Kesinlikle şaka yapmıyordu. Banyoya doğru giderken, biraz ağrı kesici bulması gerektiğine karar verdi.

Vampirler yanlarında ağrı kesici bulunduruyor muydu acaba? Uyuşturucuların onlarda işe yaradığını biliyordu ama sadece keyif için kullandıklarını biliyordu. Perilerden bile daha hızlı iyileşiyorlardı, o halde neden ağrı kesici bulundursunlar ki? Ama bir bakmaya değerdi; bacakları ağrıyordu. Ve Monica başka bir yerde ondan çok daha kötü durumda olurdu.

İlk engel, aynanın bir ilaç dolabı için çok büyük olduğunu fark etmesiyle ortaya çıktı.

"Kapıya en yakın ve en arkadaki ilk çekmece."

Kapıya baktığında Raziel'in kıpırdamadığını gördü. Ama sandığı kadar uykuda olmadığı da belliydi. "Teşekkürler."

“Kendime hiç ayırmıyorum. Ama... misafirlerimin sık sık ihtiyacı oluyor.” Sırtüstü döndü, ellerini göğsünde kavuşturdu. Üstsüz uyuyordu. Pantolon ya da boxer giyip giymediğini bilmiyordu.

Söz konusu çekmeceyi açıp, içinde birkaç temel ağrı kesici bulana kadar aradı. Çok güçlü bir şey değildi. Kendini uyuşturucuyla sersemletmeye ihtiyacı yoktu. Lavabodan aldığı suyla iki tane içti, saçını taradı ve morluk olup olmadığını kontrol etti. Zaten solmakta olanlardan başka bir şey yoktu.

Boğazında ise, daha koyu mor-mavi diş izleriyle çevrili, iğne deliği büyüklüğünde iki kabuk vardı. Bir vampir ısırığının apaçık iziydi. Parmaklarıyla nazikçe dokunduğunda, oldukça hassas olmasına rağmen ne kadar az acıdığına şaşırdı.

"İz bırakmaz. Hiçbir zaman iz bırakmaz."

"Endişelenmedim." Dizlerine kadar uzanan siyah ipek bir sabahlık giyerek yatağa doğru yöneldi. "Zaten bir şey yapmak için çok geç olurdu. Hem de çok uzun süre yaşayacak değilim."

"Haklısın." Elini ona doğru uzatarak yanına çağırdı.

Meraklanarak yanına yaklaştı ve elini onun eline uzattı. Adam yorganı kenara çekti ve siyah ipek boxer şort giydiği ortaya çıktı. Aman Tanrım. Bir önceki geceki saldırıda kullanılan silahın ne olduğunu görmek oldukça merak uyandırıcıydı. Adam onu yatağa çekti, dirseklerinin üzerinde destek alarak üzerine uzanmasını sağladı ve ardından üzerlerini örttü.

Şaşırtıcı derecede samimiydi.

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadı.

Ve yüzünde beliren gülümsemeden, onun şaşkınlığının tüm yüzüne yansıdığı aşıkardı. "Hım." Parmakları yanağında gezindi. "Ben canavar rolü yapıyorum, seni öldürmekle tehdit ediyorum ve toplu bir cinayet sahneliyorum, her şey normalmiş gibi oluyor. Ben biraz sevgi gösteriyorum, sen de sanki ikinci bir kafa çıkmış gibi davranıyorsun."

"Aslında mı? Evet. Biri beklenmedik, diğeri değil."

Gülümseyerek, "Bu da haklı bir nokta," dedi.

Onun altında sıcacıktı—kendine hatırlattı ki bu onun kanından kaynaklanıyordu—ve şaşırtıcı derecede soluk teni pürüzsüzdü, taş üzerinde kadife gibi hissettiriyordu. Yapılıydı. Geniş omuzluydu, ama aşırı geniş değildi. Vücudu iri değildi. Hayır, verimli bir şekilde kaslıydı. Tıpkı adaşı Yılan gibi. Güçlü. Ölümcül. Ama akıcı.

Aylar, bu... iyi hissettirdi. Ona dokunmak, onu keşfetmek, ellerini tüm vücudunda gezdirmek, o kasların hareket edip gerildiğinde nasıl bir his

olduğunu hissetmek istedi. Bacaklarının arasındaki şeye tutunup, kendi şartlarında iyice bir deneme sürüşü yapmak istedi. Acaba buna izin verir miydi diye merak etti.

Raziel'in kapalı kapılar ardında tek bir şeyden hoşlandığı biliniyordu ve bu kesinlikle adalet değildi.

Bir kolunu onun etrafına sardı, diğer eliyle de yanağını nazikçe okşadı. "Ailem birkaç saat sonra akşam yemeğine gelecek."

"Harika." Başını onun göğsüne yasladı. "Annenin tavrının bir başka örneği."

"Luciento'yu soğukkanlılıkla öldürdün. Sanırım bu onun gözünde sana puan kazandırabilir. Belki de kurban etme fikrinden vazgeçmesine bile neden olabilir, kim bilir." Sırtını nazikçe okşadı. "Kardeşlerim oldukça etkilenecekler."

Soğukkanlılıkla. Nadi'nin hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Peri patriğinin gözlerindeki bakış, ölene kadar peşini bırakmayacaktı. Raziel'in göğsüne uzandı, yanağını çıplak tenine yasladı. Kalp atışı vardı—ki vampirlerde genellikle kalp atışı olmazdı. Bunun sebebi yakın zamanda beslenmiş olması olmalıydı.

"Kendimi berbat hissettiğimi söyleyerek bundan kaçınamam, değil mi? Beni neredeyse öldürüyordun." Şimdi de sızlanıyordu. Umursamıyordu.

"Hayır, ama bu seni erkenden affedecek. Yani kısa sürecek bir ilişki olacak. Ve iyileştiğini söyleyene kadar dişlerimi boynundan ve ellerimi de başka yerlere götürmekten alıkoyacak." Raziel onun başının tepesini öptü.

Bu da bir başka... incelikli jestti.

Onu sanki onun için önemliymiş gibi ya da sanki orada olmasını istiyormuş gibi tutuyordu. Bu durum, kadının o anı bozmak istemesine neden oldu. Başını tekrar kaldırıp dirseklerinin üzerine doğruldu ve ona baktı. "Senin ve 'konukların' hakkındaki bu söylentiler... Şimdi soru sorabilir miyim?"

"Hım?" Bir an düşündü. "Sanırım bunu hak ettiniz. Pekala. Hadi bakalım. Sorularınızı yanıtlayacağım."

"Kamçı, zincir, kayış, bunların hepsi—bunların ne kadarı doğru?"

"Bu şöhreti hak edecek kadar yeterli, ama duyduklarınızın daha yaratıcı olanlarının büyük olasılıkla uydurma olduğunu düşünüyorum." Sırıttı. "Hiç kimse diri diri derisi yüzülmedi. Gerçek dehşetleri düşmanlarım için saklıyorum."

Derin bir nefes verdi. "Ya ben isteseydim..." Duraksadı, sözü yarım kaldı.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Ne istedin?"

"Ya kontrolü ele geçirmek isteyen ben olsaydım?"

Doğruldu ve onu da aynısını yapmaya zorladı. Bacaklarının arasına oturmuş, onun üzerinde duruyordu ve o da ona gülümsüyordu. Bu halde bile, ondan daha uzundu. Gülmesini bekliyordu. Bu fikre alaycı bir şekilde yaklaşmasını, ona aptal, ahmak demesini, belki de onun gibi birinin böyle bir şeyi önermeye cüret etmesine öfkelenmesini bekliyordu.

Ama o bunun yerine, en tuhaf türden bir heyecan gördü. Sanki az önce söyledikleri onu cezbetmişti.

Yavaşça elini ensesine götürdü ve onu kendine doğru çekti, dudaklarını öpecekmiş gibi onunkilere yaklaştırdı. Bir kıl kadar uzakta durdu. Sözleri ufukta yankılanan gök gürültüsü, bir fırtınanın fısıltısı gibiydi. "Denemeni çok isterdim..."

Hem bir tehdit hem de bir davet.

Açık kollar ve kanlı bir bıçak.

Ne kadar da berbat bir ikiliyiz.

Aralarındaki mesafeyi kapatarak onu öptü.

Bir an karşılık verdi, sonra başını geri çekip parmaklarını dudaklarına bastırarak peşinden koşmasını engelledi. "Ah, sen aç küçük şey."

İçini çekerek ona öfkeli bir bakış attı.

Kadının ne kadar sinirli görüldüğüne gülerek, onu oldukça kaba bir şekilde yatağın üzerine yan yatırdı. "Seninle bir daha tartışmaya girmeyeceğim. Yoksa seni önümüzdeki iki saat boyunca mahvedeceğim. Akşam yemeğinde morarmış, perişan bir halde olacaksın ve ailemden bunun sonunu duymayacağım."

"Ailene defolup gitmelerini söyleyebilirsin. Yeni karınla vakit geçirdiğini söyleyebilirsin." Söylediklerini gerçekten düşünmeden ağzından bu sözler döküldü. Ona ne olmuştu? Ona ne yapmıştı? İnsanların bir vampir tarafından ısırılmanın nasıl bir his olduğunu deneyimleyebileceklerini biliyordu, ama ısırığın farkında bile olmamıştı. Kafası zaten yaşadığı yoğun seks ve diğer her şeyden dolayı karmakarışık. Dişlerini boynuna geçirdiği anda bayılmıştı. Gerçekten o anı yaşamamıştı.

Ona bir şey mi yapmıştı? Artık onun kölesi miydi?

Aniden yeni bir korku dalgası onu sardı. Hayır, hayır, bu mümkün değildi. Sadece rol yapıyordu. Ve adam yakışıklıydı. Ve uzun zamandır

cinsel ilişkiye girmemişti. Ve hayatında hiç böyle bir deneyim yaşamamıştı.

Belki de, onu besledikten sonra peri olduğunu fark etmemiş olması da onda bir rahatlama yaratmıştı. Isırıldıktan sonra bile cazibesi devam etmişti. Bunun birçok sebebi vardı.

Raziel çoktan giyinmişti, pantolonunu giyerken onun yorumuna gülüyordu. "İyi niyetinizi takdir ediyorum ve daha sonra pişman olacağınızı da biliyorum, ama maalesef ısrar etmek zorundayım. Eğer daha sonra da aynı şekilde düşünürseniz, bir şişe şarap içtikten sonra teklifinizi kabul ederim. Nasıl geliyor kulağa?"

"Sadece annenden kaçmaya çalışıyorum." Yastığa geri çöktü. "Ama aynı zamanda... göreceğiz." Aynada ona sırtıttı.

O da sırtıttı. "İnan bana. Ailemle ilgili dedikoduların gerçekliğini sana anlatmak, onların boş boş konuşmalarını dinlemekten çok daha iyidir." İfadesi soldu. "Performansından etkilenecek olsalar da, seni kızdırmak için mutlaka bir neden bulacaklarından eminim. Her zaman öyle yaparlar."

Başının üzerinden bir atlet geçirdi. Bunu yaparken sırtındaki kasların kasılmasını izledi. Aman Tanrım, o kasların her bir çizgisini yalamak istiyordu. Hayatında daha fazla kaşıntı gidermem gerekiyordu belli ki. Başını tekrar yastığa koydu. Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı ve belindeki ağrı hafifliyordu. "Ne zaman gelecekler?"

"Birkaç saat. Onlar gelmeden önce biraz daha uyuyabilirsiniz. Giyinmeniz için size zaman tanımak amacıyla bir saat önce sizi uyandırması için birini göndereceğim."

Ondan aldığı tek yanıt homurdanma oldu. Zaten yan tarafına dönmüş ve kalın yorganın içine yarı yarıya gömülmüştü. Yanına, yatağın kenarına oturup saçlarını okşadığını hissettiğinde ne diyeceğini bilemedi.

Adam onun yanağından öptüğünde, kız ne düşüneceğini bilemedi.

"Biraz dinlen, küçük katilim. Buna ihtiyacın olacak."

Bu sözler onu gülümsettiğinde, ne hissedeceğini bilemedi.

YİRMİ BİR

Aynada kendine bakarken Nadi düşüncelere dalmıştı. Kendisine ait olmayan bir yüzü, kendisine ait olmayan bir bedeni ve... kısa süre içinde tanıyamayacağı bir ruhu inceliyordu.

Ona neler oluyordu? Ne hale geliyordu? Nostromları yok etme şansı, Luciento'yu öldürmeye gerçekten değer miydi? Artık çok geçti. Seçimini yapmıştı. Luciento ölmüştü. Geri dönüş yoktu.

Amcası, intikamının sunağında kurban edilmişti. Her şey, Razieli'nin güvenini kazanmak ve Volencia'yı aileye katılmaya layık olduğuna ikna etmek adına yapılmıştı. Ya da en azından, Nadi'nin tercih ettiği sonucu kabul etmesini sağlamak için; yani kurban etme amaçlı balayının bir süreliğine ertelenmesini sağlamak için.

Nadi'nin ihtiyacı olan tek şey, hepsini öldürmek için yeterli zamandı.

Monica'nın avuç içlerine baktığında, içini kemiren başka bir düşünce daha vardı; zihninin bir köşesinde bir endişe, başıboş bir düşünce, en büyük düşmanına duyduğu şehvetten bile çok daha sinsi ve tehlikeli bir şey.

Zihninde beyaz bir kağıt parçası üzerindeki tek bir siyah mürekkep lekesiydi. Küçük bir nokta, ama görmezden gelmek imkansızdı. Ve aynı şekilde silmek de imkansızdı.

Razieli perileri iğrenç buluyordu. İğrençliğin de ötesinde. Varoluşunun her zerresiyle onlardan nefret ediyordu. Bunu acı verici bir şekilde açıkça belli ediyordu. Monica'yı çekici buluyordu. Bu da acı verici bir şekilde açıktı.

Bu iki şey, aklımdan bir türlü çıkmayan bir düşünceye doğrudan yol açtı.

Raziel gerçek benliğimi iğrenç bulurdu.

Bu, onun zihninde bir gerçekti. Başka bir yolu yoktu. Eğer onun gerçek halini, petrol lekesi rengineki pullarını ve yüzgeçlerini, soluk yeşil tenini ve gece mavisi gözlerini görseydi, tiksintiyle ondan uzaklaşırdı.

Sorun bu değildi. Bunu o da biliyordu.

Onu rahatsız eden şey şuydu... İçinde acıya benzer bir şey kıvranmasına neden oluyordu. Hayır, acı değil, ondan daha kötü bir şey. Utanç.

Onun gözünden bakıldığında nasıl biri olduğu için utanıyordu.

Çenesi seğirdi, ellerini yumruk yapıp tırnakları avuç ilerine batacak kadar sıkıca kenetlendi ve gözlerini sımsıkı kapattı. Nasıl cüret ederdi? Nasıl cüret ederdi onu kendisi hakkında böyle düşünmeye sevk ederdi! Kimsenin böyle bir hakkı yoktu. Dünyada, Runne'nin tamamında, hiç kimsenin onu kim olduğu ve ne olduğu konusunda utandırmaya hakkı yoktu. Nasıl yetiştirildiği, nerede büyüdüğü veya nasıl göründüğü konusunda.

İçinde fke kaynıyordu. Onu eski bir dost gibi kucakladı. Nefrete dönüşmesine izin verdi. Kuyruğunun pulları gibi zırhına ekledi. Ona çok fazla yaklaşmasına izin veriyordu. şehvet bir şeydi, şehvet işe yarardı. Bunu ona karşı kullanabilirdi ve sürdüğü sürece bundan zevk almanın bir zararı yoktu. Ama ona bundan daha fazla yaklaşmasına izin vermeyecekti, veremezdi.

Bunu atlatamazdı.

Titrek bir nefes vererek, ana dilinde Luciento ve ailesine sessiz bir dua mırıldandı. Hak etmediğini bildiği bir özür ve af dileme çağrısıydı bu. Luciento'nun ruhu için bir mum yakabileceği veya bir adak sunabileceği bir sunağı olmasını diledi. Kemik bağlama töreni ya da küçük bir hayvan kurbanı...

Ama onun hiçbir şeyi yoktu. Kendi kederi, öfkesi ve hiddetinden başka hiçbir şeyi yoktu. Ve onların kanının akacağına dair bir söz vardı; ister onun kanı olsun ister Raziel'in, her iki durumda da ruhlarının bedeli ödenecekti.

Giyinirken, şık ama tamamen resmi olmayan bir şeyler giymeye karar verdi. Aileye saygı gösterdiğini belli eden, ama aynı zamanda son kırk sekiz saatte çok yorulduğunu ve bir an önce yatağa dönmek istediğini de yansıtan bir şey.

Uyuyup uyumayacağı veya başka şeyler yapıp yapmayacağı henüz belli değildi.

Kendi kendine içinden küfretti. "Aptal." Evet, tamam. Raziel ile seks harikaydı. Ve şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğine göre? Daha fazlasını istiyordu. Sorun şu ki, Monica çok daha fazla hırpalanmış olacaktı. Bir peri olarak Nadi kendini... iyi hissetmiyordu, ama dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar hissettiği en kötü şey de değildi.

Kan kaybından biraz yorgundu, evet. Ama biraz yemek yedikten sonra iyileşeceğini düşünüyordu. Sadece bunu belli etmemesi gerekiyordu. Kırmızı ve siyah ipek elbisesinin fermuarını yan taraftan çekip bacaklarının üzerinden düzeltti ve boynunu incelemek için aynaya doğru yürüdü. Isırık izleri bile uyuduğu bir saat içinde biraz solmuştu. Kahretsin. Delik yaralarını kaşıyıp taze tutabilirdi ama morluklar? Morlukları taklit etmek zor olacaktı.

İyi genetiğe bağlamak onu ancak bir yere kadar götürebilirdi.

Ama Raziel, Monica olduğuna dair yanılsamaya tamamen kapılmış gibiydi. Alt dudağını ısırarak iç çekti. Yapabileceği pek bir şey yoktu, belki de saklamaktan başka. Monica büyük şehirden değildi. Masada ısırık yaralarını göstermenin bir hata olup olmadığından emin değilmiş gibi davranabilirdi. Çekmecede ince bir ipek fular bulup boynuna doladı, topuklu ayakkabılarını giydi ve akşam yemeğine indi.

* * *

Raziel, kız kardeşine içki doldururken kafasında sürekli "Sabır" kelimesini tekrarlıyordu. Lana onu öfkeliendirmeye çalışıyordu. Annesini kızdırmak ve kötü bir ruh haline sokmak için en sevdiği evcil hayvanı Azazel'i akşam yemeğine getirmekte ısrar ederek başlamıştı her şey.

Bu da tamamen onu kötü bir ruh haline sokmak içindi. Ancak bu şekilde, bir adım öteden iğneleyici bir yorum yapmak, onu eleştirme girişimlerinin abartılı ve önemsiz görünmesini sağladı.

Kardeşler. Kız kardeşler her zaman en kurnaz olanlardı.

Sabır:

Bu akşam, eğer geceyi masanın üzerindeki şarap şişesini kırıp, anlamsız ikiyüzlülüğe ve üstü kapalı hakaretlere son vermek için cam kırıklarını kendi kafasına saplamadan atlatmayı başarırsa, onu bekleyen bir ödül vardı.

Onun küçük katili.

Ne kadar da harika bir sürprizler yumağıymış!

Kan dökücü. Sadece öldürmeye muktedir değil, aynı zamanda belki de kendi azmine bile rakip olabilecek sarsılmaz bir kararlılıkla bunu karşılayabilen biri. Sadece Luciento'yu öldürmekle kalmayıp, kafasına bıçak saplamakla yetinmeyip, cesedin şahitliğinde onunla vahşice cinsel ilişkiye girmesine izin vermek mi?

Ne kadar da harika ve eşsiz bir sapkınlık.

Acaba, eğer eğitilir, uyarlanır ve geliştirilirse, şiddet kapasitesi kendininkine denk olabilecek birini bulmuş olabilir miydi? Ama adrenalin, cinayette ona yardımcı olmuştu. Luciento, gönüllü olarak gitmezse onu zorla götürmekle tehdit etmiş olabilir. Hayatına yönelik bir tehdit olmasaydı nasıl davranacağını merak ediyordu.

"Bu içeceği bu yüzyıl içinde bitirmeyi başarabilecek misin, kardeşim?" diye iç çekti Lana dramatik bir şekilde.

Sabır.

Yemek masasında Lana'nın oturduğu yere doğru yürürken, kokteyli önüne kibarlıktan biraz daha sert bir şekilde bıraktı. Mael, kötü tavrından dolayı onu azarlarcasına ona ters ters baktı. Evet, çünkü burada sorunlu çocuk olan kendisiydi, Lana değil.

"Kuzeye yapılacak yolculuğu hiç düşündün mü, kardeşim? Ve tercihin ne olacak?" Mael masanın başında oturmuş, şarap kadehine kaşlarını çatarak bakıyordu. Razi, kardeşinin Monica'yla sadece birkaç kez görüşmüş olmasına rağmen ona çoktan ısındığından şüpheleniyordu.

"Benim tercihim hiç tercih yapmamak." Razi omuz silkti. "Seyahati bir süreliğine, belki de süresiz olarak erteleyebileceğimi düşünmüştüm."

"Küfür etme evlat." Volencia yüzünü buruşturdu. Annesi masanın diğer ucunda, cilalı ahşap sandalyesinin arkasına yaslanmış, ojeli tırnaklarının arasında uzun bir sigara tutacağıyla oturuyordu. Duman ucundan kıvrılarak yukarı doğru yükseliyordu. "Planlandığı gibi yolculuğa çıkacaksın. Ve o ölecek."

Sanki önceden planlanmış gibi, yeni eşi odaya girdi ve her zaman yaptığı gibi, etrafını incelemek için gözlerini gezdirdi. Personel ve güvenlik görevlileri de dahil olmak üzere orada bulunan insanları saydı ve her zaman bir kaçış yolu arıyormuş gibi çıkışları ve pencereleri kontrol etti. Sanki her zaman bir saldırıya hazır gibiydi.

Bu, onunla ilgili henüz çözemediği gizemlerden bir diğeri.

Birçok tane vardı...

Volencia, Monica'nın içeri girmesini öyle dikkatle izledi ki, Raziel genç kadının alev almamasına şaşırđı. "Canavardan bahset, işte orada."

Annelerini umursamadan Mael gülümsedi, Raziel'in çığlık atmak istemesine neden olan samimi bir dostlukla ışıldıyordu. Mael hızla sandalyesinden kalkıp onu selamladı. "Monica, iyi misin? Raziel bize olanları anlattı."

Monica yerinden kıpırdamadı, ancak yanına yaklaşan devasa vampirden, ayıcık gibi gülümsüyor olsa bile, geri adım atmak istemiş gibiydi. Mael elini uzatıp onun elini sıktığında, Monica da karşılık olarak elini uzattı.

Mael başını eğerek onun parmak boğumlarının arkasını öptü.

Raziel bir kez daha bağırarak istedi. Sabır. O benim. Onun değil. Benim.

"İyiyim," diye yanıtladı. "Yine de oraya vardığımızda tam olarak ne yapacağını bana önceden söylemesini isterdim."

Ah, evet. Doğru. İşte o. Raziel boğazını temizledi. "Bunu gözden kaçırmış olmanı umuyordum." Elini Mael'in elinden çekmek için ona bir kadeh kırmızı şarap uzattı ve kendi de oldukça yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sana her şeyi açıklamak zorunda kalmasaydım daha kolay olurdu."

Şarabı aldı ve bir yudum aldı. Ona neden planı emanet etmediğini sormak istediğı açıktı; soru yeşil gözlerinde adeta alev alev yanıyordu. Ama hassas bir konu olabileceğı ihtimaline karşı, ailesinin önünde sormayacak kadar da akıllıydı.

Aylar boyunca onu orada masanın üzerine eğip yatırmak istedi.

Eliyle onu geçiştirerek masaya doğru yürüdü ve ona bir sandalye çekti. "Onun adamları beni sorgusuz sualsiz tanırdı ve Luciento'nun saldırıda ölmesini sağlamak istedim. Kurnazdı ve on yıllarca bizden kaçmayı başardı. Onu orada tutmanın tek yolu bir anlaşma sözü vermektir."

Onun oturmasını bekledi, sonra sandalyeyi onun için geri itti. Lana onun yanına oturdu. Bu durum onu üzdü, ama bu noktada kaçınılmazdı.

"Yine de aptalca ve tehlikeli bir plandı." Mael sandalyesine doğru geri döndü. Devasa vücudunun ağırlığı altında sandalye gıcırdadı. "Onu büyük bir tehlikeye attın."

Raziel cevap vermeden önce kan şarabından uzun bir yudum aldı. "Zaten ölmeye mahkumdu. Belki ona faydalı olma şansı vermek sevgili annemin fikrini değiştirebilir diye düşündüm. Açıkçası yanılmışım."

Bu durum tüm bakışları yeni eşine çevirdi.

O da kadehini kaldırarak onlara bir kadeh tokuşturduktan sonra içeceğinin yarısını içti.

Küçük katiliyle oldukça gurur duymaya başlamıştı. “Luciento kaçarken onu da yanında götürmeye çalıştı. Belki de karımı çalmanın mükemmel bir hakaret olacağını düşündü. Belki de onu sadece kendine istiyordu.”

"Çok güzel." Azazel masanın karşısından ona göz kırptı. "Ve çok da hırslı."

Raziel onu görmezden geldi, bunun yerine karısının şarap kadehini doldurmak için uzandı. Onlar konuşmaya devam ederken, hizmetlileri akşam yemeğinin ana yemeğini servis etti. Kendi akıl sağlığı için daha uzun bir yemeği atlamayı tercih etmişti. "Ama o piç öldü. İnsan ailesinin çoğu, hatta belki de tamamı da öldü. Geriye kalan İltaniler kayıp fareler gibi saklanacak ve bulabildikleri her yere sığınacaklar."

“Evet. Hepimiz İltanilere ne yaptığınızı duyduk, Raziel. Gerçekten, onları böylesine görkemli bir şekilde ortadan kaldırman gerekli miydi?” Volencia, önüne konulan bifteği umursamadan sigarasından yavaşça bir nefes çekti. Halk arasında yemek yemezdi, ama yine de dış görünüşünü korumak için kendisine yemek servis edilmesini tercih ederdi. “Onlara kendi bağırsaklarıyla kendilerini asmalarını söylemen gerçekten gerekli miydi? Bu, senin için bile barbarcaydı.”

Karısının çatalı, yemeğinin üzerinde çok kısa bir an durduktan sonra yemeye devam etti.

Raziel tereddüdü –ve ne kadar kısa sürdüğünü– fark etti. “Madeniyetin sınırında başka bir peri klanının onların yerini alması muhtemel. Kim olursa olsun, Nostromlara saldıranların başına ne geleceğini unutmamalarını sağlamak istedim.”

Lana başını salladı. "Her öldürüşün beni daha da endişelendiriyor, kardeşim. Bu sapık oyunlarında kiminle yarışyorsun?"

“Luciento’nun nasıl öldüğünü sormaktan nefret ediyorum.” Mael irkildi. “Ona ne yaptınız?”

“Bunu ona sormanız gerekecek.” Raziel şeytani bir şekilde sırıttı. Hikâyenin bu kısmını şimdilik kendine saklamıştı. “Luciento’yu o öldürdü.”

Tüm gözler bir kez daha karısının üzerindeydi.

Mael’in ağzı açıktı.

Lana güldü. "Saçmalık!"

“Dilinize bakın.” Volencia alaycı bir şekilde, “Ama asıl düşünce doğru. Yalan söylüyorsunuz.” dedi.

“Hayır.” Raziel arkasına yaslandı. “Ben onun adamlarıyla uğraşırken, Luciento onu kaçırıp kaçmak amacıyla bir odaya sürükledi. Bir seçeneği vardı. Onunla gitmek ya da ona verdiğim bıçağı kullanarak onu öldürmek. Onu bir köşede, kanlar içinde ölü buldum. Çenesinden boğazına ve kafatasına tek bir bıçak darbesi.” Bıçağın Luciento'nun vücuduna girdiği yere parmağını koydu. “Bıçak yakındaki yerde yerdeydi. Luciento'nun elleri temizdi. Değil mi, Ivan?”

Ivan, duvarın yanında durduğu yerden, "Haklı," diye onayladı. "Hank ve ben onu Raziel'in söylediği yerde bulduk."

“En son ne zaman kendi ellerimle birini öldürdüm?” Raziel şarabından bir yudum alırken yüzündeki sırtışı gizleyemedi. “Onun adamlarından birine yaptırırdım. Ve bunu yapan kişi Luciento'dan daha kısaydı, ben ise değilim.”

Raziel, görevini yerine getirerek bifteğini kesen küçük katiline bakıyordu. Biftek az pişmişti, ortası neredeyse çiğdi. Hiç de umursamıyor gibiydi. En büyük ağabeyi başını salladı. "Onu gerçekten sen mi öldürdün?" Duraksadı. "Seni kırmak istemem ama..."

“Bu ailenin tehlikeli olduğunu biliyorum,” dedi. “İçeri girdiğimde ne konuştuğunuzu duyabiliyordum.” Bıçağını masaya bıraktı. “Ve hayatta kalmak istiyorsam, hepinize değerimi kanıtlamam gerektiğini biliyordum.” Çatalıyla bifteğinden bir parça kesti. “Sonuçta bir insanı öldürmek, bir ineği öldürmekten çok farklı değil.” Yeşil gözleri Mael'in altın rengi gözleriyle buluştu. “Tek farkı, onu bıçakladığımda çılgılık atmamasıydı.” Et parçasını yedi.

Odanın her yerine sessizlik çökmüştü. Annesinden bile ses gelmiyordu.

Kahretsin, her şey cehenneme gitsin—kadın onun hayatını iyice zorlaştırmaya başlamıştı.

Çünkü Raziel bunun aşkın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

YİRMİ İKİ

Nadi'nin Luciento'yu öldürme hakkındaki konuşmanın sonunu getiren yorumundan sonra, akşam yemeği çoğunlukla sessizlik içinde geçti.

Bu da onun son derece gurur duyduğu şeylerden biriydi.

Keşke bir günlük tutsaydı, çünkü o anı yazıp daha sonra okumak için saklamak istiyordu. Ama hayatının bir kronolojisini tutmak son derece berbat bir fikir gibi görünüyordu, çünkü sonunda sadece bir itiraf koleksiyonu olacaktı. Ve kesinlikle ölümüne yol açacaktı.

Akşam yemeğinden erken ayrılmasına razı olduktan sonra (ki bu durumdan hiç memnundu), yatak odasına geri döndü. Onun yatak odasına. Orayı asla "onların" ya da "onun" odası olarak düşünmeyecekti. Ya o kadar uzun yaşamayacaktı ya da o yaşamayacaktı. İkisinden biri.

Sinirleri alt üst olmuştu ve nedenini anlamıyordu. Çılgılık atmak üzereydi. Ya da bir şeyleri parçalamak. Ya da ikisi birden.

Normalde sakinleşmek için yaptığı şey, sıcak bir banyo hazırlamak, tüm ışıkları kapatmak, olabildiğince karanlık bir ortamda sıcak suyun içinde oturmak ve bir şişe şarap içmek olurdu.

Ama o şu anda Monica'ydı. Nadi değil.

Nadi neredeyse tamamen karanlıkta bile görebiliyordu, Monica ise göremiyordu.

Ellerini gözlerinin üzerine bastırarak uzun, hırıltılı bir iç çekti. Belki de onu çıldırtan şey buydu. İyi bir yalancıydı. Yıllar içinde bunu öğrenmek zorunda kalmıştı. Ama sadece kısa süreliğine, en fazla bir iki günlüğüne, asla haftalarca oyuncu olmak zorunda değildi. Bunu böyle aralıksız sürdürmek zorunda değildi.

Şimdi bile, sadece kendisi olamıyordu. Sadece rahatlayamıyordu. Kelimenin tam anlamıyla dış görünüşünü korumak zorundaydı. Komodinin üzerindeki lambayı açtıktan sonra, Raziel içeri girip onu tamamen karanlıkta otururken bulursa şüphelenmesin diye banyoya da bir mum yaktı.

Küvetin kenarına koyduğu bir şişe şarap ve bir bardakla kendini teselli eden kadın, sıcak suya girdi ve suyun tadını çıkarmaya çalıştı.

Gerinerek başını porselenin kenarına yasladı ve iç çekti. Pahalı bir evde yaşamak güzeldi, Raziel'e bu konuda hakkını vermek gerekiyordu. Küvet, suya batmak için dizlerini bükmesine gerek kalmayacak kadar büyüktü ve her iki yanında da şarabı, sabunu gibi şeyleri saklamak için güzel küçük raflar vardı. Ama en önemlisi, şarabı.

Bu, neredeyse herkes için mükemmel olurdu.

Normal şartlar altında, bu onun için mükemmel olurdu.

Peki o zaman neden birdenbire ağlamaya başladı?

Ağlamaktan nefret ederdi.

“Kahretsin.” Yüzünü öfkeyle silerken, küvetin üzerindeki tavana baktı. Bunlar keder ya da üzüntü gözyaşları değildi. En azından öyle olduğunu düşünmüyordu. Bunlar hayal kırıklığı gözyaşlarıydı. Ya da belki de stres gözyaşları.

Ancak duyguları karmakarışık, öfkeli bir yığın halindeydi. Hepsi birbirinin etrafında, birinin tekmelediği bir kovandaki arılar gibi vızıldıyordu. Bu yüzden dürüst olmak gerekirse, ne hissettiğini veya neden hissettiğini bilmiyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Duygular gerçektir ve artık onları durdurmanın imkanı yoktu. En azından ağlamıyordu. Ağlamaya tahammül edemiyordu. Ağlamak zaten yeterince sinir bozucuydu; bunun yüzünden burnunun tıkanması ve sümük akması da cabasıydı.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi ve her şeyin kendi seyrinde ilerlemesine izin vermeye çalıştı.

Ancak yatak odasının kapısı açıldığında işler daha da kötüye gitti.

Şöyle bir göz gezdirdi ve içinden sessizce küfretti.

Raziel. Odanın loş ışığında kızıl gözleri hafifçe parıltıyordu.

Hızla başka yöne bakarak gözlerini tekrar sildi. Ama artık çok geçti. Adam onu görmüştü.

“Ah.” Paltosunu üzerinden çıkarıp sandalyenin arkasına fırlattı ve pahalı ayakkabılarının parke zeminde çıkardığı tıkırtılar eşliğinde banyoya girdi. “Annemin insanlar üzerinde böyle bir etkisi oluyor.”

Bu, ondan tek bir, yorgun, yarım yamalak kahkaha kopardı. "Annen değil."

"Sanırım bu durumu daha da zahmetli hale getiriyor." Eğilip şarap kadehini aldı, bir yudum içtikten sonra sessizce tık diye küvetin kenarına geri koydu. "Sizi yalnız bırakmamı ister misiniz?"

Kapıdan ilk kez Monica olarak girdiğinde tanıştığı adamdan çok farklı bir adamdı. Sanki bir perde aralanmış gibiydi. Hayır, bundan çok daha somut bir şeydi. Her neyse, bundan hoşlanmadı ve keşke perdeyi geri çekseydi diye düşündü.

Başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bu yüzden... hayır diyeceğim. Kalmak istiyorsan kalabilirsin." Yanaklarını silerek derin bir nefes aldı, uzun süre tuttu ve hızla verdi. "Ama şarabı tek başına içmeyi planlamıyorsan iyi olur."

Kıkırdayarak küvetin yanındaki yere oturdu, sırtını küvetin ayağına en yakın duvara yasladı ve kadının karşısına geçti. "Ve senin öfkeni göze mi alacağım? Eğer öyleyse, başka bir şişe getiririm."

"Ah evet, beni dehşete düşürüyor. İnsanlara kendi bağırsaklarıyla kendilerini asmalarını emredebiliyorsunuz." Yüzünü buruşturdu. Bunu görmek zorunda kalmadığına sevinmişti. "Onlara kendilerini vurmalarını söyleyebilirdiniz. Neden bu kadar..."

"Yaratıcı?"

"İğrenç diyecektim."

Kravatının düğümünü çekiştirdi, gevşetti, açılı bir şekilde çekti. "Korku uyandırıyor. O adamların kendilerini öldürmelerine nasıl sebep olduğuma dair hikaye ne kadar çok yayılırsa, gelecekte o kadar az aptal haddini aşacak."

Şarap kadehini alıp bir yudum aldı. "Mantıklı konuştuğun zaman nefret ediyorum."

"Çoğu insan öyle yapar." Başını duvara yasladı, gözlerini kapattı. Bir an için bitkin görünüyordu. "Neden ağlıyordunuz, sorabilir miyim?"

Soruyu uzun süre düşündükten sonra tekrar omuz silkti. "Bilseydim söylerdim. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Tek bir şeyden kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyorum. Muhtemelen her şeyin birazı bir araya gelip sonunda çok fazla şeye dönüşmüş."

"Seni suçlamam. Bu..." Etrafındaki odayı anlamsızca işaret etti, ama kadın onun evini, ailesini, dünyasını kastettiğini biliyordu. "İnsanları

yıkıyor.”

"Bu durum sizi hiç etkiliyor mu?"

"Hangi kısım?"

"Hepsi. Herhangi biri."

Sırıttı. "Elbette öyle. Ama sence bunların herhangi birini birine gösterecek miyim? Lütfen. Ben, sevgili babam gibi parçalara ayrılmayı tercih ederim."

Bu ayarlanabilir.

"Lana yarın bahçe partisi veriyor." Raziel bu sözleri söylerken istemsizce yüzünü buruşturdu.

Bir an ona boş gözlerle baktı. "Bahçe partisi mi?"

"Lana, düğününüz yarında kesildiği için size başka bir parti verilmesi gerektiğini düşünüyor." Raziel gözlerini devirdi. "Çay kaşığıyla ölmeyi tercih ederim."

"Hayır, demek istediğim şu ki, vampirler için açık havada parti vermek kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Ah." Yarım yamalak bir kahkaha attı. "Göreceksin." Yüz ifadesi değişti. "Ve Mael, annemizle senin hayatını bağışlaması konusunda tekrar konuşma fırsatı bulduğu için memnun görünüyor."

"Annemi, vampir olarak aileye katılmama izin vermesi için ikna etme şansın var mı?"

"Amacın bu mu?" diye sordu, ardından onu dikkatle izledi; kızıl gözleri loş mum ışığında hâlâ parıldıyordu.

"Ölmek istemiyorum." Hayır, hepsini öldürmek için yeterli zamana ihtiyacı vardı. Şarap kadehini alıp bir yudum içti ve aralarına geri koydu. "Bu, sizi ve ailenizi 'balayı' nı kalıcı olarak ertelemeye ikna etmek anlamına mı geliyor... yoksa annenizi beni dönüştürmenize izin vermeye ikna etmek anlamına mı... bir tercihim olduğunu bilmiyorum."

"Hım." Bir süre onu inceledi. "Öyle olmasını ummuştum ama... hayır. Korkarım ki annem bir kere kararını verdi mi, yapabileceğimiz pek bir şey yok. Mael'in sözleri boşuna olacak. Luciento'yu öldürmen bile onu etkilemedi. Diyor ki, babana göndermemiz gereken mesaj, aileye katabileceğin 'algılanan değerden' çok daha önemli. Sanırım sadece sana aşık olduğumu düşünüyor."

"Eminim senin bir yanının öyle olduğunu düşünüyor," diye mırıldandı Nadi şarabın içine. Bu, kafasında savurduğu tüm bağırıışları ve küfürleri

örtmek için iyi bir kılıftı. Raziel'in annesini kalmasına izin vermeye ikna edeceğine dair umuda, hatta küçük bir kırıntısına bile, tutunuyordu.

Ama artık yoktu.

Seçeneklerini değerlendirmesi gerekiyordu. Ama bunun için düşünmeye ihtiyacı vardı. Bunun yerine sohbete odaklandı. "Bekle. Kardeşin benim başıma gelenlerle neden ilgileniyor?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum." Dişleri hafifçe uzamıştı, bu da sinirlendiğinde olan bir şey gibiydi. "Daha önce sevgililerimin başına gelenlere hiç aldırmış etmemişti."

"Soyadınız artık bende olduğu için mi?"

"Sanmıyorum. Lana'nın üç kocası oldu. Üçü de ölüp gitti." Raziel homurdandı. Bu sefer doğrudan şişeye uzandı ve bir yudum aldı. "Hayır. Başka bir şey oluyor."

"Belki de kısıkanıyordur." diye sıırttı, küvette dönerek kollarını yana kavuşturdu ve çenesini kollarına dayadı. "Belki de beni kötü, şeytani küçük kardeşinden kurtarmaya çalışıyor ve balayımızda ölmeden önce beni kaçırmayı planlıyordur."

Raziel'in ona attığı bakış, kanını dondurdu. Az önce yaptığı şaka hiç de iyi karşılanmamıştı. Kızgın değildi. Hayır, durum bundan daha da kötüydü. Yakut gözlerinde buz gibi ve korkunç bir nefret vardı.

Biraz geri çekildi. Bu tür nefreti biliyordu. Aynada binlerce kez görmüştü.

"Yarın Lana'nın bahçesindeki partiye gideceğiz. Üç gün sonra bir yata binip atalarımın evine doğru yola çıkacağız. Orada öleceksin." Sözleri duygusuzdu. Boş ve bir mezar kadar ölüydü. Ayağa kalktı, şişeden bir yudum daha şarap aldı, şişeyi bulduğu yere geri koydu ve yatak odasının kapısına doğru yöneldi.

Bir saniye sonra gitmişti. Ve Nadi, o gece geri dönmeyeceğini biliyordu.

Suya batarken zihni karmakarışıkta. Az önce ne olmuştu? Neden ona kızmıştı? Sadece şakalaşıyordu. Önemli değil. Odaklan. Odaklan!

İşin aslı şu ki, Volencia'yı hayatını bağışlamaya ikna etme umudu tamamen tükenmişti. Yeni bir plana ihtiyacı vardı. Şarap kadehini tazeleyip gözlerini kapattı ve başını küvetin kenarına yasladı.

Ailenin tamamını öldürmek artık mümkün değildi. Etrafta insan ve vampir muhafızlar varken bunu üç günde başaramazdı.

Ama içlerinden biri onunla yalnız kalmaya devam edecekti. Raziel.

Yani... şimdilik Yılanın mızrağın ucundaki kellesiyle yetinmek zorunda kalacaktı. Ve bu dünyadan kaldırılması gereken en önemli kişi oydu. Onunla birlikte küçük bir tekneyle atalarının evine gidecek ve onu orada öldürecekti.

O zaman seçenekleri ya Vahşi Doğaya kaçıp katılacak yeni bir peri kabilesi bulmak ya da metropole geri dönüp her şeye yeniden başlamaktı.

Raziel olarak aileye gizlice geri dönme fikri aklından çok kısa bir an geçti, ama o kadar saçmaydı ki kendini gülmekten zor tuttu. Onun gibi görünebilir ve davranabilirdi belki. Ama bir vampir olmak ve onunla birlikte gelen tüm güçler söz konusu olduğunda? Umutsuz bir durumdaydı.

Raziel'i öldür... sonra ne olacak? Kaçacak mı? Yoksa geri mi dönecek?

Luciento'nun ölürkenki yüz ifadesini hatırladı. Hayat, kendi gözlerine çok benzeyen o ıslık ıslık yeşil-mavi-sarı gözlerden çekilirken. O ölmüştü ki, o da hepsini öldürebilsin. Sadece Raziel'i değil. Eğer sadece Yılan'la yetinmeye razı olsaydı, o çoktan ölmüş olurdu.

Nadi'nin tercihi çoktan yapılmıştı. Nostromların sonuncusu ölene kadar bu işin içinde olacaktı.

Ne kadar uzun olursa olsun.

Maliyeti ne olursa olsun.

Nadi haklıydı. Bütün gece Raziel'i hiç görmedi. Doğrusu bu onun için sorun değildi; kalın, kadifemsi battaniyeye sarılıp uykuya daldı. Yeni "kocasıyla" bir kez daha çılgın bir gece geçirmek cazip gelse de, ondan uzak durması herkes için daha iyiydi.

Rüyaları bile o gece onu rahat bırakacak kadar nazikti.

Ama ertesi sabah, olacaklara kendini hazırlaması gerekiyordu. Lana'nın evinde bir bahçe partisi. Volencia'yı fedakarlık konusunda fikrini değiştirmeye ikna etmenin boşuna olduğunu bilse de, Monica kesinlikle denemeye devam etmek isteyecekti.

Kapıya gelen bir tıkırtı ve mırıldanarak yapılan bir uyarı, ona hazırlanmak için bir saati olduğunu söyledi.

Duş aldıktan, saçını ve makyajını yaptıktan sonra, dolaptan bir kıyafet seçti. Raziel'in malı ve karısı olduğunu gösteren, ama Lana'yı gölgede bırakmayacak bir şey. Sonuçta, parti "Monica'nın" onuruna verilmiş olsa bile, Lana'nın partisi ve Lana'nın eviydi. Kıvrımlarına yapışan, ama çok fazla ten göstermeyen veya fazla bir şey vermeyen koyu kırmızı bir elbise.

Saçlarını açık bıraktı, sadece birkaç tutamı başının arkasında örgü şeklinde topladı. Sonra da düğünden sadece küçük bir yanık iziyle kurtulmuş olan kırmızı bir gülü örgüsüne yerleştirdi. Bu detayı fark eden herkes için güzel bir hatıra oldu.

Siyah topuklu ayakkabılarını ve siyah bir paltoyu giyip odadan çıktı. Raziel kapıda onu bekliyordu, yüz ifadesi asıktı. Hank de yakınlardaydı ve gardiyanın bakışlarının Monica'nın vücut hatlarına hemen kilitlendiğini fark etti.

Bu sırada Raziel, yanına doğru yürürken ona bir bakış bile atmadı. Onun kendisini duyduğunu biliyordu. Vampir duyma yeteneği, mermer zeminde son derece yüksek sesli topuklu ayakkabılar giymese bile, onu mutlaka duyardı.

“Öğle yemeğine değil, cenazeye gidiyormuşuz gibi görünüyorsun.” Ellerini ceplerine soktu. “Böyle devam edersen, kardeşlerini pek sevmediğini düşünmeye başlayacağım.”

Raziel kısık bir kahkaha attı ama hiçbir şey söylemeden, onları bekleyen, garaj yolunda rölantide çalışan pahalı siyah arabaya doğru yürüdü. Hank ise muhtemelen evi gözetmek için geride kalmıştı.

Arabanın kromu yeni cilalanmıştı ve kasvetli günün bulutlu güneş ışığında bile parlıyordu. Bahçe partisi için harika bir hava değildi, ama güneş ışığını pek sevmeyen vampirler için harika bir havaydı, diye düşündü. Planın ne olduğunu merak etti—Raziel bir şeye ima etmişti. Onu takip ederek araca bindi—bir hizmetçi kapıyı onun için tuttu, Raziel tutmadı—ve yolculuk boyunca arkada sessizce oturdu.

Vampirler güneş ışığında daha zayıftı. Bu da, hava kapalı olsa bile bir bahçe partisinde toplanmanın onları savunmasız hale getireceği anlamına geliyordu. Gelecekte böyle bir durumdan faydalanacak zamanı olup olmayacağını bilmiyordu, ama bunu aklında tuttu.

Kibir, tüm vampirlerin fazlasıyla muzdarip olduğu bir lanetti. Eğer Nostromları içeriden yıkmak istiyorsa, bunu kendi lehine kullanmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Raziel pencereden dışarı bakıyordu, yüzü asıktı. Kaşlarını çatarak ona, sonra da arabayı kullanan Ivan'a baktı.

İçinden bir ses ona bu "bahçe partisnin" berbat geçeceğini söylüyordu.

Bu durum ona, Nostrom ailesinin içine gizlice girip hepsini öldürme yönündeki kötü planının yasını tutmak için zaman verdi. İltanis'lerle olan

performansının ona en az birkaç hafta kazandıracağını düşünmüştü. Ama görünüşe göre annesi ondan çabucak kurtulmak istiyordu.

Bu, bilmekte fayda olan bir detaydı. Yaklaşımını değiştirdi. "Seyahati iki güne planlama fikri kimindi?"

"Benim," diye basit ve kısa bir cevap verdi.

Yüzünü buruşturarak dikkatini pencereden dışarı çevirdi. "Demek benden kurtulmaya hazırsın, ha..."

Sessizlik.

Bu neden gerçekten canını acıttı? Ani duygusal acı onu güldürdü. Alnını cama yaslayarak, kendini tutamadı. Güldü.

Bu durum sonunda Razi'el'in ona kaşlarını kaldırarak bakmasına neden oldu.

"Özür dilerim. Bu... tam bir saçmalık." Başını salladı. "Sen benimle evlenmek istemedin. Ben de seninle evlenmek istemedim. Ve yine de burada incinmiş duygularla oturuyorum." Tekrar güldü. "Bu çok saçma." Pencereden dışarı bakarken, kendi yüzü bile olmayan, camdaki silik yansımasına alaycı bir şekilde baktı. Ve adam, kadının ona ne kadar doğruyu söylediğinin farkında bile değildi. "Aslında umrumda."

"Büyük bir karışıklık yolda," dedi. "İltani ailesinin yıkılmasıyla şehirdeki güç dengesi değişecek. Savaşlar başlamadan önce aramızdaki bu meselenin çözülmesini istiyorum. O zaman bile adamlarımın çoğu burada kalacak. Yanıma sadece iki koruma alma iznim var." Razi'el'in tonu anlaşılmazdı. Son derece sakın ve kendinden emin bir şekilde konuşuyordu.

"Neden sadece ikisi?" Tabii ki Ivan ve Hank'ten bahsediyoruz.

"Mael'in belediye başkanlığı seçimini kazanması için diğerlerine ihtiyacı var. Bazı partilere baskı yapılması gerekiyor... Diğerleri ise korunmalı. Bu yüzden insan gücümüz yetersiz kalacak." Razi'el derin bir iç çekti. "Yanımda sadece iki kişiyi tutabiliyorum."

Artık daha kısa bir zaman diliminde ve sadece tek bir kişiden—Razi'el'den—olacak şekilde hareket ettiği netleştiğine göre, Nadi'nin konumu büyük ölçüde değişmişti. Artık keşif yapmıyordu. Artık şüphe çekmeden dikkatlice ortadan kaldırmak için aile içinde konumlanmakla ilgili değildi.

Şimdi mesele, Razi'el'i etkisiz hale getirebileceği ve kendisi için de iyi bir kaçış yolu bulabileceği bir yer bulmaktı. Su altında nefes alabilen ve balık kuyruğu olan biri için, denizde bir tekneden daha iyi bir yer nerede olabilirdi ki?

Ivan, Hank, Raziel ve "Monica" mürettebat dışında yattaki tek yolcular olacaktı. Bu, Raziel'i görevden almak açısından işleri çok daha kolaylaştırıyordu. Ama gemide sadece bir koruma olsa çok daha mutlu olurdu.

Aklında Ivan veya Hank'ten nasıl kurtulacağına dair düşünceler dönmeye başladı. Hangisini öldüreceğine dair karar hemen belliydi. Hank, üç nedenden dolayı: birincisi, Ivan'ın üçte biri kadardı. İkincisi, eve adım attığı ilk andan itibaren ona ters gelmişti. Ve üçüncüsü?

Köpeğin çığ ete baktığı gibi, "Monica'nın" cesedine bakmayı bırakmamıştı. Bu da onu çok kolay bir av haline getirmişti.

Pencereden dışarı bakan Nadi, kafasında planını kurmaya başlarken konuşmanın sessizliğe bürünmesine izin verdi. Bu işe yarayacaktı. Raziel ona tam da ihtiyacı olan bilgiyi vermişti. Belki de elinde sadece bir çekiç olduğunda her şey çivi gibi görünüyordu...

Gülümsedi.

Ama gerçekten çok güzel bir tırnaktı.

YİRMİÜÇ

Gülümsemek.

Sabır.

Hepsi ölmüş olurdu.

Eninde sonunda, belki de yakın zamanda.

Nadi, Lana'nın sahip olduğu devasa seranın kararmış cam panellerinin altındaki masada otururken kendi kendine sürekli bunu söylüyordu. Dekoratif yapının kapıları, içeriye temiz hava girmesi için ardına kadar açıktı. Yani, "temiz." Metropoldeki herhangi bir havanın olabileceği kadar temizdi. Lana'nın yaşadığı uç noktalarda bile, bu durum Vahşi Doğadaki havayla kıyaslanamazdı.

Ve burası, her boyutta sahte bitkiler, ağaçlar ve çalılarla uygun şekilde süslenmişti. Bazıları camdan, bazıları kağıttan, bazıları metalden yapılmıştı; Runne'nin her yerinden bitkileri temsil etmek için tasarlanmışlardı. Egzotik ve garip görünmeleri amaçlanmıştı, ama elbette evcilleştirilmişlerdi. Gerçek olan her şey, kontrol altında tutmak için demir bir halkayla çevrilmişti.

Bazı yapay bitkiler o kadar narin ve zarıftı ki, başlı başına birer sanat eseriydiler. Ama Nadi'yi hayran bırakmak yerine, midesi bulanıyordu. Bunun yerine, Lana'yı ve Nostrom ailesinin ve arkadaşlarının birbirleriyle şakalaşmalarını ve dedikodu yapmalarını sessizce izlemek zorunda kaldı.

Büyükşehir belediye başkanı bile yine oradaydı, insanlarla sohbet edip gülüyor, seçim için destek toplamaya çalışıyordu. O siyasete pek dikkat etmiyordu; bu sadece gösterişli, yüzeysel bir saçmalıktı. Aslında asıl ilgilendiği, perde arkasındaki gizli işlerin örtüsüydü. Sadece perde arkasındaki gizli işlerin örtüsüydü.

Neyse ki, üzerindeki ilgi sona ermişti ve bu yüzden bir nebze minnettardı. Artık Raziel için geçici bir insan bağıydı sadece. Bu durum da bir hafta içinde şiddetli bir şekilde çözülecekti.

Raziel'in anlattığı doğruysa, tıpkı Lana'nın üç eski kocası gibi. Masada yaklaşık otuz kişi oturuyordu; oldukça olaylı bir şekilde yarıda kesilen düğünden en yakın arkadaşlar ve aile üyeleri. Ancak şimdi masanın başında Raziel ve "Monica" değil, Volencia oturuyordu. Mael, Volencia'nın sağında, Lana solunda, Raziel Lana'nın yanında ve Monica da onun yanında oturuyordu.

Oturma düzeni oldukça açık bir mesaj veriyordu: Raziel üçüncü sıradaydı. Birinci komutanın arkasındaki yedek oğul bile değildi.

Eğer bu kadar komik bulmasaydı, onun adına bunu neredeyse hakaret olarak algılardı.

O günü, kabileye kabul edilmek için ikna çabası göstermek amacıyla kullanmayı ummuştı. Ama şimdi asıl planı suya düştüğüne göre, denemeye bile değip değmeyeceğinden emin değildi.

Yeni planının başarılı olma olasılığı çok daha yüksekti. Ve belki de daha eğlenceliydi. Ya da en azından kendini buna ikna etmeye çalışıyordu.

Ancak, sinir bozucu bir karşı argümanla kendi kendine hatırlattı: Monica'nın önce Hank'i, sonra Ivan'ı, sonra da Raziel'i öldürme planı olmazdı. Monica'nın hayatta kalmasının tek yolu ailenin onayını almaktan geçiyordu.

İşte oradaydı.

Gülümseyen.

Herkesin berbat şakalarına kibarca gülmek.

Volencia'nın kendisine yönelttiği hakaretleri hiç umursamadı.

Ve kafasında, hepsini öldüreceği şiddet dolu ve korkunç yöntemleri canlandırıyor.

“Yani,” diye başladı karşısında oturan vampirlerden biri, konuşmada bir sessizlik anında. Kuzeniydi. Soy olarak o kadar düşük bir sınıftandı ki adını bilmiyordu, ama ona sanki bozulmuş bir sardalya konservesiymiş gibi burnunu kırıştırmamasından anlaşıldığı kadarıyla, adını öldürme listesine eklemek için can atıyordu. “İltani katliamında bulunduğunu duydum.”

“Öyleydim.” Şarap kadehine uzandı. “Onlar beni aile işine dahil etmeyi uygun gördüler, ben de karşılığını vermeyi uygun gördüm.”

“Himm.” Cevabından pek etkilenmemiş gibiydi. “Nostrom ailesi, metropoldeki en eski ve en saygın vampir klanıdır. Soy ağacımızı şuraya

kadar takip edebiliyoruz—”

"Alberto, ona tarih dersi vermeye gerek yok," diye araya girdi Raziel, gözlerini devirerek. "Konuya gel."

"Aile işimiz bir insanın dahil olabileceği bir iş değil, demek istediğim bu." Alberto dişlerini göstererek yüzünü buruşturdu. "Ve yer altındaki istila edilmiş bir ininde haşere öldürmekten çok daha onurlu bir iş. Bir gelincik bile masada oturmayı düşünebiliyor—”

"Hangimize 'kurnaz' diyorsun?" Bu sefer Nadi araya girdi. "Ona mı, bana mı?" Gülümsedi. "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim. Sosyal bir gaf yapmamaya dikkat etmek istiyorum, sonuçta kırsal kesimden geliyorum. Ağzımı açıp da bir hakareti yanlış anlamak istemem."

Azazel, ailenin en yakın oturduğu yerden birkaç sıra ötede oturmuş, peçetesiyle kahkahalarını gizlemeye çalışıyordu. İlk tanıştıklarında ona yalan söylediğini—ya da en azından onun sempatisini kazandığını—biliyordu ama mantığına aykırı olsa da yine de ondan hoşlanıyordu.

Raziel, sessizce Alberto'ya öfkeli bakışlar fırlatıyordu.

Alberto, konuşma kararından birdenbire pişman olmuş gibi görünüyordu.

Mael bile gülümsemesini zorlukla bastırıyordu.

"Yeter artık." Volencia, onun eğlencesini bozacak kadar akli başında davrandı. "Onu rahat bırak Alberto. Bu kalıcı bir düzenleme değil. İki gün sonra balayına gidiyor ve geri dönmeyecek."

Ve kıymetli oğlun da dönmeyecek, azgın kaltak. Bu yolculuktan kimse geri dönmeyecek. Nadi bunun olmasını kesinlikle sağlayacak.

Öğle yemeği, başladığı gibi devam etti. Daha fazla nezaket, daha fazla can sıkıcı sohbet. Yemekten sonra herkes kendi aralarında kısa sohbet gruplarına ayrıldı. Monica, Raziel'in yanında yürümeye devam etti, çünkü Monica'nın yapacağı şey tam olarak buydu. En azından, Raziel özür dileyip özel olarak biriyle konuşmaya gidene kadar. Ta ki Monica'yı, büyük seranın bir köşesinde, adını öğrenmek istemediği bir vampir mafya babasının büyük heykelinin yanında yalnız bırakana kadar.

"Nihayet."

Döndüğünde karşısında bir sandık gördü. Gözlerini kırıştıtarak yukarı baktı. Evet. Mael uzundu. "Ah. Merhaba." Ona gülümsedi.

"O şerefsiz, seninle konuşmamı engellemenin bir yolunu buluyor." Devasa vampir başını salladı. Kardeşinin tam zıttı gibi görünüyordu. Onu her gördüğünde, ne kadar farklı oldukları aklına geliyordu. İki ay gibi—biri

aydınlık, biri karanlık, ama ikisi de gece gökyüzüne ait. Altın rengi gözleri koyu renk güneş gözlüklerinin ardında gizliydi. Sera'nın renkli camlarının ve gölgeli gökyüzünün altında bile, vampirler için aydınlıktı. “Düğünden beri seninle konuşmaya çalışıyorum. Eğer kendime dikkat etmezsem, kendi ellerimi yememi emredeceğini söyledi.”

"Bunu yapabilir mi?" Burnunu buruşturdu. "Bir vampire bir şey yapmasını emredebilir mi?"

“Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Hiç denemedi.” diye kıkırdadı. “Öğrenmek istemezdim. Benimle yürüyüşe çıkmak ister misiniz? Lana'nın çok güzel bahçeleri var. Belediye başkanı buradayken ve benim de yapacak işlerim varken, bekleyebilir.” Kocaman ellerinden birini patıkaya doğru işaret ederek, Nadi'nin cevabını beklemeden yürümeye başladı.

“Elbette.” Zaten ona katılacaktı. Ama varsayımda bulunması onu gözlerini devirmek istemesine neden oldu. Lana'nın yapay bahçeleri oldukça güzeldi, itiraf etmeliydi. Gerçek güllerin binayı kaplamasını engellemek için yükselen demir kemerlerle güzelce tasarlanmışlardı. Vahşi doğa, dikkatli olunmazsa her şeyi enfekte edebilirdi. Ama bitkilerin çoğu replikaydı. Yapay bir bahçeyi canlı tutmanın daha kolay olduğunu düşündü; her şey metal ve camdan olduğunda bitkilere bakacak bir personele gerek yoktu.

Ama insanların ve vampirlerin, çok nefret ettikleri ve çok korktukları şeyi taklit etme ihtiyacı hissetmeleri çok garip.

Bu düşüncelerini kendine sakladı.

“Bana sağlığım için endişelendiğini söyledi. Komik, çünkü yakında öleceğim. Ama tatlı bir düşünce, sanırım.” diye kıkırdadı.

“Belki anlayacağın bir metafor kullanacak olursam, biftek yemem ineğin acı çekmesini istediğim anlamına gelmiyor.” Mael iç çekti. “Ve seni böyle ölüme terk etmenin doğru olduğunu düşünmüyorum. Değerini gösterdin. Eğer ben...”

İlginç. Çok ilginç. "Eğer sen, ne?"

“Hiçbir şey.” Tekrar başını salladı. “Ne olabileceğini merak etmenin bir anlamı yok. Sen onun karısısın.” Cebine uzandı ve küçük bir manila zarf çıkardı. “Sadece bunu sana vermek istedim.”

Onu alırken ne olduğunu bilmiyormuş gibi yaptı ve merakla ona baktı. Ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Vahşi doğadan toplanan mantarlardan yapılmış haplardı.

“Acı için. Bunun...” Yüzünü buruşturdu ve başka yöne baktı. “Onunla birlikte olmanın acısı için. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Hepimiz onun nasıl biri olduğunu biliyoruz. Ve insanlara neler yapabileceğini. Acıyı dindirmek için bir tane alın. Tamamen durdurmak için... hepsini alın.”

Ah.

Kahretsin.

Pekâlâ. Bu çok ilginçti. Elini uzatarak koluna koydu. "Mael? Teşekkür ederim. Gerçekten. Bana değer verdiğini anlıyorum ve bu, dürüst olmak gerekirse, benim için çok şey ifade ediyor."

İşin garip yanı, onun gerçekten de onu önemseydiğini anlayabiliyordu. Nedenini bilmiyordu. Küçük zarfı ceketinin iç cebine koyarken, elini kolundan çekti. "Ölmek istemiyorum, Mael."

“Biliyorum. Ve bunun için gerçekten çok üzgünüm.” Büyük vampir ona daha da yaklaştı ve bu an birdenbire samimi bir hal aldı. Kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. “Daha fazla zaman olsaydı, ben—”

“İşte buradasınız. Gidiyoruz.”

Raziel.

Kışın ortasında açık bir kapıdan içeri esen buz gibi bir rüzgar gibi, aniden çok sıcak olan o anı paramparça etti. Mael, Nadi'den bir adım geri çekildi ve bu da Nadi'yi orada şaşkın ve kafası karışmış bir halde bıraktı.

“E—evet.” Doğrusu, biraz rahatlamıştı. “Seninle konuşmak güzeldi, Mael. Ben—” Tekrar görüşmeyi dört gözle bekliyorum diyecekti ama... Monica atalarının evine yaptığı o geziden geri dönmeyecekti. “Hoşça kal.”

Arabaya kadar olan yürüyüş ölüm sessizliğinde geçti. Dönüş yolculuğunun büyük bir kısmı da öyleydi. Raziel'in evine yarı yolda vardıklarında, elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona uzattı. "Zarfı bana ver."

"Ne?" Gözlerini kırıştırdı.

“Sana verdiği zarf.” Yüzündeki ifade şiddet vaat ediyordu, ancak havada hipnotize edici etkisini hissetmedi. “Şimdi.”

Yavaşça, tereddütle, Nadi ceket cebine uzandı ve onu çıkardı. Avucuna koyarken, bir şekilde başının belada olduğunu hissetti. "Sadece şu konuda endişeliydi..."

Kapının ahşap ve fildişi saplı camını indirip, zarfı aralıktan hızla çıkardıktan sonra tekrar yukarı sardı. "Neyden endişelendiğinin gayet farkındayım."

“Ben... Ben onları almayacaktım.”

“Güzel. Zehirliler.” Pencereden dışarı baktı.

“Yani, uyuşturucunun sağlığı iyi gelmediğini biliyorum ama—”

“Hayır, küçük katil!” diye aniden ve sertçe çıkıştı. Tıpkı kırılan bir cam parçası gibi. Birdenbire eli boğazını sıktı ve kadın arabanın kapısına doğru bastırıldı. Onu kafese kapatmış, yüzü kadının yüzüne çok yakın, soğuk nefesi dudaklarına değiyordu, sadece birkaç santim uzakta duruyordu.

Ivan'ı rahatsız etmiş olsa bile, bu sürüşüne yansımadı.

Nadi, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde Raziel'e bakakalmıştı, onun kıvrıl gözlerinde kaybolmuştu, konuşamayacak kadar şaşkıındı. Hiçbir silahı yoktu. Saç tokaları bile yoktu. Yapabileceği tek şey, ceketinin ön tarafına tutunup ölmeyi beklemektir.

“Anlamıyorsun, değil mi?” Vampir sessizce güldü. “Gerçekten neyle karşı karşıya olduğunu? İçine düştüğün oyunları...? Birbirimize eziyet etmek için ne kadar alçalacağımızı?” Bakışları dudaklarına kayd. “Beni sinirlendirmek için kaç tane güzel şeyimi öldürdüğünü biliyor musun? Beni kızdırmak için kaç tane oyuncağımı kırdığını? Ve benden nefret ettiği için değil, hayır... sadece büyük abim olduğu ve biz böyle yaparız.”

"BEN-"

“Sessiz ol.” Kelimeyi hırıldayarak söyledi, boğazını saran eli nefes almasını engelleyecek kadar sıkılaştı. “Sana verdiği haplar tam anlamıyla zehir. Belki de gerçekten bir iyilik yaptığını, ben fırsat bulamadan seni öldürdüğünü düşündü. Belki de küçük katilime aşık oldu ve merhamet gösterdi, kim bilir. Kimin umurunda. Sen benimsin. Ve seni benden başka kimse öldüremez. Anladın mı?”

Eli biraz gevşediğinde kadın nefes alıp boğuk bir sesle "E-evet" diyebilirdi.

"Güzel." Koltuğa geri yaslandı ve hiçbir şey olmamış gibi tekrar pencereden dışarı baktı.

Yolun geri kalanını sessizce kat ettiler.

Ve kendi kendine düşünebildiği tek şey şuydu...

Seni fena halde acı çektireceğim.

Nadi'nin Raziel'in "ata yurduna" gitmeden önce bir günü vardı. Teknenin kalkışta biraz daha az kalabalık olmasını sağlamak için bir günü. Hank'i öldürmek için bir günü. Soru şuydu... nasıl?

Neyse ki Raziel'in halletmesi gereken birçok işi vardı ve bu işler onu ofisine kapatıp gözlerden uzak tutacaktı. Oraya yelkenle gitmek bir günlük

yolculuk olacaktı ve muhtemelen dönüş de bir günlük yolculuk olacaktı; ayrıca işlerini halletmesi gerekiyordu.

İyi.

Bu da onun hızlıca bir şeyler çözebileceği anlamına geliyordu. İlk bulması gereken şey şuydu: Evde bir cesedi atmak için en iyi yer neresiydi? İlk içgüdüğü arabanın bagajıydı. Ancak garajın birden fazla güvenlik görevlisi tarafından sürekli gözetim altında olması, bunun işe yaramayacağını gösteriyordu.

B planı. Evde cesetleri, uzun süre bulunamayacakları ve sorun yaratmayacak bir yere saklayabilirdi. Sorun şu ki, Razi'el'in sürekli etrafta dolaşan ve her yere girip çıkan çok sayıda hizmetçisi ve koruması vardı. Ve eğer biri Hank'in cesedini bulursa, oyun muhtemelen biterdi. Hayır, onu atabileceği düzgün bir yere ihtiyacı vardı.

Böylece, Razi'el'in evini keşfetmeye koyuldu, her kapıyı açtı ve bir ceset saklayabileceği her köşeyi didik didik aradı. Hank'i bodruma çekip öldürmek zor olmayacaktı. Hank'in Monica'ya ilgi duyduğu açıktı. Ama soru şuydu: Ona olan ilgisi, bu riski almaya değecek kadar güçlü müydü? Patronunun geçici yeni karısına duyduğu şehvetten çok, Razi'el'in öfkesinden mi korkuyordu?

Hank'in kafasında bunun, kendisi öldüğünde kırk sekiz ila yetmiş iki saat içinde kendiliğinden düzelecek bir olay olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu. Dolayısıyla, düşük risk, yüksek kazanç.

Bodrumda epey sayıda kilitli kapı vardı. Kilitleri kırmayı aklından geçirmişti ama tekrar kilitleme imkanı olmadığı için, açık oldukları keşfedildiğinde şüphelerin hemen üzerine düşeceğini biliyordu. En az birinin şarap mahzeni olduğunu tahmin ediyordu.

Diğeri muhtemelen Razi'el'in özel mobilya ve alet koleksiyonu için ayrılmış bir alandı.

Bu fikre kıkırdadı.

C planını düşünmenin zamanı geldi. Hem de hızlıca.

Kafasını dağıtmak ve düşünmek için kendine bir fırsat vermek amacıyla Nadi bahçede bir yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Daha fazla yapay çalı, ağaç ve çim. Vampirlerin kendilerini Vahşi Doğanın görünümüyle çevrelemek istemeleri ama gerçekliğinden nefret etmeleri ona komik geliyordu. Vahşi Doğanın kontrolünü ellerinde tutmak istiyorlardı.

Kendilerini bir şekilde ondan üstün görüyorlardı.

Mülkün kenarında volta atarken, en azından güneşin tadını çıkarabiliyordu. Yeraltından ıkmanın bir avantajı buydu. Evini ve oradaki havanın ne kadar ferahlatıcı derecede serin olabileceğini ne kadar zlese de, şehrin yukarısındaki güneş ışığı harika olabiliyordu.

Plan C. Hank'i öldürmek, Razieli yatta öldürmeyi çok daha kolaylaştıracaktı. Ama o aptal, iğrenç herifi bir yere tıkması gerekiyordu. Peki nerede? Mutlaka bir yer olmalıydı.

Mülkün etrafında üçüncü turunu atarken fırsat kendini gösterdi. Gerçek ağaçlar, çimenler ve çalılıklar hakkında ilginç bir şey var. Kökler yağmur suyunu emiyordu. Ve bunlar kaldırılıp yerine beton ve taş konulduğunda, suyun gidecek yeri kalmıyordu. Bu yüzden... başka bir drenaj sistemine ihtiyaç duyuluyordu.

Nadi, karşısında dairesel bir drenaj kapağına bakarken buldu kendini. İpek ve metal tel çitlerin arkasına gizlenmiş ve suni imdeki bir çukura yerleştirilmişti. Evin işleyişini gizlemek için bir başka hile daha. Suni im toprağa akmazdı, değil mi?

melerek parmaklarını giderdeki çıtaların arasından geçirdi ve ağır metal ızgarayı yerinden çıkarıp birkaç santim yana kaydırđı. Izgara yaklaşık yirmi in genişliğindeydi, bu da Ivan için zor olacaktı. Ama Hank rahatça sığacaktı.

Hank'in ilk öleceğini en başından beri biliyordu ve neredeyse zamanı gelmişti.

Çukur derindi. İyi. Bir akıl taşı alıp içine attı. Suyu arpma sesini duyana kadar saniyeleri saydı. İki. İhtiyacı olan şey için yeterince uzun bir sreydi. Ve bu, aşağıdaki halkının yeraltı glnde veya nehrinde yüzen birkaç ceset bulmasının ilk rneği olmayacaktı.

Planının en önemli kısmını halletmişti: Hank'ten nasıl kurtulacaktı. Yukarı baktığında ise oltaya yem nasıl takacağını ve bulduğu şeyi aynı anda nasıl kutlayacağını biliyordu.

Izgarayı yerine geri koyduktan sonra doğruldu, ellerini silkeledi ve henüz keyfini çıkaramadığı Razieli'nin havuzunda yüzerek bu keşfini kutlamaya karar verdi.

Ayrıca, Hank'i akşam karanlığında öldürmek çok daha kolay olurdu. Birkaç kadeh içtikten sonra onu çalılıkların arasına eker, ciğerlerine birkaç delik açar ve kanalizasyona tıkarđı.

Yani biraz boş zamanı vardı. Ve yanılmıyorsa, Hank yakında havuz başında nöbet tutmaya başlayacaktı. Mükemmeli.

Geçtiğimiz hafta boyunca sıradan hizmetçilerin ve muhafızların hareketlerini gözlemlemişti. Onların izlediği yolları ezberlemişti.

Şimdi tek yapması gereken, bu işi halletmek için ne kadar zamanı olduğunu bulmaktı. Raziell'in dikkati dağılmış görünüyordu, ama asıl soru şuydu: Ne kadar dikkati dağılmıştı?

Raziell'in ofisine uğrayarak kapıyı çaldı.

İçeriden gelen bir homurtu, alabildiği tek cevaptı. Kapıyı açıp başını içeri uzattı ve ona masum bir gülümseme gönderdi. "Akşam yemeğine gelecek misin?"

"Hayır. Ben de yatağa gelmeyeceğim. Bu gece yalnızsın." Başını bile kaldırmadan, deftere bir şeyler karalamaya devam etti, başı öne eğikti. Küllüğünde bir sigara vardı, dumanı tembel bir spiral şeklinde yükseliyordu. Parmak boğumlarının üzerinde altın bir parayı gezdiriyordu.

Ona doğru yürüyüp, tekerlekli sandalyesini masasından uzaklaştırıp, kucasına oturup, güneş doğana kadar o mükemmel penisinin üzerinde zevkle dolaşma isteği duydu. Lanet olsun ona, ne kadar yakışıklıydı! "Pekala..."

Hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. Oysa kapıyı kapatırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Bu mükemmel bir çözümdü. Raziell işleri yoluna koymakla meşgul olacağı için bütün geceyi kendine ayırabilecekti.

Raziell'in yatak odasına geri dönen kadın, çekmeceleri karıştırarak kendine uygun bir mayo buldu. Tam da beklediği gibiydi. Kırmızı ve neredeyse yok denecek kadar az. Hem hayal gücüne yer bırakacak kadar, hem de Raziell'in şu anda sahip olduğuna inandığı şeyi dünyaya sergilemek için yeterliydi.

Kırmızı bikinisine büründü ve başka bir çekmecedен uzun, siyah dantelli bir şal çıkarıp etrafına sardı. Aynaya bakarak hüznü bir şekilde gülümsedi. Monica gerçekten de güzel bir kadındı. Kendi yüzünü özlemişti. Aynada kendi gerçek yüzünü görmesi nadir bir şeydi.

Ama Monica'nın tam da olması gereken yerlerde kıvrımları vardı. Bu, Hank'i patronuna ihanet edip hızlı bir ilişki yaşamaya ikna etmeyi kolaylaştıracaktı. Ancak dikkatli olmalıydı; eğer Hank çok sadık veya çok korkak olursa, bu durum ters tepebilirdi.

Her iki durumda da, Hank'in bu konuda kimseye tek kelime etmemesini sağlamalıydı. Evet dese de hayır dese de, adam ölmeliydi.

Havuz doğru geri dönerken, hedefinin hâlâ havuz kenarında durduğunu görünce mutlu oldu. Suyun kenarında sandaletlerini çıkarırken ve saçındaki

tokasını çözüp kahverengi saçlarının omuzlarına dökülmesine izin verirken, onu gözünün ucuyla izledi—izlemeden izledi.

Hank gözlerini dikmişti.

Aferin oğlum. Gözlerini dik. Bu görüntülerin akşamın ilerleyen saatlerinde, birkaç bira içtikten sonra gece nöbetine geldiğinde, beynine kazınmasını istiyordu. Ve bırak içgüdüleri galip gelsin.

Acele etmedi. Parmaklarıyla saçlarını taradı. Çok yavaşça eğilerek sandaletlerini güneşten korumak için sandalyelerden birinin altına sakladı. Hank'in tüm güzelliğini görmesini sağladı. Ayağa kalktığı anda, dantelli şalını omuzlarından aşağıya, aynı sandalyenin koluna doğru sarkıttı.

Her hareket kasıtlıydı. Ama her hareket masumdu. Zararsızdı. Sadece havuz başında özel bir anın tadını çıkaran genç bir kadın. Hank sonuçta sadece bir personeldi, sadece bir demirbaşı. Onun için, yaslandığı lambadan daha ilginç ya da tehdit edici değildi.

Havuz yolculuğunun iki amacı vardı. Birincisi, hedeflediği kişiyi baştan çıkarmak. İkincisi ise... yüzmek. Tanrım, ne kadar zamandır yüzmemişti! Gülümsedi ve havuzun derin tarafına daldı, insan suretinde bile olsa, suyun serin kucaklamasının tadını anında çıkardı.

Keşke şeklini değiştirebilse ve suyun yüzgeçlerinin arasından akışını hissedebilseydi. Su sık ve kapalı olsa da, pullarına değdiğinde yine de bir zevk hissi verirdi.

Sadece kısa aralıklarla nefes almak için su yüzüne çıkmayı hatırlaması gerekiyordu; insanlar, büyü yapsalar bile, onun gibi su altında nefes alamıyorlardı. Hızlı iyileşmesini önemsemeyebilirdi ama boğulma yeteneğinin olmaması daha zor bir sorun olacaktı.

Havuzda geçirdiği bir saat, iki saate dönüştü; turlar atarak ve sadece uzanıp keyif yaparak geçirdi. Kimyasallar gözlerini biraz yaksa ve cildini kaşındırırsa da, ona evini hatırlattı. İnsanların ve vampirlerin, esaret altındaki su birikintilerindeki her canlıyı öldürme ihtiyacı duymalarının nedenini anlamıyordu. Ama bunun Vahşi Doğayı kontrol etme ihtiyaçlarından kaynaklandığını tahmin ediyordu. Ay, onların dünyasında hiçbir şeyin gelişmesine izin vermiyordu.

Havuzdan çıktı ve yan tarafındaki bandajı değiştirmek için odasına döndü; kurşun yarasındaki dikişler artık büyük ölçüde görünür haldeydi. Odasında yalnız başına akşam yemeğini yerken, gece yarısına yaklaşılmasını bekledi.

Saate baktığımda neredeyse vakti gelmişti. Muhafızlar vardiyalı çalışarak geç saatlere kadar ayakta kalıyorlardı. Ama diğer hizmetçiler—hizmetçiler, aşçılar ve benzerleri—özel istekler için odalarında hazır bekleyen az sayıda kişi dışında, genellikle saat on bir civarında yatıyorlardı. Ancak onlar dışarıda dolaşmıyorlardı ve sadece Razi'el onları çağırdığında cevap veriyorlardı.

Muhafızlar sadece belirli noktalarda konuşlandırılacaktı. Görünmez bir yerde tutulacaklardı. Bu, eğer görünmek istemiyorsa, kimsenin onu görmeyeceği bir yolda yürüyebileceği anlamına geliyordu. Ve gece geç saatlerdeki gezintisini fark etmesini istediği tek bir muhafız vardı.

Dantelli iç çamaşırlarını giyip üzerine siyah ipek bir gecelik bağladı ve ön kısmının tehlikeli derecede açık olduğundan emin oldu. Çorabının kemerine mutfaktan cebine koyduğu iki ince fileto bıçağını soktu. Balıkların etini nazikçe ayırmak için tasarlanmış bu bıçaklar, Hank'in ciğerlerini kaburgalarından delmek için mükemmel olacaktı.

Tabii ki, çok hızlı oturup da onları kendi damarlarına tıktırmaması şartıyla.

Gece elbisesinin bıçakları gizleyecek kadar uzun, ama sattığı şeyi gösterecek kadar da kısa olduğundan emin olduktan sonra işe koyuldu.

Kendi kendine mırıldanarak odasından çıktı ve bahçelerde bir gezintiye koyuldu. Uykusuz bir geceydi sadece. Şehir dışından gelen, yalnız ve ölümden korkan fakir bir kızdı sadece.

Yalnız.

Sonuçta o çok yalnızdı.

Bazen, rolü oynamak için rolü düşünmek yardımcı oluyordu.

Dışarı çıkarken kapının yanında duran Hank'in yanından geçti, bahçeye doğru ilerlerken ona tek kelime etmedi. Eğer onu takip ettiyse... bu onun kararıydı. Onu davet etmemişti. Ona bir bakış bile atmamıştı. Eğer bunu bir davet olarak algıladıysa? Bu tamamen onun hatasıydı.

Eğer bu işe yaramazsa, Razi'el'e götürebileceği en ufak bir şeyi bile elinde tutmasını istemiyordu.

Sahte çitin arkasından köşeyi dönerek, keşfettiği drenaj borusunun yanındaki karanlıkta durdu. Evden tamamen gizlenmişti. İyi ya da kötü, kimse onu orada görmezdi.

Yemi yutacak mıydı?

Duvara yaslanmış, dudağını ısırarak bekledi.

Çok uzun süre beklemesine gerek kalmadı.

Hank köşeyi dönüp karanlığa karıştı.

Pantolonunun düğmelerini çoktan çözmeye başlamıştı bile.

Aferin sana. Gecelik elbisesini açtı ve onu yanına çağırdı. Onunla konuşmak istemiyordu. Bunu uzatmak istemiyordu. Dudakları birbirine yapışmış bir şekilde onun dudaklarına değdiğinde, alkol ve sigara kokusu burnuna sinmişti.

Elleri beceriksizce kadının göğüslerini yoklarken, kadın arkadan iki bıçağı da ciğerlerine sapladığında elleri hafifçe titredi. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Öksürürken dudaklarında onun kanının tadını hissetti.

Adam çok ağırdı; düşerken onu ızgaraya doğru yönlendirmek için epey uğraşması gerekti, adam suni çimlerin üzerine sessiz bir gürültüyle düştü. Boğazı deliğin üzerine gelene kadar onu birkaç santim daha tahliye borusuna doğru çekmesi gerekti.

Saçlarından tutup başını geriye doğru çekerek, boğazını kulaktan kulağa kesti ve tamamen öldüğünden emin olana kadar başını geriye doğru tuttu. Ancak o zaman, başını çukura doğru aşağıya attı. Derin sıçrama sesi, ikisinin tüm bu işkence boyunca çıkardığı en yüksek sestti.

İki fileto bıçağı da biraz sonra geldi. İyi silahların israfıydı. Ama vampirlerin kan kokusunu alabileceği bir yerde onları bırakma riskini göze alamazdı.

Lavabonun üzerindeki ızgarayı yerine takarken, Hank'ten geriye kalan herhangi bir iz olup olmadığını kendi üzerinde inceledi. Hiçbir şey yoktu. Tertemiz bir ölüm. Sadece ağzında kalan hafif bir tat kalmıştı.

Biraz kırmızı şarabın iyileştiremeyeceği hiçbir şey yok.

Yatak odasına geri dönen kadın, her zamanki gibi kendine bir bardak doldurdu ve güzel, sıcak bir banyo hazırladı.

Bardağını selam verircesine kaldırarak gülümsedi.

Raziel de yakında aynı kaderi paylaşacaktı. Ve bunun ne kadar süreceğini bilmesede, Nostrom'ların tüm o piçlerinin de ölmesini sağlayacaktı.

İşte sana, ilk ölen Hank!

Ve sizin ardınızdan gelecek herkese de selam olsun.

YİRMİDÖRT

Ertesi sabah Nadi, kendi halinde, daha doğrusu kendi halindeymiş gibi yaparak kahvaltı için aşağı indi. Sonuçta o sadece Monica'ydı; kocasının evinde son yemeğini yemeye hazırlanıyordu, ardından bir tekneye bindirilip Nostromların atalarının yaşadığı yere götürülerek öldürülecekti.

O kesinlikle, Hank'in ortadan kaybolmasının herhangi bir kargaşaya yol açıp açmadığını öğrenmek için dinleyen, şekil değiştiren bir suikastçı değildi.

Beklendiği gibi, muhafızlar her zamanki yerlerinde değildi. Ve personel, eskisine göre biraz daha gergin bir şekilde işlerini yapıyordu. İyi. Hepsi Hank'in kaybolduğunu biliyordu. Ve Raziell'in ikinci en sevdiği muhafızın işi öylece bırakıp gitmediğini de biliyorlardı.

Ana koridorda endişeli bir şekilde duran Ivan'a doğru yürürken gülümsedi. Bilerek olabildiğince yapmacık bir şekilde neşeli olmaya çalışıyordu. "Merhaba, günaydın! Raziell'i gördünüz mü?"

"Ofiste. Annesiyle telefonda konuşuyor." Ivan kaşlarını çatarak ona baktı.

İlginç. Ya iyi bir işaret ya da kötü bir işaret. "Teşekkürler." Çantasını kapının yanına bırakırken—o gün ölüm yolculuğuna çıkacağına tamamen ikna olmuş gibi görünmeye çalışarak—Raziell'in ofisinin bulunduğu ikinci kata çıkan merdivenlere geri döndü.

Kapalı kapının iki yanında iki muhafız duruyordu. Bu alışılmadık bir durumdu. İyi. Onlara gülümsedi ve kapıyı işaret etti. "Kocamla konuşmak istiyorum."

Muhafızlardan biri onu içeri almak için kapıyı açtığında, bunu yapmaları için talimat aldıkları açıkça belliydi. Ayrıca ilginç olan şu ki, Raziel onun kendisini bulmaya geleceğini bekliyordu, bu da bir süredir telefonda olacağını tahmin ettiği anlamına geliyordu.

İçeri girerken, gardiyan kapıyı arkasından kapattı. Raziel, büyük ve pahalı meşe masasının arkasında oturuyordu. Önündeki viski bardağı, sabahın erken saatleri olmasına rağmen bir süredir içki içtiğini gösteriyordu; içinden bir ses, erken başlamadığını, önceki gecedен beri içmeye devam ettiğini söylüyordu.

Parmakları şakaklarına kenetlenmişti ve yüzündeki ifade saf, katıksız bir acı ifadesiydi. Uzun zamandır saçmalıkları dinlemeye zorlanmış ve artık patlamaya hazır bir adamın bakışıydı bu. Parmaklarının arasında bir sigara vardı, dumanı ucundan tembelce havaya yükseliyordu.

Nadi'de aptal gibi sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

“Farkındayım.” Raziel içini çekti ve sigarasından bir nefes çekti, küllerini önündeki köşeli altın tepsiye attı. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

İşaretini alan kız, itaatkâr küçük bir insan kurbanı gibi oturdu ve bekledi.

Telefonun diğer ucunda Volencia'nın ne söylediğini duyamıyordu ama ne söylüyorsa Raziel'i çok sinirlendiriyordu.

“Gitmek için daha da fazla sebep var, değil mi sence? Mael'in adamlarıma ihtiyacı var. Ve eğer saflarımda bir hain varsa, evi dezenfekte etmek için benden daha uygun olur.” Gözlerini kapattı, her şeyden bitkin görünüyordu. Bir an duraksadı. “İvan yeterli.”

Bekle, ne? Şimdi birdenbire Volencia geziyi ertelemek istedi ama Raziel istemedi mi? Bu işlerin böyle gitmesini istemiyordu. Kaşlarını çatarak koltuğun derisine yaslandı. Neyse ki, Monica'nın da aynı hayal kırıklığını hissetmesinin sebebi farklı sebeplerden olsa da, bu durum geçerliydi. Nadi'nin bakış açısından, bunun hiçbir anlamı yoktu. Planını değiştirmiyordu; Raziel'i öldürüp Vahşi Doğaya karışmak. Ama Raziel'in şimdi her şeyin "her zamanki gibi" devam etmesini istemesi ve Volencia'nın ertelemek istemesi... canını yakmıştı.

Annesi konuşurken Raziel bir an durakladı. "İnan bana, bunu tamamen anlıyorum. Demek istediğim şu ki, bir yatı güvence altına almak için bu evi güvence altına almaktan daha az insan gerekiyor. Ve eğer saldırgan gizlice içeri sızmışsa ve zaten personel kılığında değilse, okyanusla çevrili bir

teknede olacağım. Başarısız olmaları durumunda kaçacak hiçbir yerleri olmayacak. Bunu denemeleri onlar için çok riskli olur."

Meydan okumayı kabul ettim, aptal herif. Kuyruğum var. Nadi, zamansız ve sessiz cevabına gülmek için kendini zor tuttu. Gerçekten gülmek istemese bile.

"Ah, evet, hatırlattığın için teşekkür ederim." Raziel gözlerini devirdi.

Volencia'nın ne söylediğini merak etti.

"Ancak gerçek şu ki, bir saat içinde yola çıkıyoruz." Siyah metal ahizeyi bir tık sesiyle yerine taktı. Öfkesinden dişleri hafifçe uzamıştı. Ama bir an sonra nefesini tuttu ve titrek bir iç çekişle verdi. Kızıl gözleri ona kaydı. "Birisi gece yarısı Hank'i öldürdü."

"A—ah. Aman Tanrım." Nadi şok ve hayret numarası yaparak gözlerini kırıştırdı. "Nasıl yani?"

"Emin değilim. Nöbette kayboldu. Cesedini ya da kan izini bulamadık ama... adamlarım öylece ortadan kaybolmaz. Hele de o. Kimse onun ayrıldığını görmedi. Eşyaları hala burada." Sigarasından uzun bir nefes çekti, nefesini verirken konuştu, odun dumanı ve tütsü kokusu havayı doldurdu. "Muhtemelen intikam alan bir peri pisliği."

Çöp parçası kısmı hariç, haklı olması da ona inanılmaz derecede komik gelmişti. "Gerçekten teknenin buradan daha güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiçbir yer güvenli değil, küçük katilim." Sigarayı söndürdü ve altın tepside ezdi. "Ama bir teknede de benden saklanacak yerleri yok."

Omuzlarını düşürerek iç çekti. "Yalan söylemeyeceğim, ölüme gitmekten pek de heyecan duymuyorum. Birkaç hafta burada kalmaya da razı olurum." Kıkırdayarak masum rolü oynamaya başladı. Belki de işe yarardı. Tüm ailesini öldürmek için birkaç haftaya ihtiyacı vardı ve—

"Ve işte buradayız." Masasından kalktı, viskisinin geri kalanını içti ve bardağı cilalı, vernikli yüzeyin üzerindeki deri kılıfın üzerine geri koydu. "Araba bizi zaten bekliyor."

Pekala. Başını somurtarak salladı, oturduğu yerden kalktı ve Raziel'in peşinden odadan çıktı.

Ve içlerinden birinin geri dönmeyeceği lüks bir gemi yolculuğuna kendini hazırladı.

Ne kadar da tuhaf bir durumun içine düşmüştü.

Nadi'nin Nostrom ailesinin bir yat sahibi olduğunu bilmediği söylenemezdi.

Bunu görmek de ayrı bir olaydı.

Bu, hem nefret ettiği hem de dürüst olmak gerekirse biraz kıskandığı türden bir lükstü. Her şey pırıl pırıl, cilalı veya yeni boyanmıştı.

Gemi yaklaşık yüz fit uzunluğunda krom ve vernikli ahşaptandı. Yelken açmak için donatılabilecek gibi görünüyordu ve motorun gürültüsü ve tıkırtısından çok daha iyi olacağını düşündü. Yelken açmanın sonsuz bir huzur verdiği bir şey vardı, oysa daha önce hiç yelken açmamıştı. Güvertede minderli banklar sıralanmıştı ve güneşten saklanmak için birkaç yer gördü - bu, geminin sahibi olan vampirler için olmazsa olmazdı.

Okyanus onun neşesiydi. Runne'nin yeraltı göllerinde ve sarnıçlarında büyümüşü, ama okyanus her zaman onu kendine çağırıyordu. Ailesiyle denize gittiği birkaç seferde, okyanusun enginliğinin cazibesini hissedebiliyordu. Okyanusta, yüzgeçleri ve kuyruğu olan benliğine seslenen bir şey vardı.

Dışarıda ne vardı? Dışarıda kimler vardı? Başka kıtalar var mıydı? Başka insanlar, onun gibi başka periler? Ailesinin tamamı iki ayaklı yaratıklardı. O, klanındaki tek su perisiydi. Bu durum alışılmadık bir şey değildi, çünkü halkının tamamı farklı şekillerde yetenekli doğmuştu.

Ailesi öldükten sonra Nadi, o açık sulara açılmayı düşünüp durmuştu. Bir yön seçip sadece... ufka doğru gitmek. Ya yeni bir yuva bulacaktı ya da boşluğa. Ama intikam alma ihtiyacı onu Runne'da tutmuştu.

Ölüm ihtiyacı onu hayatta tutmuştu.

Raziel, omzuna astığı çantasıyla, büyük çelik ve ahşap yapının üzerine doğru yürürken, hâlâ arkasına bile bakmadan önünden ilerledi. Yapının ortasından tek, dairesel bir buhar bacası yükseliyordu ve motorun zaten çalışmaya başladığını ve hazır olduğunu gösteren beyaz bir bulut yükseliyordu.

Az sayıdaki mürettebat çoktan işe koyulmuştu. Raziel geçerken herkes başını eğdi. İçeri girerken hiçbirine karşılık vermedi. Güvertelerden biri çantasını alıp Raziel'in eşyalarının yanına koymaya gitti, diye tahmin etti.

Ekibin ne kadar sadık olduğunu merak etti. Ne kadar kolay rüşvetle susturulabileceklerini, hatta en başta ne kadarını gördüklerini sorguladı. Şu an onları susturacak parası yoktu ama gelecekte bunu not almak iyi olurdu.

Ivan onun yanına durdu. "Ana yatak odası alt katta, arka tarafta. Ama ona biraz alan bırakmanızı tavsiye ederim."

Başını sallayarak iç çekti. "Öğlen oldu mu henüz? Bir içki için çok erken değil mi?"

Ivan homurdandı. "Raz'la evlisin. İstedğin saatte içki içebilirsin." Muhtemelen gemide olası bir suikastçı varken patronunu yalnız bırakmak istemediği için onun peşinden gitti.

Keşke bilselerdi.

Teknenin güvertesinde, arka tarafında bulunan bara yönelen Nadi, güneşte bir banka oturup teknenin iskeleden ayrılmasıyla şehrin küçülmeye başlamasını izlemeden önce bir viski ekşisi sipariş etti.

O anda fark etti ki... daha önce hiç tekneye binmemişti.

Pekala, tamam, daha önce hiç hareket halindeki bir teknede olmamıştı. Kanal teknesinde yaptığı bir suikast vardı. Ama kurşunu kadının başına sıktığında tekne demirliydi. O sayılmazdı. Nadi daha önce hiç denizde bir teknede bulunmamıştı.

Tuhaf bir histi. Hareket doğal değildi ama aynı zamanda dalgalarla birlikte sallanıyordu. Dayanamadı, arkalarından yükselen dalgaları izlemek için korkuluğa doğru eğildi. Rüzgar saçlarını yüzüne savurdu. Tuzlu havanın kokusu ve güneşin sıcaklığı harikaydı.

Her şey karmakarışık. Etrafındaki her şeyin dağılması an meselesiydi. Çok geçmeden öleceği ihtimali yüksekti.

Ama bu inanılmazdı.

Uzaklaşırken metropol küçülmeye başladı. Değişimini, büyümesini izledi... küçülmesini. Dumanı, kiri ve pisliği, çelik ve parlak ihtişamının içinde küçülüp önemsizleşti. Her yer keskin hatlar ve hipermodern duyarlılıklarla doluydu. İnsanlar da böyle mi görüyordu? Sadece uzaktan mı görüyorlardı? "Büyük resmi" mi? Kalabalık yapılarını bu kadar çok sevmelerinin sebebi bu muydu?

Yoksa onlara kendilerini güvende hissettirdikleri için miydi? Güçlü hissettirdikleri için mi? Vahşi doğayı kontrol ettiklerini hissettirdikleri için mi? Kabul etmeliydi ki, bunda bir güzellik vardı. Yapıların oluşturduğu çizgiler, her biri diğerleriyle yarışıyor gibi görünse de, bir şekilde bütünün inorganik, ancak plansız yapısında bir sanat eseri yaratıyordu. Kendi başına bir organizmaydı, değil mi? Cansız, canlı bir şey?

Ceset, üzerinde sürünen böceklerle doluydu. Bu böcekler, cesedin mimarlarıydı; vücut parçalarını kendi ihtiyaçlarına göre kazıp, eritip yeniden düzenlemişlerdi.

Aylar, ne zaman bu kadar huysuz oldum ben? Orada ne kadar kaldığını bilmiyordu. Ama biri gelip içeceğini iki kez doldurdu ve bu da bir göstergeyse, içecekleri hızla bitirmeye çalışmıyordu.

Artık gerçeklerle yüzleşme zamanı gelmişti herhalde. Eninde sonunda Raziel'le konuşmak zorundaydı. Ona ne söyleyeceği konusunda hala hiçbir fikri olmasa bile... Ama gerçek şu ki... ondan sonsuza kadar kaçamazdı. Bir teknedeydiler.

  nc  ikisinin son yudumunu da içtikten sonra ayağa kalktı ve fark etti... ah. Evet.   içki içmişti. Harika. Bu, sohbeti biraz daha kolaylaştıracaktı. Ya da daha da zorlaştıracaktı. Daha mı zor? Zor. İşte doğru kelime buydu.

Kahretsin. Biraz sarhoştu.

Personel bulundurmanın sorunu buydu. Ona yardımcı olmak için, o istemeden içeceklerini doldurmaya çalışıyorlardı. Ama içecek  n ndeysel, mutlaka içecekti.

Kendine gel. Bu konuşma için aklına ihtiyaı vardı.

Derin bir nefes alarak güverte altındaki ana s ite doğru yöneldi. Yat büyüktü, ama kaybolmanın gerçek bir olasılık olduğu kadar devasa değildi. Kapıya ulaştı. Kapıyı almalı mıydı?

Evliyediler.

Bir bakıma  yle.

Pekala, o onların evli olduklarını sanıyordu.

Ivan yakınlarda duruyordu. Kadın ona baktı. "Kapıyı çalsın ya da almasın, ne dersin?"

İri yarı adam, sanki biri elini fıırına sokmak üzereymiş ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını biliyormuş gibi irkildi. Omuzlarını silkti.

Doğru cevap yoktu. Başını sallayarak, işi bitirmeye karar verdi. Kapı kolunu çevirdiğinde, kilitsiz olduğunu görünce şaşırdı. Kapıyı arkasından kapattı ve en kötüsüne hazırlandı.

Odanın en dikkat çekici özelliği, tam karşısında duran, siyah ipekle örtülü büyük bir yataktı. Oda bir gemi için oldukça büyüktü ve her yüzey cilalı ahşap veya parlak metalden yapılmıştı. İki yanındaki kapılar, geminin arka tarafındaki büyük, özel bir balkona açılıyordu; bu balkon muhtemelen az önce güvertede bulunduğu yerin hemen altındaydı. Sağ tarafındaki başka bir kapı ise içinde kimsenin olmadığı bir banyoyu ortaya çıkarıyordu.

Raziel'den hiçbir iz yoktu.

Ta ki bir el ensesine yerleşene kadar. Parmaklar bir tarafta, başparmak diğer tarafta, onu yerinde tutuyordu.

Kasıldı.

"Partiyi bensiz başlattınız, değil mi?"

Bir an şaşkınlık içinde kekeleydi: "Ben—ne?"

Elini daha da sıkılaştırdı. "Viski kokuyorsun."

"Beni yalnız bıraktın ve personelin çok yardımcı oldu." Adamın elinden ürperdi. "Kötü bir niyetim yoktu, sadece... bana kızgın mısın?" Neler oluyordu? Neden bu kadar sinirliydi?

Aniden, onu bir panik dalgası sardı. Biliyor muydu? Anlamış mıydı? Ölmek üzere miydi?

Eli, ensesinden boğazının önüne doğru kaydı. Çenesinin altından kavrayarak onu göğsüne çekti ve başını yukarı doğru eğerek kendisine bakmasını sağladı. O yakut kırmızısı gözleri ona dik dik bakıyordu.

Orada hiçbir öfke belirtisi yoktu.

Sadece açlık.

Sadece ihtiyaç var.

Başparmağıyla çene hattının kenarını okşadı. "Hazır mısın?"

Ayaklarının altındaki zeminin kaydığını hissetti. Gerçekten öyle miydi?

Boğazındaki yumruyu yutarak tuttuğu nefesi verdi. "Evet."

Ona verdiği gülümseme, kadının içini ürpertti. "Öyleyse başlayalım."

YİRMİ BEŞ

Luciento'yu öldürdükten sonra, Raziel'le seviştiklerinde—dürüst olmak gerekirse hayvanlar gibi seviştiklerinde—bu, kan susamışlığı ve aralarındaki gerilimin paramparça olduğu bir andı. Nadi, bunun tam olarak Raziel'in... bilinen bir özelliği olmadığını biliyordu.

Bu farklıydı.

Bu önceden planlanmıştı.

Bu durum kontrol altındaydı.

Raziel başını eğdi ve şakağına bir öpücük kondurduktan sonra avucunu sırtının ortasına koydu ve onu iki adım öne iterek sendelemesine neden oldu. "Kıyafetlerini çıkar." Hipnotizma yeteneğini kullanmıyordu. Havada onun gücünün ağırlığını hissedemiyordu.

En azından Monica'yı o şekilde kontrol etmeye çalışmıyordu. Tam bir canavardı. Ama görünüşe göre onun bile aşmayacağı bazı sınırlar vardı. Ne garip bir rahatlama.

İnce paltosunu üzerinden sıyırıp odanın köşesine fırlattı. Ardından ayakkabılarını da çıkardı. Acele etmek istemiyordu. Çünkü elleri zaten yeterince titriyordu. Bütün bu süre boyunca ona bakmaktan bile korkuyordu. O sadece arkasında durmuş, orada belirip, bakışları onu yakıyordu.

Ama çok geçmeden çıplak kaldı. Garip bir şekilde, kendini örtme refleksine karşı koymaya çalışıyordu. Bunu daha önce on iki kereden fazla görmüştü. Ama hiç bu kadar açıkta hissetmemişti. Başkasının bedenini ve yüzünü taşıyor olmasına rağmen, onun içini görebildiğini hissediyordu.

"Karşıma gel."

Arkasını dönerek öyle yaptı.

"Bana bakın."

Bir saniye bile sürmedi, ama gözlerini hızla ona çevirdi.

Yemin ederim ki, o çok güzeldi. Karanlık bir tanrıydı. Siyah ve kırmızı giysiler içinde ona doğru yaklaştı, yüzündeki ifade okunamaz bir şekilde onu inceliyordu.

Odanın sıcaklığına rağmen titriyordu.

"Gergin görünüyorsun."

"Elbette öyleyim," diye mırıldandı.

"İltifatınız için teşekkür ederim." Yüzünde ince bir gülümseme belirdi. "Ama teşekkür etmeniz için bir nedeniniz yok." Elini kaldırdı ve parmak boğumlarıyla yanağını okşadı.

"Ama..." Kaşlarını çatı.

"Bu bizim... karmaşık anlayışımız. Seni bir oyuncak olarak aramadım. Sen de beni kırmak isteyerek beni bulmaya gelmedin. Bu da bu düzenlemeyi çok özel kılıyor." Başını hafifçe yana eğdi. "Diğerleri kürdan gibi kolayca kırılıyordu. Zaten küçüktüler. Zaten kırılındılar. Sen mi? Sana gelince, dişlerimi temizlemek için pala kullanmak gibi geliyor bana. Buna çok daha dikkatli yaklaşmalıyım."

Nadir rastlanan bir iltifat. Ve gerçekten de onun için bir anlam ifade ettiğini fark etti. Gözleri onun gözleri arasında gidip geldi, şakayı aradı. Alaycılığı aradı. Hiçbirini bulamadı. Samimiydi.

"Şimdi." Gülümsemesi biraz şeytani bir hal aldı. "Bakalım bu bıçak kırılmadan ne kadar bükülecek, ha?"

Hevesli.

Ona boyun eğmeye razı mıydı? Kırılmadan boyun eğmeye. Onu paramparça etmek istemiyordu. Ona güvenebilir miydi? İlk içgüdüğü gülmek oldu. Seksen yıldan fazla bir süredir ondan nefret eden, ailesini öldürüşünü izleyen, Nostromlardan nefret eden ve intikam yemini eden yanı ona küfretti ve onun düşman olduğunu ilan etti. Ona güvenemezdi. Kesinlikle hayır.

Ama içten içe yine de bunu yapmak istiyordu. Kendini onun ellerine bırakmak istiyordu. Her halükarda boyun eğmek istiyordu. Onun kendisine neler yapabileceğini hissetmek istiyordu.

Boşver.

Gerçekten.

Derin bir nefes aldı, tuttu, sonra titrek bir hızla verdi. Başını salladı.

“Güzel.” Raziel başparmağını çenesinin çukuruna dayadı. Gülümsemesi ona aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissettirdi. Korku ve heyecan üstünlük için savaşıyordu. Sözleri bir hırıltı, bir vaat, bir tehditti. “Önümde diz çök, güzel küçük katilim.”

* * *

Raziel hayatı boyunca kırık dökük şeyler biriktirmişti.

Onun metaforunda da belirttiği gibi, kürdanlar. Kullanılacak, kırılacak ve atılacak şeyler. Bazen ona gelirlerdi, bazen de o bulurdu. Süs eşyaları. Vampir ya da insan. Erkek ya da kadın.

Tanınmayacak kadar aşınmış şeyler. Bir zamanlar görkemli olan ağaçlar veya sarmaşıklar paramparça olmuş.

Ama karşısındaki bu yaratık? Bu kadın? Bu katil? O kırık bir şey değildi. Tanıdığı herkesten daha çok kendi kalbine yakın biriydi. Genç, aceleci, gözü pek olsa da.

Kendi iyiliği için fazla safdı. Öğreneceği çok şey vardı, ancak bu konuda kendisini kusursuz sanıyordu.

Ona çok geçmeden bir ders verecekti.

Ama öncelikle ele alması gereken daha acil dersler vardı.

Ona diz çökmesini emretmişti. Hipnoz yeteneğini asla partnerlerini zorlamak için kullanmamıştı. Ona dünyadaki en büyük mutluluğu veren şey buydu: yeteneklerini başkalarının kendisine itaat etmesini sağlamak için kullanmak zorunda kalmamak. Onların, her ne sebeple olursa olsun, bunu yapmayı seçmelerini izlemek ona büyük bir zevk veriyordu. Ve onların sebepleri, topladığı kırık ruhlar kadar çeşitliydi.

Çoğu zaman bu fiziksel şehvetti. Ya ona karşı duyulan bir arzu ya da onlarda uyandırabileceği duygulara karşı duyulan bir arzu.

Bazen bunun nedeni, zihinlerinin acı çektiği gibi bedenlerinin de acı çekmesini istemeleriydi. Herhangi bir şey hissetmek, bu sadece acı bile olsa.

Ya da belki de, bir oyuncak ve bir oyuncağın parçası olsa bile, birinin evreninin merkezinde olma ihtiyacıydı.

Eski "sevgililerinden" birden fazlası, bu zorlu süreci zihinsel veya fiziksel olarak atlatamayacaklarını bilerek ona gelmişti. O, onlar için sadece

çok karmaşık bir intihar biçimiydi. Bu yüzden her seferinde onlardan nefret ediyordu.

Ama bu mu?

Tam da söylediği gibiydi. İkisi de bunu seçmemişti. O ona gelmemişti, o da onu aramamıştı. İkisinin de uyum sağlaması gerekecekti. Ve eğer o onun için boyun eğmeye razıysa, o da onun için aynısını yapacaktı.

"Ya kontrolü ele geçirmek isteyen ben olsaydım?" Geçen gece ona söylediği sözler zihninde yankılandı. Hayatında bir kez bile kontrolü başkasına bırakmamıştı. Kimsenin onunla istediğini yapmasına asla izin vermemişti. Basit, yüzeysel bir anlamda bile olsa, hele ki ona yapmaya çalışacağı şeye yakın bir şey hiç yapmamıştı.

Bu düşünce onu tiksindirmeliydi. Ya da belki de ne kadar saçma geldiğine gülmesine neden olmalıydı. O mu? Gözleri bağlı ve zincirlenmiş mi? Lütfen! Ama bu kadın—önündeki bu yaratık—gözlerinin içine bakıp bir şey arıyordu? Her adımda onu şaşırtıyordu.

Görünüşe göre, bu, onun hakkında kendisinin bile bilmediği şeyleri ortaya çıkarmayı da içeriyordu.

Çünkü uzun zamandır bir fikre bu kadar anında kapılıp tahrik olduğu bir anı hatırlamakta zorlanıyordu. Bıçak ucunun boğazına dayandığı, kanının ellerine bulaştığı ve onun da doruk noktasına ulaştığı düşüncesi, zaten acı veren ereksiyonunun pantolonunun içinde seğirmesine neden oldu.

"Denemeni görmek isterim" diye yanıtlamıştı. Ve sözlerinin arkasındaydı. Tehdit değil, davetti. Küçük katilim, başıma silah dayayarak beni gafıl avlarsan, ayaklarını öpüp her sözüne itaat edeceğim.

Ama bu, kaderin onlara o kadar uzun süre dayanmalarına izin vermesi durumunda geçerliydi.

Artık komuta ondaydı.

Onunla savaştığı kişi.

Teslim mi olacaktı? Geri dönüşü olmayan noktayı mı geçecekti? Yoksa geri adım mı atacaktı?

Mesele onun bundan zevk alıp almayacağı değildi. İkisi de içten içe onun zevk alacağını biliyordu.

Bu bir güven meselesiydi.

Ona güveniyor muydu?

Siyasette değil. Ailesiyle ilgili konularda değil. Onun hayatında da değil. Cevap açık ve anlaşılır bir "hayır"dı. Ama bir bakıma, bu güven bundan daha önemliydi, değil mi? Bu tür bir yakınlık?

O an bir saniye daha uzadı ve adam onun geri çekileceğinden emindi. Ama kadın onun için bir sürpriz daha hazırlamıştı. Seçiminde kararlılığını gösterirken omuzlarındaki gerilim kayboldu. Ve yavaşça, temkinli bir şekilde... küçük katili ayaklarının dibine diz çöktü.

* * *

Nadi, yaptıklarına inanamıyordu.

Aklını mı kaçırmıştı?

Çıplak bir şekilde, titreyerek ve Razi Nostrom'un kendisine yapacaklarını merakla bekleyerek ayaklarının dibinde diz çökmüştü.

Eliyle başının üstünü nazikçe, neredeyse yatıştırırcasına okşadı. "İlk kez gerçekten birlikte oynarken yavaş davranacağız. Eğer bu seni hayal kırıklığına uğrattıysa özür dilerim." Arkasından yürüyerek görüş alanından çıktı.

Süitin zemini halıyla kaplıydı, bu da ayak seslerini sessizleştiriyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu. Bu onu daha da gerginleştirdi. Ve her şeyi çok daha yoğun hale getirdi. İhtiyaçtan neredeyse titriyordu.

"Dizlerinizi açın. Ayak bileklerinizin üzerine oturun." Tam arkasında duruyordu.

Söyleneni yaptı.

Elinde tuttuğu deri kayışlar omzunun üzerinden sarkıyordu. "Bunları bileklerine tak. Sıkıca bağla. Gevşek olup olmadıklarını anlarım. Ama kan dolaşımını kesmemeye dikkat et. Bu benim işim."

O... bunu onun yapmasını mı istiyordu? Bu neden bu kadar daha kötü hissettiriyordu? Kendi ilmeğini bağlamamı ve kendi başımı içine sokmamı istiyor. Bu, onu bir şey yapmaya zorlamakla ilgili değildi. Bu, onun bunu kendi kendine yapmasıyla ilgiliydi. Titreyen bir elle kayışları aldı. Takarken parmakları sürekli kayıyordu.

Eğer sabırsızlanıyorsa da hiçbir şey söylemedi. Arkasında durdu, sessizce bekledi ve işi yapmasına izin verdi. Tam olarak onun dediğini yaptı. Sıkıca bağladığından emin oldu, ama parmaklarına giden kan akışını kesme riskini göze alacak kadar sıkı değil. Ellerini çıkaramayacağından emin olmak için test etti.

Bu tehlikeliydi. Kelimenin tam anlamıyla kendini bir tuzağa düşürüyordu. Ama tam da bunun olacağını biliyordu! Aptal olduğu için

kendine küfrederek, kalkıp balkona doğru koşarak atlamayı düşündü. Eğer denize atlarsa, büyüsunü kaybedip kaçabilirdi. Sadece yüzerek özgürlüğe kavuşabilirdi.

Bu onun son şansı olabilir.

Aynı türden bağlantı parçalarına sahip daha büyük bir deri kayış görüş alanına girdi. "Boğazın için."

Bir tasma. Kahretsin. Aman Tanrım. Ne yapmıştı? Kendini neyin içine sokmuştu?

Kadın tereddüt edince, adam mırıldandı. "Durmak ister misin?"

"H—hayır." En kötü yanı buydu. İstemiyordu. Gerçekten istediği son şey buydu. Bu son derece aptalcaydı. Elindeki tasmayı alıp dikkatlice boynuna taktı ve sıkıca bağladı.

Raziel, saçlarını nazikçe arkaya doğru çekti ve yakanın kenarına takılmamasına özen gösterdi. Yakanın metal tokasına takılan hiçbir saç telinin kalmadığından emin olurken dokunuşu nazik ve tatlıydı. Yakayı, D halkası arkada olacak şekilde çevirdi ve deneme amaçlı hafifçe çekti. "Güzel."

Sadece o tek çekiş bile vücudunda bir zevk dalgası yaratarak dudaklarından bir nefes kesilmesine neden oldu.

Görüş alanına giren bir sonraki şey, siyah ipekten bir kumaş parçasıydı. "Bir göz bağı."

Yine tereddüt etti.

"Bugünkü bu dansımız güvenle ilgili, küçük katılım. Kendini koruyamamanı, beni durduramamanı ve ne yapacağımı görememeni istiyorum. Ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini görmek istiyorum. Ama bu ancak senin izin verdiğin kadar olacak."

Ağzı kurumuştı. Zorlukla yutkundu. Göz bandını alıp bağladı, göremeyecek şekilde ayarladı. Adam, kendi başına yapamayacağı şekilde biraz daha sıkılaştırarak tekrar ayarladı.

"Ellerini arkana koy. Bilek bileğe. Onları birbirine bağlayacağım." Sözleri derindi, gök gürültüsü gibiydi. Sesi yumuşaktı ama şehvet ve ihtiyaçla doluydu. Ona ne kadar ihtiyacı varsa, o da ona o kadar ihtiyaç duyuyordu. Ama sert ya da acımasız değildi. Lanet olsun ona, sesi şefkatliydi.

Bileklerini arkasına doğru kıvrırdığında, onun da arkasında çömeldiğini hissetti. Kollarını katladı, böylece elleri karşı kollarının dirseklerinin üzerindeydi. İki tık sesi. Ellerini hareket ettiremiyordu.

“Şimdi... son adıma geldik. Hazır mısınız?” Eli omzunun üzerinden aşağı, çıplak tenine doğru kaydı.

Bu sözler onu anında ürpertti. Titreyerek, dişlerinin arasından bir nefes aldı. Başını salladı, cevap verecek kelime bulamadı.

“Başını geriye doğru eğ. Yakanı bileklerine bağlayacağım. Bu şekilde bana tamamen açık olacaksın. Anlıyor musun? Kelimeleri söylemeni istiyorum.” Dudakları nazikçe omzuna bastırdı, içinden geçen elektriğe karşı volkanik bir sıcaklık hissetti. Tüm bunların beklentisi, bağlamaların kendisinden daha yoğundu.

“Ben... ben öyle düşünüyorum.” Olanlara inanamıyordu. “Evet.”

“Güzel. Seçim senin.”

Bir süre durakladıktan ve içinden daha çok küfrettikten sonra, dediğini yaptı. Sırtını kamburlaştırarak başını ellerine doğru eğdi. Boynunun arkasında bir şeyin tıkırtısı duyuldu ve adam, bileklerini birbirine bağlayan halkalara kısa bir kayış olması gereken şeyi yönlendirerek ona yardımcı oldu.

İkinci bir tık sesiyle yerine sabitlendi. Acı verici değildi. Sadece doğal değildi. Sırtını öyle bir şekilde kavisli tutuyordu ki, bacakları böyle açık ve göğüsleri dışarı fırlamış haldeyken oldukça dikkat çekici bir gösteri yaptığının farkındaydı.

Ve onun önünde durup yürürken çıkardığı iniltiden anlaşıldığı kadarıyla, kadın haklıydı.

Kadın elleri ve gözleri bağlı bir şekilde, çaresiz ve onun insafına kalmış haldeydi.

Raziel.

Onun en büyük düşmanı.

Öldürmeye yemin ettiği adam.

Ve hayatında daha önce hiçbir şeye bu kadar çok ihtiyaç duymamıştı.

“Hiç ağzınla bir erkeği tatmin ettin mi?” Raziel’in kemeri hışırdadı. “Orada kırsal kesimde ne öğrettiklerinden emin değilim.”

“Benim...” Başı dönüyordu. Vücudundaki her sinir yanıyormuş gibi hissediyordu. Göremiyordu. Hareket edemiyordu. O ise istediği her şeyi yapabilirdi. Her şeyi. “Ama onlarınki at gibi büyük değildi.”

İlk başta karşılık olarak sadece derin bir kıkırdama aldı. Başparmağı alt dudağının üzerinde gezindi. “Çabuk öğreniyorsun. Ağzını aç.”

Hiç tereddüt etmeden yaptı. İçindeki ilkel bir şey itaat etmeye başlamıştı. İçindeki bir şey, diğer tüm düşüncelerinin önüne geçerek ona

cevap vermeye başlamıştı.

Başparmağını ağzına soktu, derin bir inilti daha çıkardı ağzından. Onun kendisini böyle etkilediği, onu böyle istediği düşüncesi... Dudaklarını başparmağının etrafına kapattı ve parmağını emerek daha da derine çekti, dilini etrafında döndürdü. Yapabildiklerinin sadece küçük bir kısmını sergiliyordu.

Başparmağını geri çekti ve iniltisi hırıltıya dönüştü. İşaret ve orta parmaklarını ağzına sokup dilinin üzerinde kaydırıldı. Onun meydan okumasına kendi cesaret gösterisiyle karşılık verdi. Parmaklarını daha derine ittiğinde, boğazı tıkanmış ve öğürdü. Bağlara karşı çırpınarak başını elinden kurtarmaya çalıştı.

"Ah-ah..." Yakasının ön kısmından kavrayıp başını kendine doğru çekti ve kaçmasını engelledi. Parmaklarını neredeyse tamamen ağzından çıkardıktan sonra orada durdu. "Rahatla." Kendini buna zorlayana kadar bekledi. "Şimdi... derin bir nefes al."

Burnundan derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu.

"Rahat kalmaya odaklanın."

İki parmak yavaşça dilinin üzerinde kayarak daha derine, daha da derine indi ve sonunda boğazının arkasına değdi. Bağlamalara karşı irkilerek sessizce homurdandı, ancak parmaklarını hareketsiz ve oldukları yerde tutarak onu uyum sağlamaya zorladı. "Odaklan," diye ısrar etti. "Bana değil. Kaslara."

Boğazını iki kez daha sıkırmaya çalıştı, parmaklarını sıkıca kavradı, zihni bembeyaz oldu ama yavaş yavaş, bir şekilde, kontrolü yeniden kazandı. Ve o da parmaklarını biraz daha derine kaydırmayı başardı, böylece kadın boğulma tehlikesi geçirmedi.

"Evet, küçük katilim... görüyor musun? Çok çabuk öğreniyorsun. Ah, sen ve ben metropolü kırmızıya boyayacağız..." Dudakları kulağına yakındı, parmaklarını yavaş ve titiz bir şekilde boğazına sokup çıkarırken ona fısıldıyordu. Her seferinde olabildiğince ileri gidiyor, ona öğretiyor, eğitiyor, parmaklarından çok daha etkileyici bir şeyle ne yapacağını gösteriyordu.

"İşte bu kadar, aynen böyle. Uzaklaştığımda nefes al. Yaklaştığımda tutun. Odaklan. Bana güven. Hoş karşılanmadığım yerde kalacağım, öyle düşünsen bile. Ben senin elindeyim. Kendini avuçlarıma içine bırakıyorsun. Düşmene izin vermeyeceğim." Derin, gürleyen sözleri bir fısıltıdan farksızdı. Her biri, onu saran sıcak lav gibiydi.

Tüm dikkati ona ne kadar çok ihtiyacı olduğuna odaklanmıştı. Tehdidini yerine getirmesini hissetmeye ihtiyacı vardı. Parmaklarını neredeyse tamamen dışarı çekip, bir kez daha geri dönmeye hazırlandığında, başını çevirdi. "Lütfen—Raziel—seni istiyorum..."

Kıkırdadı. Eğlenmişti... ve belki de biraz da karanlık bir sadistçe. "Sen de benim kadar doyumsuzsun. Ne kadar mükemmel."

Doğrulurken parmakları saçlarının arasında dolandı. Ona daha da yaklaşp, yere uzanmış ve kamburlaşmış bedeninin üzerine eğilirken pantolonunun kumaşı yanlarına sürtündü.

Ona söylenmeden, ağzını açıp ona cevap verdi.

Ondan çıkan inilti, onu tek başına kendinden geçmeye neredeyse yetecek kadar güçlüydü. Kendini ona bastırdı ve günahın kendisinden daha ateşliydi. Onu doldurmasını hissetmek için can atarak hızla dilini etrafında gezdirdi. Kalınlığı tam da beklediği gibiydi; onu endişelendirecek kadar büyüktü. Keşke onu görebilseydi. Ama bilmemek, diğer tüm hisleri yirmi kat daha yoğun hale getiriyordu.

Elini başının arkasına yaslayarak kalçasını öne doğru itti ve ağzının içine daha da derinlere girdi. Yavaşça içine girip çıkmaya başladı.

"Bir vampir bile bu manzaraya alışabilir." Keyiften gelen yoğun bir kıkırdaması vardı. "Bugün seninle umduğum kadar uzun süre birlikte olamayacağım sanırım. Yazıklar olsun."

Kalçasını öne doğru bastırdı ve hareketlerini yavaş yavaş derinleştirirken, neredeyse tamamen geri çekilip her seferinde biraz daha ileri ittikçe göğsünde bir hırıltı oluşmaya başladı.

Çaresiz. Açıkta. Bağlı. Gözleri bağlı. Onun insafına kalmış.

Bu sözler zihninde tekrar tekrar yankılanıp duruyordu.

Onu ele geçiriyordu. Onu kendine ait kılıyordu. Ve o da ona teslim oluyordu. Ona itaat ediyordu. Boğazını sakınleştiriyor ve hayatında daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı bir şekilde, onun kalınlığını içine itmesine izin veriyordu.

"İşte bu, evet—" Övgüsü zevk seslerinin arasından geliyordu. "Aylar, evet—" Sonra iki elini de kullanmaya başladı, her seferinde biraz daha derine iterek kendini biraz daha hızlandırıyor. "Hepsini kaldırabilirsin, küçük katil... yapabilirsin. Gel, küçük katil—biliyorum yapabilirsin."

Eğer sadece kelimelerle doruk noktasına ulaşabilseydi, kesinlikle ulaşırđı. Vücudu bu duyguyla adeta alev alev yanıyordu. Zevkten kıvılcımlar saçıyorđu. Bu onu neden bu kadar çok tahrik ediyordu? Adam

durmaksızın kendini ileriye doğru itiyordu. Burnunun aniden adamın bedenine değmesine ne kadar zaman kaldığını bilmiyordu.

Başını sıkıca kendine doğru çekerken, sanki daha da derine inmeye çalışıyormuş gibi boğuk bir kükreme çıkardı, oysa verecek başka bir şey kalmamıştı. Yavaşça, acı içinde, ondan uzaklaştı.

"Tekrar."

Derin bir nefes aldı.

"Tekrar."

Desen tekrarlandı.

"Tekrar!"

Kelime her seferinde daha vahşi, daha hayvansı ve daha az insani bir hal alıyordu. Aklını kaybedeceğini düşündü. Eğer bu delilikse, bırak olsun.

Birdenbire ayağa kalktı. Raziel onu yakasından tutup kaldırmıştı.

Adam onu yarı iterek, yarı fırlatarak yatağa attı. Kadın yan tarafına düştü, elleri arkadan bağlı olduğu için kendini durduramadı. Güçlü eller onu yakaladı ve yüzüstü çevirdi.

Sanki ağırlığı yokmuş gibi, elleri kalçalarını kavradı ve onu dizlerinin üzerine kaldırdı. Elleri hâlâ bağlı, sırtı hâlâ kambur, yüzü çarşafıya yapışık ve şimdi de kalçaları havada, bir kez daha tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmişti.

Sağır edici bir çıtırtıyla avuç içi kalçasına indi. "Dizleri aç."

Çarpmanın etkisiyle hafifçe çığlık atan kadın, titredi ve söylenenleri yaptı.

Parmakları kadının ensesindeki yakaya dolandı ve onu diz çökene kadar kaldırdı. "Hadi bir oyun oynayalım, ne dersin?"

Kadın titriyordu. Bu adam ne saçmalıyordu? Bir an önce onunla birlikte olamaz mıydı?

Dudaklarına bir şey bastırıldı. Küçük bir şeydi. Ne olduğunu anlayamadı. "Ağzını aç, küçük katilim."

Kadın bunu yaptığında, adam kadının dilinin üzerine bir madeni para koydu. Kadın, bunun adamın koleksiyonundaki birçok madeni paradan biri olduğunu fark etti.

"Çenenin kapat."

İtaat ettiği için neler olup bittiğini tahmin etmesi mümkün değildi.

Başını kadının saçlarına gömdü. "Eğer ben seni aklını başından alana kadar becerirken ağzını kapalı tutabilirsen—adımı hiç söylemeden ya da

daha fazlasını istemedi? Dileğin gerçekleşecek. Seni de benimle birlikte kemerlerle becerme sırası sana gelecek."

Hiç uyarıda bulunmadan, onu tekrar öne eğdi. Dirseklerinden yakalayıp, tüm gücüyle havada tutarak, tek bir sert ve acımasız hamleyle penisini sonuna kadar içine soktu.

Daha önce ona yaşattıklarından daha imkansız bir coşku, onu o uçurumdan aşağı sürükledi ve hiç durmadı. Onun bu şekilde ne kadar süre devam ettiğini bilmiyordu. Bir noktada, başını aşağı doğru bastırıp çarşafıya yapıştırdı ve boyunun avantajını kullandı.

Bu tarifsiz zevkin hiç bitmeyecekmiş gibi geldiğini hissettim.

Onun varlığı. Onun onunla birlikte olma hissi. Onun içinde olma hissi. Onu çevrelemesi. Onu ele geçirmesi. Göremiyordu. Hareket edemiyordu. Sadece o vardı. Sadece Raziel. Sadece onun üzerinde olan, onu sahiplenen, onu alan, onu kendine ait kılan vampir.

Evet. O, onundu. Ona tamamen aitti.

İkisinden biri kısa süre içinde diğerini öldürecek.

Hayatı ona aitti.

Ama böyle mi?

Böylece, o artık onundu.

Hareketleri düzensiz ve umutsuz hale geldiğinde, onu kalçalarından yakalayıp kendine doğru çekti ve hırladı. Tüm gücüyle, olabildiğince derine, bedeninin içine gömülmeye kararlı görünüyordu. İçinde kasılmalarını ve titremelerini hissetti, kendi boşalmasına ulaştığında hissettiği sıcaklık dalgasını hissetti.

Saçlarına doğru kükredi ve onun içindeki hissi onu da doruk noktasına ulaştırdı. Nefesini toplamaya çalışırken sonraki birkaç dakika bulanık geçti. Ama göz bağlarını ve kayışları çıkardığında, göğsü hızla inip kalkarak yan yatmış haldeydi. Raziel ona bir bardak su getiriyordu.

Komodinin üzerinde tek bir altın sikke duruyordu.

İçini çekti. "Ne kadar çabuk kaybettim?"

Raziel gülümseyerek suyu ona uzattı. "On saniyeden az."

"Kahretsin." Soğuk suya sevinerek bir yudum su içti.

Güldü. Kendi göğsü de yorgunluktan inip kalkıyordu. "Yine de bir ödül kazandın. Bu gece malikaneye varacağız."

Kahretsin. Bu kadar çabuk mu? Aile mülkünün daha uzakta olacağını düşünmüştü, tek bir günlük yolculuk bile değil!

"Bu akşam için özel bir akşam yemeği planladım. Çok özel ve romantik. Sadece Raziel ve Monica." Düşünceli bir şekilde onu izledi, tepkisini ölçtü.

"Beni orada öldürmeyi planlıyorsun, değil mi?" diye sordu, kaşını kaldırarak.

"Tören yarın, bu bizim için, kaçınılmaz olandan önce yapılacak bir şey." Raziel'in yüz ifadesi okunamazdı.

Başını sallayarak iç çekti. "Bana yalan söyleme, Raziel. Başıma ne geleceğini biliyorum."

"Hım. Bakalım. Önce akşam yemeği." Eğer yalan söylüyorsa, bunu en az onun kadar iyi beceriyordu. Ki bu da oldukça mümkündü.

İstemsizce gülümseyerek, uzattığı sudan bir yudum daha aldı. "Eğer beni bu gece öldürecekse, Raziel, bana hızlı bir ölüm ver." Duraksadı. "Ve belki önce bir duş."

Güldü ve gülüşü samimiydi. Kadının bu kara mizahı onu şaşırtmıştı. "Mmh." Yaklaşarak onu öptü. Yavaş ama derin bir öpücüktü. Duygusal bir öpücüktü ve geri çekildiğinde, gözlerini tekrar açmak zorunda kaldı. Kapattığını fark etmemişti. Gülümsedi. "Bence ikisini de fazlasıyla hak ettin. Şimdilik seni düşünüyorum, küçük katilim."

Onun küçük katili.

Ve yakında gerçekten de öyle olacaktı, değil mi?

Vakit gelmişti. Nadi, uçurumun kenarındaki malikaneye baktı. Yattan bakıldığında kale iskelet gibi görünüyordu; uçurumun üzerinde, pencereleri boş göz yuvaları olan, etrafına boş boş bakan, solmuş bir kafatası gibiydi. Çatının bir kanadı çökmüş gibiydi; kule binanın ana yapısına doğru yıkılmıştı. Ancak bin yıldan fazla bir süredir ayakta olan bir yapı için... şaşırtıcı derecede iyi durumda görünüyordu.

Özellikle de artık medeniyetin ulaşamayacağı kadar uzakta ve vahşi doğaya bırakılmışken.

Ivan, Raziel'in gelininin "ritüel kurbanı"na engel olabilecek vahşi doğadan gelen sarmaşıklar ve her türlü tehlikeli şeyi kesmek ve yakmak için yatın personelinden bazılarıyla birlikte baltalar ve benzin bidonlarıyla kıyıya çıkmıştı. Yaktıkları ateşlerin kıvrılan beyaz dumanını görebiliyordu.

İnce askılı, kısa siyah bir elbise ve jartiyerli diz üstü çoraplar giyen kadın, saçlarını taradı.

Bardan çaldığı iki keskin soyma bıçağını da korsesinin astarına, her iki koltuk altına birer tane olacak şekilde yerleştirdi. Bıçaklar yeterince düz olduğu için çıkıntı yapmaz veya fark edilmezdi. Top gibi kıvrılmadığı veya rastgele mekik çekmek zorunda kalmadığı sürece delinmezlerdi.

Raziel, kurban töreni için malikanede sadece ikisinin bulunmasında ısrar ediyordu. Sadece o ve o. Ivan bile orada olmayacaktı. Muhtemelen son nefeslerini verirken ona mahremiyet sağladığını düşünüyordu.

Oysa bilmiyordu ki, elinden gelse bile ona bundan daha iyi bir düğün hediyesi veremezdi.

YİRMİ ALTI

Kale, Nadi yaklaştıkça daha da ürkütücü bir yapı haline geliyordu. İskelede dururken bile tüyler ürpertici bir manzaraydı. Nadi, harabe halindeki yapının daha fazla detayını gördükçe, içeri girme isteği de azalıyordu. Bir şey onu ürpertiordu. Hayaletlere inanıp inanmadığını bilmiyordu ama inanıyorsa, o yer kesinlikle periliydi.

Ahşap iskele eskiydi ve yaklaşık elli metre yukarıdaki binaya çıkan dik ve sallanan merdivenler de aynı malzemeden yapılmıştı. Tahtalar güneş ve tuzdan grileşmişti, daha yumuşak olan kısımlar soyulmuş ve geriye sadece daha sert ahşap damarlarının izleri kalmıştı.

Yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarırken, topuklu ayakkabılar ve kıymıklarla yukarı çıkmaya çalışmaktan şikayet etti. Ama ayak parmaklarının altındaki tahta, kum ve tuzlu rüzgarla aşınmış, pürüzsüzdü. En kötü ihtimalle bir iki çivi batardı.

Raziel uzanıp saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve onun homurdanmasına gülümsedi. Nostrom atalarının malikanesine vardıklarından beri garip bir ruh halindeydi. Orada olmak konusunda onun kadar isteksiz görünüyordu.

Şefler yemeklerini hazırlayıp kıyıya döndükten sonra, Raziel tek başına önden gitmişti. Kendisini ve Ivan'ı çağırmadan önce kıyıda tek başına "hazırlık yaptığını" söyledi.

Onları yalnız bırakmak istediğinde gerçekten de bunu kastetmişti. Garsonlar bile onlarla birlikte olmayacaktı. Hatta Ivan bile görünüşe göre iskelede, kayıkla birlikte yalnız başına kalacaktı.

Bu, Raziel'i öldürme şansının olduğu anlamına geliyordu. Sadece ikisi. Ama gerçekten onu bire bir alt edebilir miydi? Sadece bir şansı olacaktı. Onu hazırlıksız yakalamak için doğru anı beklemeli, bıçaklarını çıkarıp boğazına saplamalıydı. Soyma bıçağıyla kafasını kesmek biraz zaman alacaktı ama... azim varsa yol da bulunurdu.

Onu öldürmek zorunda kalma düşüncesi zihninde birdenbire tuhaf bir şeyleri alt üst etti. Acı değildi. Tam olarak değil. Ama neredeyse pişmanlık gibiydi? Ona gülümsediği, o yakut kırmızısı gözlerinde gerçek bir sıcaklık olan bir şeydi... Aralarında bir şeyler değişmiş gibiydi.

Öyle değil miydi?

Benim neyim var?

"Gel. Yemek soğumadan önce."

Raziel annesinin isteklerine karşı gelip Monica'yı "dönüştürmeye" karar verirse ne yapacaktı? Elbette, vampir, rahatsız edici insan karısını kurban etmeyi ve annesinin isteklerine itaat etmeyi seçecekti, onu yanında tutmayacaktı. Onu bir sunakta tamamen kurutacak ve cesedini geçmiş kurbanların kalıntılarıyla birlikte bir çukura atacaktı.

Nadi, onun kendisini dönüştürmeyi düşüneceğini gerçekten beklemiyordu, bu yüzden denese ne yapacağını hiç planlamamıştı. Onun önünde vampirmiş gibi davranma fikri, onu tamamen açıklanamaz bir şekilde güldürmeye ramak kalmıştı.

Raziel, önce onun merdivenleri çıkmasına izin verdi ve önden gitmesi için işaret etti.

Gülümseyerek merdivenleri çıkmaya başladı. "Ne kadar centilmen. Yoksa sadece manzarayı mı seyrediyorsunuz?" Yokuşun dikliği, ona kalçalarını rahatça görebileceği mükemmel bir görüş açısı sağlamıştı.

"İkisi de olabilir." Kadın ona tekrar baktığında, adam ona alaycı bir şekilde gülümsüyordu.

Tepeye ulaştıklarında, görkemli kaleye baktı ve içini bir korku dalgası kapladı. Kale, devasa, üst üste yığılmış ve oyulmuş taş bloklardan yapılmıştı ve Ivan ile ekibi içeri girebilmek için yeterince yabani sarmaşık yakıp budayana kadar bu bloklar yabani sarmaşıklarla kaplıydı.

Sarmaşıklar, doğayı uzak tutmak için inşa edilmiş taş ve demir duvarları yavaş yavaş parçalamaya çalışıyordu. Bazı şeyler yavaş ilerliyordu, ama kaçınılmazdı. Vahşi doğa zamanla kazanacaktı. Her zaman kazanırdı. Sadece kaç yıl süreceği meselesiydi.

"Burada mı büyüdün?" Nadi, devasa yapıya bakmaktan kendini alamadı.

"Zor." Raziel homurdanarak güldü. "Vahşi doğa bunu imkansız kıldı."

Yapı tepede yükseliyordu, bir zamanlar camlarla dolu olan heybetli siyah pencereler artık büyük ölçüde kırık ve boştu. Bina, metropoldeki her şeyden ve aslında şimdiye kadar gördüğü tüm insan yapımı binalardan çok, çok daha eskiydi. Birdenbire Runne'nin tarihi hakkında düşünmeye başladı. Ne kadarının kurgu, ne kadarının gerçek olduğunu. Merdivenlerin tepesine ulaştıklarında topuklu ayakkabılarını tekrar giydi.

"Bak." Uçurumun kenarından çok uzaklaşmadan onu durdurdu ve okyanusa doğru işaret etti. "Böyle bir gün batımını bu kadar güzel izleme fırsatı pek sık karşımıza çıkmaz."

Arkasını dönüp derin bir nefes aldı. Haklıydı. Bu bambaşka bir şeydi. Daha önce hiç okyanus üzerinde gün batımını görme fırsatı bulamamıştı. Işık, mavi dalgaların üzerinde beyaz ve altın renginin göz kamaştırıcı yansımalarıyla parılıyordu.

Ölmek üzereyse, son bir görüntü için hiç de fena değil. "Bu çok güzel..."

"Gerçekten de öyle." Morali hızla bozuldu. "Büyükbabam, perileri devirip ait oldukları yer olan yeraltına sürmeye yardım eden ilk vampirdi." Raziel, yıpranmış gri bloklardan oluşan, mağara benzeri, geniş araziye doğru ilerlerken onun yanında yürüyordu.

"Ve insanlarla ilk anlaşmalarını buradan yaptı." Ön kapı aralık kalmıştı, büyük metal levha çoktan eğik bir açıyla sıkışmış, sarmaşıklar ve pas bir daha asla hareket etmeyeceğini garanti altına almıştı. Raziel önce içeri girdi, bir sarmaşığın üzerinden atladıktan sonra ona kapıyı kapatmak için elini uzattı.

Ama tüm bu mahremiyet onu rahatsız ediyordu. Yanlış geliyordu... Zararsız küçük Monica olduğunu biliyordu—sadece zihin kontrolüyle her şeyi yapabilecek zavallı küçük bir insan—ama yine de tuhaf geliyordu. "Bu gece kurban etmeyi planlamıyorsan, neden yatta yemek yemiyorsun?"

Raziel onu evin arka tarafına doğru götürüyordu; batan güneşin altın rengi ışınları, bir zamanlar görkemli olan ahşap zemine keskin gölgeler düşürüyordu. Şimdi ise zemin, kurumuş yapraklar, dökülen boya parçaları ve sıva kalıntılarıyla kaplıydı.

Yüz ifadesi okunamazdı. "Ara sıra, hiçbir yapmacıklık olmadan, gerçekten kim olduğumuz gibi olmak güzel değil mi?"

Ensesinde bir korku sızladı.

Ona dönerek hafifçe gülümsedi. “Ben iyi bir adam değilim, küçük katilim. İnsanlara yaptığım korkunç şeylerden zevk alıyorum. Bahaneler uydurmayacağım ya da olduğum şeyi aileme veya dünyaya yüklemeyeceğim. Ama bazen, sadece bazen, merak ediyorum...” Bakışlarını yürüdükleri yöne çevirdi. “Beni bir canavara dönüştürmeselerdi ne olurdu acaba?”

Yüzünde bir boşluk vardı. Birdenbire kalbini acıtan bir boşluk. Onu parmağında mı oynatıyordu? Yoksa bu gerçek miydi? Kaşlarını çatarak ona yaklaştı ve parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. Başka ne yapacağını bilmiyordu.

Elini onun elinin etrafında hafifçe sıktı. “Lilivra Nostrom. Sevgili yaşlı büyükannem. Runne'deki tüm insanlığın ve vampir türünün iplerini elinde tutan, hâlâ ‘hayatta’ olan en yaşlı vampir.” Gözlerini devirdi. “En başından beri anneme, aile için büyük bir ‘değer’ olacağımı, ancak kısa ve dikenli bir tasma ile kontrol altında tutulması gereken bir değer olduğumu fısıldadı. Volencia bunu bana çocukken kelimesi kelimesine söyledi. Kan delisi olduğumu, bir katil olduğumu, şu an olduğum şey olmaya mahkum olduğumu. Yani... kader miydi? Yoksa iktidarda kalmak istedikleri için bir çocuğu silaha dönüştüren iki kadının işi miydi?”

Uzun bir sessizliğin ardından Nadi içini çekti. Raziel onu hiç istemediği bir şeyi yüksek sesle itiraf etmeye zorluyordu. Çünkü bu her şeyi karmaşıktırılıyordu ve buna ihtiyacı yoktu. "Herkesin olduğu gibi olmasının sebepleri vardır. Herkes içinde bulunduğu ortamın bir ürünüdür."

Raziel'in tamamen kötü olduğuna inanmak kolay olurdu. Bir zamanlar, hatta çok uzun bir süre boyunca, tam da buna inanmıştı. Belki de hâlâ öyleydi. Ama onu yeni bir ışık altında görmeye başlıyordu.

O bir canavardı. Öldürmekten pişmanlık duymuyordu. Bunu yapmaya devam edecekti. Birileri onları durdurmadığı sürece, tüm kanlı ailesi ardlarında ceset yığını bırakacaktı.

Nadi onu öldürecekti. İntikamını her zamankinden daha çok istiyordu. Bu değişmemişti. Bu bir yalan değildi. Ama elini tutup parmaklarına bir öpücük kondurduğunda ve bunun sevgi dolu bir yerden geldiğini bildiğinde... bu da bir yalan değildi.

“Yeter artık bu melodram.” diye homurdandı, başını sallayarak. “Bu saçmalıklar için çok ayıkım artık.”

"Katılıyorum." diye kıkırdadı.

Ona doğru dönerek çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerinin kendisine bakmasını sağladı. "Bugün bir şey fark ettim; bir vampir tarafından ısırılmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten hissetmedin. Son seferinde bayılmıştın."

"Ben yapmadım ki—" diye itiraz etmeye başladı.

"Evet, öyle yaptınız."

"Evet, yaptım." diye iç çekti.

"Gel." Elini hâlâ tutarak onu eve doğru götürdü.

"Sanırım bu demek oluyor ki... böyle öleceğim." Yüzünü buruşturdu. "Beni kurutana kadar içiyorsun." Bu, ihtiyacı olan fırsat mıydı? Boynuna doğru yaklaşırken, kan arzusuyla o kadar meşgul olacaktı ki, kadının göğüs dekoltesine sakladığı bıçakları çıkarıp boğazını kesmesini fark etmeyecekti. Sonra, kalbini, ardından da kafasını çıkarmak basit bir iş olacaktı...

"Vampirlerin dönüştürülme şekli de budur. Seni ölümün eşiğine kadar kanını emerek öldürürdüm ve sen de karşılığında benim kanımı içerdin." Her duygu belirtisini bir ipucu gibi okurcasına, yüz ifadesini dikkatlice inceledi. "Ama hayır. Şu anda seni öldürmeyeceğim ya da dönüştürmeyeceğim. Kanın ne kadar bağımlılık yapıcı olursa olsun."

Ne kadar da tuhaf bir şekilde gurur verici. "Teşekkürler?" Duraksadı, kaşlarını çatı. "Bağımlılık yapıcı derken ne demek istiyorsunuz?"

"İtiraf ediyorum... seni tattıktan sonra, seni bırakmayı hayal bile edemezdim. Toz halindeki herhangi bir uyuşturucudan daha güçlü olan kendi kişisel uyuşturucu stoğum mu?" Raziel onu görkemli bir salona benzeyen bir yere götürdü. Mobilyalar hala yerindeydi, ancak daha iyi günler görmüşlerdi. Personelin gelip temizlemeye ya da en azından kullanılabilir hale getirmeye çalıştığı açıktı; kanepelerin ve şezlongların üzerine örtüler serilmişti. "Seni kendi esir kan çeşmem haline getirmeyi kısa bir süre düşündüm, ama ailem buna izin vermedi."

Bu, onun midesinde heyecan düğümünü düğümlememeliydi. Ama düğümledi. "Yani... beni öldürmeyi planlamadığını söyleyip duruyorsun ama... cidden... şu anda ne kadar paniklemem gerektiğini bilmek istiyorum."

"Akşam yemeğinden sonra olur." diye kıkırdadı. Raziel onu salonun ortasındaki, okyanusu görebilecekleri pencerelere en yakın kanepeye götürdü. Oturduktan sonra onu da önüne çekti.

"Ya durmazsan? Ya bu bir fedakarlıksa ve beni kandırıyorsan?" Karnında aynı heyecanlı beklenti kıvrınmasını hissetti. Isırığında doğuştan

gelen cinsel bir şey vardı, tıpkı onu bağlayıp tecavüz etmekle tehdit ettiği zamanki gibi hissettiriyordu.

“O zaman sanırım akşam yemeğini tek başıma yiyeceğim.” Çarpık gülümsemesi onu hiç rahatlatmadı. Ona dik dik bakarken gülümsemesi kahkahaya dönüştü. “Bırakacağım. Söz veriyorum.”

“Pekala...” Ama eğer onu öldürecekse, belki de bu en iyi yoldu. Isırılmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Ama efendilerinin ısırtıklarına bağımlı hale gelen, köleleştirilmiş insanlardan bu konuda hikayeler duymuştu.

Isırılmak nasıl bir his olurdu? Acıtır mıydı? Belki de onun türü için bir azap olurdu. Bu, mantıklı olandan daha mantıklı.

Elleri uyluklarından yukarı doğru kayd, siyah ipek elbisesini çoraplarının üzerinden sıyırdı. Onu öne doğru çekerek, bacaklarının arasına oturmasını istedi. O da öyle yaptı, kanepede diz çöktü ve sonra kucağına oturdu. Bu halde bile adam ondan daha uzundu.

"Yine gerginleştin." Parmakları saçlarının arasından geçti, telleri taradı, uçları saç derisine süründü.

Tanrım, bu çok iyi hissettirdi. Gözlerini yarı kapalı tutmaya itti. "Her an beni öldürmeyi planlıyorsan, iyi hissettirmemesi zor."

Biraz daha yaklaşmasına izin verin... biraz daha yaklaşmasına izin verin...

“Sana söz verdim. Şu anda benimle güvendesin...” Eğilerek boğazını öptü. Daha önce onu ısırıldığı yerd. İz neredeyse tamamen iyileşmişti. Çok hızlı. Bunu hiç dile getirmemişti. “Bu akşam için daha fazla planım var, bu yüzden burada bitmesine izin vermeyeceğim, sana söz veriyorum.”

Bu durum, hem korku hem de beklenti karışımı bir duyguyla midesinde bir düğüm oluşturdu. Sadece biraz daha rahat olması gerekiyor...

Ellerini göğsüne yaslayarak derin bir nefes aldı ve rahatlamaya çalıştı. Adam yavaşça elini sırtında yukarı aşağı gezdirerek, boğazını öperken onu sessizce sakinleştirdi. Elini saçlarına koyarak, başını nazikçe kendisinden uzaklaştırdı ve kendine daha fazla alan açtı.

İşte bu kadar. Onu şimdi öldürün! Onu öldürün n—

Mırıldanmaya başladı.

Bunu ondan daha önce de duymuştu. Ama son seferinde beyin sarsıntısı geçirmişti. Ve her şey gibi manzaraya karışıp gerçek gibi gelmemişti. Bulanık ve rüya gibiydi.

Ama artık bu konuda hiçbir şüphe yoktu.

Ses onun içinde uğuldadı. Derin ve ilkel, onun içinden yankılandı. Nefesini kesti. Ama bir tür sihir gibi, o sesi duyunca tüm gerginlik uzuvlarından uçup gitti. Onun hipnotizması onda işe yaramamıştı, ama bu işe yaramıştı. Onu kendine doğru çeken bir yem gibiydi. Derinlerde parıldayarak, "Güvenli. Her şey yolunda. Buraya gel. Bana gel." diye fısıldıyordu. Ve o da direnmeye gücü yetmeden, hatta denemeye bile isteksizce geldi.

Ona yaslanarak, gücüne teslim oldu, artık onun kavrayışına karşı koymuyordu. Direnme düşünceleri tamamen kaybolmuştu. Ona zarar verme düşünceleri de uçup gitmişti. Tek istediği oydu.

Dilini yavaşça ve şehvetle, zamanını alarak boğazının üzerinde gezdirdi. İkisi de o anın tadını çıkarırken ne kadar süre böyle oyalandığını bilmiyordu. Düşünceleri karmakarışık.

Sonra olan oldu.

Kısa süreli bir acı.

Ve tek bir kalp atışı süresince, sadece mırıltı duyuluyor.

Sonra çekti.

Ve dudaklarından bir inilti kaçtı.

Ondan kan emdi ve o da bunu hissetti. Tanrım, olan biteni hissedebiliyordu. Kalp atışlarının onun uğultusuyla aynı ritme girdiğini hissedebiliyordu.

Böylesine mutlak ve tam bir mutluluk hissi vermeye hakkı yoktu.

Bir çekiş daha oldu ve aklını kaybedeceğini düşündü. İlk seferinde bayılmasının sebebi de buydu. Eğer onu öldürecekse, böyle olsun. Lütfen, böyle ölsün. İçgüdüsel olarak kalçalarını onunkine sürttü, ondan daha fazlasını hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

Ama mırıltısı hırıltıya dönüşmeye başlamıştı. Isırığı derinleşmeye, sertleşmeye başlamıştı. Sırtındaki kolunu daha da sıkılaştırmıştı. Ama onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu; onun ağına yakalanmıştı.

İşte böyle öldü. Tam burada. Onun kollarında. Tüm kanı akarak.

Ama o çekim gücü... Ondan her nefes alışında, içinden bir coşku dalgası geçiyor, onu o sıcaklığın daha da derinlerine çekiyordu.

Tam her şeyin bittiğini sandığı anda, adam başını ondan hızla uzaklaştırdı. Çenesinin şak diye kapandığını, kendi kendine bir küfür mırıldandığını duydu. Elleri hâlâ onu sıkıca kavramış halde, altında titredi.

Nefesi kesilerek elini başına götürdü. "Kahretsın—"

“İyisin. Sanki aldığımdan daha fazlasını almışım gibi geliyor.” Raziel başını kanepeye yasladı, elleri kalçalarına kayd. Kendi ellerini de ona bastırđı. Isırığın cinsel bir his uyandırdığını düşünen tek kişinin o olmadığı açıktı. “Ah, küçük katilim... tehlikeli bir bağımlılıksın. Ah, keşke bir tur daha yapacak vaktimiz olsaydı.”

“Öyle değil mi?”

“Hım. Daha fazla beklersek akşam yemeği mahvolacak, korkarım.” Garip bir şekilde güldü. Kanı onu uyuşturmuş muydu? Biraz sersemlemiş gibiydi. Neredeyse başı dönüyordu. Onu yanlışlıkla uyuşturuyor olması fikri o kadar komikti ki, gülmemek için kendini zor tuttu.

Boğazını tekrar ovuşturdu. Ağrıyordu ama yanmıyordu. Baş dönmesi de oldukça çabuk geçmişti. “Bu... vay canına.”

“Sence Lana’nın bu kadar çok evcil insanı nasıl var?” Oturarak elini boğazından çekti ve yarayı öptükten sonra dilini ısırık izlerinin üzerinde gezdirdi. Ne kadar hassas olduğunu görünce ürperdi.

Kalçasına hafifçe vurdu. “Ayakta durabilir misin?” Belli ki hâlâ biraz sersemlemişti. Kadın da öyleydi.

Ayakta durmak oldukça zordu ve bunu başarmak için bir anlığına kanepeye yaslanmak zorunda kaldı, ama başardı. Haklıydı; ilk başta, aldığından çok daha fazlasını almış gibi hissetmişti. Ama şimdi biraz nefes alabildiğine göre, kafası yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu.

“Akşam yemeği arka verandada.”

Raziel onu, bir zamanlar muhteşem bir yer olduğu anlaşılan büyük kapılardan geçirerek okyanusa bakan devasa bir taş avluya götürdü.

Nadi donakaldı.

Önünde iki kişilik bir masa kurulmuştu. Masaya beyaz keten örtü serilmiş, tabaklar gümüş kapaklar altında yerleştirilmişti.

Ama üç sandalye vardı.

Bunlardan sadece ikisi boştu.

Üçüncü sırada bir kadın vardı. Bilekleri sandalyenin tahta kollarına, ayak bilekleri ise ayaklarına bağlıydı. Belinde de daha fazla bağ vardı. Ağzına takılan bir bez, inlemelerini bastırıyordu.

Nadi, Monica Valan’ın dehşet dolu gözlerine bakıyordu.

Gerçek Monica Valan.

Arkasından bir tık sesi geldi. Tabancanın emniyet kilidinin sesi.

Nadi, silahın başının arkasına dayandığını hissetti.

Raziel'in sesi buz gibiydi. "Lütfen oturun. Sanırım artık birbirimizi iyice tanımamızın zamanı geldi. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

YİRMİ YEDİ

Nadi neredeyse anında titremeye başladı. Başarısız olmuştu. Bundan sonra ne olursa olsun, önündeki zavallı kıza bakınca Nadi'nin feci şekilde başarısız olduğu açıktı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Monica'ya.

"Büstiyerinden bıçakları al ve masaya koy. Sonra otur." Raziell silahı daha da sert bir şekilde kadının kafasının arkasına bastırdı. "Silah kullanmaktan nefret ederim. Ama senin için maalesef bir istisna yapmak zorundayım. Anlayacağına eminim."

Boğazında aniden oluşan yumruyu yutarak bir adım öne çıktı. Büstiyerinden bıçakları koltuk altlarına kaydırıp masanın üzerine koydu. Önünde, Monica'nın solunda duran sandalyeyi çekip oturdu. Raziell'in onu zapt edeceğini ya da onu orada, hemen öldüreceğini bekliyordu.

Ama o... yapmadı.

Bunun yerine, vampir diğer tarafa geçip yerine oturdu. Silahını, dürbünü ona dönük şekilde önündeki masaya koydu ve bir şişe kırmızı şarap aldı.

İkisine de birer bardak doldurduktan sonra şişeyi yerine koydu. "En baştan başlayalım, peri. Gerçek adın ne?"

Nadi sessizce ona baktı. Neler oluyordu? Onu sorguluyor muydu? Neden kafasının arkasına bir sopa vurup işkence etmeye başlamamıştı? Neden ona bir kadeh şarap doldurup... sormuştu?

Yüzünden şaşkınlığı açıkça okunuyordu.

"Eğer bunu daha şiddetli bir şekilde yapmayı tercih edersen, yapabilirim." diye alay etti. "Gerçi ikimiz de biliyoruz ki, acı verdiğimde ne

kadar zevk alıyorsun."

Yüzü hafifçe kızardı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Ah, bu gerçekten ilginç." Raziel arkasına yaslandı, şarap kadehi parmaklarının arasında duruyordu. "Seni hiç kızarıırken gördüm mü?" Güldü. "Sanırım görmedim."

Bu durum, kadının o kendini beğenmiş suratına yumruk atmak istemesine neden oldu.

"Lütfen isminizi söyleyin. Yoksa Bayan Valan'ın parmaklarını tek tek kırmaya başlamaktan memnuniyet duyarım."

Onu görmezden gelmeye devam etmeye hazırdı ki, az önce söylediklerini zihninde tekrar canlandırdı. "Bekle. O mu? Neden?"

"Ah, işte senin sesin." Şarabından bir yudum aldı. "Evet. O." Kadehiyle gerçek Monica'yı işaret etti. "Her neyse, içinde bulunduğun haçlı seferi uğruna ölmeye hazır olduğun belli. Ama peri ahlakının ne kadar ileri gittiğini merak ediyorum."

"İlk ismim sana hiçbir fayda sağlamayacak. Onu tanımayacaksın." Nadi onun bakışlarıyla karşılaştı. Hâlâ büyüsunü bırakmamış ve Monica'nın bedenini giymemişti. Nedenini bilmiyordu. Sanki bir kalkan gibiydi.

Çünkü gerçek beni görmesini ve benden iğrenmesini istemiyorum.

Çünkü onun "fae" kelimesini nasıl telaffuz ettiğini duyuyorum.

"Sana 'peri' mi demeye devam etmemi istersin yoksa 'küçük katilim' mi?" diye homurdandı. "Elbette birkaç gün önce sana isminle hitap etmeyi bıraktığımı fark etmişsindir."

Yapmamıştı. Kahretsin. Nadi küfretti ve tekrar okyanusa doğru baktı. Ağlamayacaktı. Reddediyordu. Ama böylesine aptalca bir şey yaptığı için kendine kızgındı, hatta öfkeden kuduruyordu. "Ne kadar zamandır?"

"İpuçları ortadaydı, ama sen rolünü harika oynadın. Her gizem kendi başına göz ardı edilebilecek kadar küçüktü, ama birlikte?" Uzandı ve bir ekmek rulosu alıp bir parça kopardı ve bir kase yağa batırdı. "İltaniler seni kaçırdıktan sonra gerçekten cevap aramaya başladım. Anneme üç adam öldürdüğünü söyledin. Ama bana iki adam vurduğunu söyledin. Bir şeyler uyuşmuyordu. Biri eksikti."

Yüzünü buruşturarak iç çekti. "Kahretsin. John."

"Kesinlikle. Ve onu ikinci kez hayatta bıraktığında? Onu limandan kaçarken gördüğümde? Ah, o zaman her şey çok açık ve netti. Ondan sonra cevaplar için ona para ödemek çok kolaydı." Raziel, yakut gözlerinde neşe

parıltısıyla güldü. “Herkes satılıktır. Özellikle de dönecek bir evi kalmadığında.” Ekmek parçasını ağzına attı.

"Siktir git."

Yutkundu ve öne doğru eğildi, tıpkı kanaryayı yemiş kedi gibi sırtıyordu. Ve o da kanaryasıydı. "Söyle bana—Luciento'yu öldürmek. Bunu planlamış mıydın? Senin ne olduğunu biliyor muydu? Gözlerine bakıp kendisini ihanete uğratan bir peri mi gördü? Yoksa seni sadece zavallı, yanlış yola sapmış bir insan olarak mı düşünerek mezara girdi?"

Kadın gözlerini kapattığında, yüzü istemsiz bir acıyla buruştuğunda, adam cevabını almıştı.

Kahkahası kadının yan tarafına saplanan bir bıçak gibiydi. "Ne harika! Biliyormuş. Acaba birbirinizi tanıyor muydunuz? Ne muhteşem bir kader cilvesi olurdu değil mi?"

"Siktir git."

“Yanlış anlıyorsun, küçük katilim! Etkilendim! İntikam için bu kadar ileri gittiğine göre, Runne'da yaşayan ya da ölü herkesten daha çok benden nefret ediyor olmalısın.” Önlerindeki masayı işaret etti. “Attığın adımlara bak. Kendini maruz bıraktığın tehlikelere. Sanırım tüm bunları beni öldürmek için yaptın.”

Ona dümdüz baktı, içten içe belki de ona doğru bakışı atarsa sadece bu şekilde öleceğini umuyordu.

“Evet.” Başka bir ekmek diliminin üzerine çiğ et ve sebze salatasına benzeyen bir şey kaşıklamaya başladı. “Peki. Kimi öldürdüm? Kime yanlış yaptım da hayatıma karım olarak gizlice girdiniz, benimle yattınız, böylesine büyük bir hileye başvurdunuz ve sırtıma bıçak saplamak için kendi türünüze ihanet ettiniz?”

Sessizlik.

“Sevgili, tatlı, harika küçük katilim.” Razel içini çekti ve kızarmış ekmeği masaya bıraktı. “Gerçekten anlamalısın—oyunun bitti. Kaybettin. Ancak bunun nasıl sonuçlanacağı tamamen sana bağlı.”

"Ne demek istiyorsun? Beni öldüreceksin."

“Yapabilirim. Kesinlikle aklımda olan sonuçlardan biri bu, evet.” Gerçek Monica'ya baktı. “Ama bu garip bir durum. Kendinize şunu soruyor olmalısınız... eğer biliyorsam, eğer bir süredir biliyorsam, neden henüz sizi öldürmedim? Ve bu nedenle, ben de size soruyorum—neden beni öldürmediniz? Ya da en azından denemediniz. Sizi hafife aldığım birçok an oldu ve siz de fırsatınızı yakaladınız.”

Ona ifadesiz bir şekilde baktı. Ona bu bilgiyi vermeyecekti. Yine de, ne olduğunu öğrendikten sonra neden onu öldürmediğini merak ediyordu.

İç çekti. “Elbette, benim için sizi şimdi öldürmek son derece temiz bir çözüm olurdu. İkinizi de öldürüp okyanusa atabilir, cesedini de kalenin şapelindeki çukura atabilirdim. Kurban tamamlanmış olurdu. Yeni eşim ölmüş olurdu. Kimsenin iki Monica Valan olduğunu bilmesine gerek kalmazdı.”

Gerçek Monica, ağzındaki bezin içinden hıçkırarak ağladı.

"Bırakın gitsin. Bunların hiçbirini hak etmiyor."

“Onu bulmak eğlenceli bir mücadeleyleydi. Neyse ki, para zekâ satın almıyor. Metropolde kaldı ve ona verdiği o birikimi harcamaya başladı. Dikkat çekti. Ve bu da onu bulmayı kolaylaştırdı.” Raziel biftek ve tostları alıp yedi. Tekrar konuşmadan önce çiğnedi ve yuttu. “Gerçekten yemelisin, canım.”

"Eğer onun yaşamasına izin verirsiniz, sorularınızı cevaplayacağım."

“Benimle anlaşma yapabilecek durumda olduğunu düşünmen gerçekten çok sevimli.” Kendine başka bir atıştırma hazırlamaya başladı. “Hayır, eğer onun bu durumdan sağ kurtulmasını istiyorsan, sorularımı cevaplayacaksın.”

Ona ifadesiz bir şekilde baktı.

“Pekâlâ.” Tostu bırakıp sandalyesinden kalktı ve Monica’nın yanına gitti. Bir elindeki kelepçelere uzandı. “Ona kendi parmaklarını tost üzerinde yemesini emrettiğimde nasıl hissedeceğini merak ediyorum.”

“Dur! Dur!” diye bağırarak istedi Nadi. Gözlerini sıkıca kapattı ve ellerini üzerlerine koydu. Haklıydı. Kaybetmişti.

Onun sandalyesine geri oturduğunu duydu. "Eğer bu bir teselli olacaksa, oyunu son derece iyi oynadın sevgilim. Bütün tuhaflıkları neredeyse görmezden gelecektim—istiyordum da. Ama tadının nasıl olduğunu fark edeceğimi düşünmedin mi?"

"Çekiciliğimin bunu gizli tutacağını umdum."

“Ah, demek şekil değiştiren birisin. Bunun tek seferlik bir yanılsama olmadığını ummuştum. Hakkını vereyim, beni inanılmaz derecede iyi kandırdın.” Düşünceli bir şekilde mırıldandı. “Ama şimdi, tam olarak neyle evli olduğumu çok merak ediyorum. O halde, başka hiçbir şey söylemeyeceksen, önce bununla başlayalım. Bana çarpık, şekli bozulmuş yüzünü göster.”

Nadi kucagına baktı. Kaybetmişti. Her şey bitmişti. Yüzünü görmesinin ne önemi vardı? Onu iğrenç, tiksiniç bir peri olarak görmesinin ne önemi vardı? O, düşmanıydı. Onu öldürmek için korkunç şeyler yapmıştı ve başarısız olmuştu. Bütün bu girişime başladığında bunun en olası sonuç olduğunu biliyordu. Ama denemişti. Ve bunu bilerek onurlu bir şekilde ölebilirdi.

"Hadi ama, eminim hayatımda çok daha iğrenç şeyler görmüşümdür. Ayağa kalk ve bana gerçekte ne olduğunu göster." Raziel, şarap kadehinin kenarından ona sıırttı.

"Gerçek halimle ayakta duramıyorum." Sekiz metrelik bir balık kuyruğuna sahip olmak, ayakta durmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

"İlginç! Şimdi daha da meraklandım." Güldü. "Öyleyse kalk, şuraya otur ve bana göster." Masadaki silahı aldı ve ona doğrulttu. "Şimdi seni korkunç, yapışkan bir kütle olarak hayal ediyorum."

Titreyen elleriyle Nadi ayağa kalktı ve güvertede yaklaşık bir buçuk metre uzaklıktaki bir banka doğru yürüyüp oturdu. Ağlamayı reddetti. Onun tiksintisine kendi nefretiyle karşılık verecekti.

İşte öldürmeye geldiği canavar buydu. Ve şimdi, onu boşluğa gönderecekti. Yakında, bir şekilde huzura kavuşacaktı. Ve onun tiksintisine meydan okuyarak karşılık verebilirdi.

Raziel onun önünde durdu. "Devam et."

Derin bir nefes aldı, tuttu ve yavaşça verdi. Ve hayatında ilk ve muhtemelen son kez bir vampirin önünde büyüsunü bıraktı.

* * *

Raziel, peri katilinden ne bekleyeceğini bilemiyordu. Küçük suikastçısından, casusundan, sızıcısından. Yatağına gizlice giren, ona bu kadar yaklaşmasına izin verilen kişiden. Gerçekte ne olduğunu bilmesine rağmen, onu yatağına almaktan zevk aldığı kişiden.

Kurşun vücudundan çıkarıldığından beri "Monica Valan"da bir gariplik olduğunu biliyordu. Ama artık bulmacanın cevabını bildiğine göre, parçalar başından beri oradaydı. Peki, onu öldürme fırsatı kaç kez olmuştu da bunu yapmamıştı?

Ona kaç kez yalan olamayacak kadar yoğun bir arzuyla bakmıştı?

Onun arzusuna kendi arzusuyla kaç kez karşılık vermişti?

Sürprizlerle dolu bir yaratık.

Raziel, peri suikastçısının banka doğru yürüyüp oturmasını izledi, ardından Monica'nın silueti parıldayarak ortadan kayboldu.

Raziel ise sadece bakakaldı.

Uzun, simsiyah saçları ince beline kadar uzanıyordu. Batan güneşin yeşil ve mavi tonlarını yansıtan dalgalar halinde kıvrılıyordu. Ten rengi soluktu, yakından bakıldığında hafif bir deniz yeşili tonu da vardı.

Monica kıvrımlı hatlara sahipken, onun perisi çevikti. Kaslıydı. Hareket için yaratılmıştı. Çeviklik için. Bir köpekbalığı gibi güç ve hızla suda ilerlemek için. Ama yine de parmaklarını batırmak istediği yerlerde kıvrımları vardı.

Dudakları siyahtı ve bunun boyayla yapılmadığını biliyordu.

Ama en dikkat çekici özelliği... kuyruğuydu. Belden aşağısı, hâlâ giydiği siyah ipek elbisenin altında gizli olan kısımda, uzun, sivri uçlu bir balık kuyruğu vardı. Pulları yağla kaplı siyah renkteydi ve gökkuşağının her renginde parlıyordu.

Yüzgeçleri yırtılmış siyah danteli andırıyordu. Suyun içinde yüzerken nasıl göründüklerini merak etti.

Birdenbire onu böyle çıplak görmek istedi. Onu tüm ihtişamıyla görmek istedi. Onu incelemek istedi. Ona dokunmak istedi. Ürkütücüydü ama zarif de. Hayalet gibi, musallat olmuş ve ruhani bir şeydi. Dalgaların arasında, yoldan çıkmış denizcileri ölüme sürüklemek için gelmiş bir ruh gibi görünmeliydi.

O, hayatında gözlerinin gördüğü en güzel şeydi.

Ona doğru bakışlarını diktiğinde, nefret ve kin dolu ifadesiyle, ay ışığı altındaki her renkteki opaller gibi parıldayan siyah gözleriyle, onu öpmek ve o öfkenin tadına bakmak istedi. O minik dişlerinin dudağını delmesini istedi. Boğazını tekrar kendi boğazı olarak sahiplenirken, ona karşı duyduğu dizginsiz tiksintiyi hissetmek istedi.

Buraya küçük suikastçısını öldürme niyetiyle gelmişti.

Şimdi mi? İkisinin de bir seçim yapması gerektiğini düşündü.

* * *

Raziel'in ona sessizce, ifadesiz bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapmaması üzerine Nadi içini çekti ve bakışlarını başka yöne çevirdi. Şeklini değiştirerek insan formundaki kendi suretini giydi. "Karada kuyruk çok kullanışsınız," diye mırıldandı.

Ayağa kalktı ve aniden, adam onu öldürmeden önce bir içki içmek istedi. Adamı ve hâlâ ona doğrultmuş olduğu silahı görmezden gelerek masaya geri döndü ve sandalyesine oturdu.

Kırmızı şarap kadehini alıp bir dikişte içti ve kendine bir kadeh daha doldurdu. "Monica'yı bırak."

Başını salladı. "Ne yazık ki, ölmesi gerekiyor. Yarım kalmış bir iş bırakamam. John zaten öldü, korkarım."

Utunarak başka yöne baktı. Haklıydı. Nadi bundan nefret ediyordu ama onun mantığına karşı çıkamıyordu. Yakalanmasına neden olan şey, açıkta bıraktığı sorunlardı. Monica ve John'u öldürmüş olsaydı, bu durumda olmazdı. Ve ahlakı olmayan bir vampir için, onları ortalıkta bırakmanın hiçbir anlamı yoktu. "En azından çabuk olsun lütfen. Bunların hiçbirini hak etmiyor."

Monica'nın çığlığı, ağzındaki bez yüzünden boğuk bir şekilde çıktı.

"Sadece 'lütfen' dediğiniz için."

Beklediğinden daha hızlı hareket etti. Kahrolası vampirler. Bir hareket karmaşası, bir çıtırtı ve Monica'nın kafası korkunç bir açıyla büküldü. Gözleri kocaman açılmıştı, bir anlık korkuyla donakalmıştı—ama acı hissetmiyordu.

"Kahretsin." diye iç çekti. "Özür dilerim," diye mırıldandı ölü kıza.

"Mm." Monica'nın başını okşadı. "Senin versiyonunu daha çok beğendim. Bu çok ağladı. Tam da beklediğim gibiydi. Sen değildin. Bu benim ilk ve en yüksek alarmım olmalıydı." İçini çekerek yerine oturdu ve sanki masada bir ceset yokmuş gibi yemeye devam etti. Doğrusu, odada bir ceset varken daha kötü şeyler de yapmışlardı zaten. "İsim."

"Nadi."

"Nadi." Sanki dilinde deniyormuş gibi tekrarladı. "Harika. Monica'ya göre çok daha iyi." Gerçek kadına baktı. "Kusura bakma." Tekrar Nadi'ye baktı. "Klan adı?"

Ona attığı bakış, o boşluğu alevlendirip tekrar donduracak cinstendi. Uzun ve acı dolu bir sessizliğin ardından, sonunda gerçeği bir tuğla gibi yüzüne vurdu. "İltani."

Raziel kakhahayla güldü. "Aa, bu çok komik! Peki Luciento senin için ne ifade ediyordu?"

"Amcam. Seksen yıl kadar önce, belki biraz daha fazla önce, ailemi sen öldürdün."

"Ah, evet. Şimdi hatırlıyorum! Bazı kısımlarını. Sanırım yol kavşaklarından birinin altındaki bir depoydu? O gece kaç kişiyi öldürdüğümü size söyleyemem bile." Dakikalar önce hazırlayıp bıraktığı yemeği yedi. "Bunca zamandan sonra her şey birbirine karışırsa beni affedersiniz. Hatırlamıyorum. Ama sen benim intikamım için amcanı öldürdün. Nefretin ne kadar da eksiksiz olmalı."

Kadın sustu ve zehirli bir sessizlikle ona bakmaya devam etti.

"Bu da gizemi daha da derinleştiriyor." Raziel onu inceledi. "Beni öldürmek için birçok fırsatın vardı. Bunun yerine, bildiğim kadarıyla, şimdiye kadar öldürmeyi başardığın tek adamım Hank oldu. Ve onun sana bir hamle yapıp elini zorlaması beni şaşırtmazdı."

"Onu kıskırttım. Ama çok da yanılmıyorsun." İkinci kadeh kırmızı şarabının yarısını çoktan bitirmişti. Umursamıyordu. "Bu yolculukta korumalarından sadece biri varken seni öldürmenin daha kolay olacağını düşündüm."

Raziel kıkırdadı. "Haklısın." Şarap şişesini kavrayıp bardağını doldurdu. "Yine de aklımda şu soru kalıyor: Neden beni henüz öldürmedin? Belli ki tecrübeli bir suikastçısın. Yani, sınırlardan kaynaklanmıyor."

"Ben bir suikastçiyim çünkü sen benim klanımı katlettin. Seninle karşılaşmadan önce ne yaptığımı bilmek istedim."

"Akıllıca. Şimdi bana cevap ver. Fırsatın varken neden beni öldürüp işi bitirmedin? Neden uzattın? Kendini tehlikeye attın ve şimdi başarısız oldun."

"Bütün ailemi gözümün önünde katlettin. Ben de aynısını senin için yapmak istedim. Ve... ayrıca, sen sadece bir belirtisin, bana olanların sebebi değilsin. Nostrom soyu bir veba." Nadi zavallı ölü insan kızına baktı. Ne büyük bir kayıp.

"Belirti, sebep değil. Bunu beğendim. Peki, o zaman sevgili Nadi'm. Karım. Bir anlaşma teklif etmek istiyorum."

"Bir... anlaşma mı?" Kaşlarını çatı. "Dinleyelim bakalım." Eğer hayatta kalmanın bir yoluysa –sadece bir saat daha– kabul etmeye değer olabilirdi. Raziel onu yaşatacak kadar aptalsa, hâlâ bir çıkış yolu olabilirdi.

Ama neden onun yaşamasına izin verdi ki? Onun için ne planlamış olabilirdi ki?

“Senin gibi yeteneklere sahip birine ihtiyacım var.” Raziél’in gözleri batan güneşin ışığında neredeyse kehribar renginde parlıyordu. “İşte teklifim, Nadi. Seni yaşatacağım...”

Ağzından çıkan sonraki sözler, hayatının gidişatını asla tam olarak anlayamayacağı bir şekilde değıştirdi.

"Eğer tüm ailemi öldürmeme yardım edersen..."

Devamı gelecek...

* * *

Nadi ve Raziél'in ölümcül, yasak aşkının devamını mı merak ediyorsunuz?
Kathryn Ann Kingsley'nin bültenine kaydolun ve yeni yayınlardan ilk siz haberdar olun.

Buradan kayıt olun!

KATHRYN'DEN DAHA FAZLA BİLGİ DİNLEYİN

Kathryn'in en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan kayıt olun!

E-posta adresinizi asla başkalarıyla paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

KATHRYN ANN KINGSLEY'İN KİTAPLARI

SOY AĞACI

Yılanın Gelini

UNDER'IN MASKELERİ SERİSİ

Alevlerin Kralı

Gölgelerin Kralı

Rüyaların Kraliçesi

Kanın Kralı

Hiç Kimsenin Kralı Değil

Tüm Kraliçelerin

DEMİR KRİSTAL SERİSİ

Karanlık Bir Prensi Büyülemek

Karanlık Bir Kalbi Bağlamak

Karanlık Bir Kafesi Kırma

Karanlık Bir Lordu Sevmek

Sesli olarak da mevcuttur.

Karanlık Bir Prensi Büyülemek (İngiltere ve ABD'de mevcuttur)

Karanlık Bir Kalbi Bağlamak (İngiltere ve ABD'de mevcuttur)

Karanlık Bir Kafesi Kırma (İngiltere ve ABD'de mevcuttur)

Karanlık Bir Lordu Sevmek (İngiltere ve ABD'de mevcuttur)

Tam liste için www.kathrynkingsley.com adresini ziyaret edin.

KATHRYN'DEN BİR MEKTUP

Değerli Okuyucu,

Yılanın Gelini'ni okuduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Dürüst olmak gerekirse, "vampir ve peri, mafya, karanlık fantastik romantizm" yazmaya karar verdiğimde neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum. Ve ortaya çıkan şey, şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim hikayelerden biri oldu.

Eğer siz de okurken benim yazarken aldığım kadar keyif aldıysanız ve en son yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kayıt olabilirsiniz! E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan kayıt olun!

Bazı yazarlar kitap yazıp çekmecedeki bırakırlar ve insanların onlarla nasıl etkileşim kurduğuna hiç aldırılmazlar. Ben o yazarlardan değilim. Sizden haber almak ve kitabın size nasıl hissettirdiğini öğrenmek beni çok mutlu eder. Sizi güldürdü mü? Ağlattı mı? Sizi şaşırttı mı? Raziel ve Nadi'ye benim kadar aşık oldunuz mu? Uğrayın ve bana bildirin veya bir yorum bırakın.

Yazım tarzımı beğendiyseniz ve daha fazla içeriğimi görmek isterseniz, aşağıdaki bağlantılarıma göz atabilirsiniz. Tekrar teşekkürler.

Size en tatlı kabusları diliyorum,

Kathryn

www.kathrynkingsley.com

ALEVLERİN KRALI

ALTININ MASKELERİ KİTAP 1

Karanlık bir krala bağılı...

Under dünyasında herkes sihir gücüne sahip. Herkes altı yönetici hanedandan birine mensup.

Ben hariç herkes.

Yeraltı dünyasının tamamı kadim Düşüş Töreni için toplandığında ve zayıflığım ortaya çıktığında, aç gözler bana çevriliyor. Kimileri için eşsizim, çözülmesi gereken bir gizemim. Kimileri içinse avım.

Bundan sonra her gün hayatta kalma mücadelesi olacak.

En tehlikelisi ise, Gölgeler Evi'ni yöneten gizemli kral Aon'un dikkatini çekmiş olmam. Karanlık ve baştan çıkarıcı olan Aon, rüyalarım giriyor ve kontrol edemediğim bir arzuyu alevlendiriyor.

Aon'un bir canavar, bir katil ve daha da kötüsü olduğunu söylüyorlar... Peki neden kendimi ona çekilmiş hissediyorum? Yüzü bir maskenin ardında gizli, ama sesi ve dokunuşu beni büyülüyor.

Yeraltı dünyasının büyüğü değişmeye başlayınca, altı hanedan güç mücadelesine girer ve ben de Aon'un rakipleriyle ölümcül bir kedi fare oyununa girerim. Çünkü aramızdaki bağı keşfederlerse, beni yok etmek için her şeyi yapacaklardır.

King of Flames, Raven Kennedy, Nikki St. Crowe ve Penelope Barsetti hayranları için mükemmel olan, kötücül krallar ve karanlık romantizmi konu alan, altı kitaptan oluşan, tutkulu ve bağımlılık yapıcı bir serinin başlangıcıdır.

Tamamen gözden geçirilmiş bu yeni baskı, her zamankinden daha karanlık ve daha baharatlı.

Buradan alın!

GÖLGELERİN KRALI

ALTININ MASKELELERİ KİTAP 2

Hayatımı kurtardı. Artık ona aitim...

Aon Under'a geri döndüğünde ölümden saniyelerle kurtuldum ve beni sarayına götürdü. Şimdi karanlık bir lüksün içinde, balo salonlarında ve kütüphanelerinde dolaşıyorum, bu ölümcül dünyada kendime bir yer arıyorum.

Gölgelerin Kralı, insanların anlattığı her şeyin ta kendisi: acımasız, vahşi, en karanlık büyü'nün ustası ve acının prensi.

Ama yine de onun dokunuşuna özlem duyuyorum.

Birlikte kapana kısılmışken, aramızdaki çekim tutkuya dönüşüyor. Ben onun sevgilisi miyim, misafiri mi yoksa tutsağı mı? Gerçekten ona aşık olmam mümkün mü?

Kesin olan bir şey var. Eğer Aon'un korumasından ayrılırsam, rakipleri beni avlayacak. Etrafımızı saran çemberi daraltırken, kadim bir savaş Under'a geri dönüp ikimizi de ayırmadan önce, beni ona bağlayan büyüü ortaya çıkarmalıyım...

Gölgelerin Kralı, Raven Kennedy, Nikki St. Crowe ve Penelope Barsetti hayranları için mükemmel olan, kötücül krallar ve karanlık romantizmi konu alan, altı kitaptan oluşan, tutkulu ve bağımlılık yapıcı serinin ikinci cildir.

Tamamen gözden geçirilmiş bu yeni baskı, her zamankinden daha karanlık ve daha baharatlı.

Buradan alın!

HAYALLERİN KRALIÇESİ

Öldüm. Ama bu sadece başlangıçtı...

Uyandığımda kendimi, harabe halindeki ve sarmaşıklarla kaplı, uçsuz bucaksız, terk edilmiş bir sarayda buluyorum. İçimde bir şeyler kıpırdanıyor ve dokunuşumla garip bir sihir canlanıyor.

Buraya nasıl geldim? Ve neye dönüştüm?

Aon'a duyduğum tutku en başından beri tehlikeliydi. Rakipleri bana karşı birleştğinde, Under'ı bir başka yıkıcı savaştan kurtarmak için öldüm.

Fakat bu aleml şekillendiren karanlık güçler benimle henüz işlerini bitirmedi... Kontrol edemediğim bir sihirle, Düşler Evi'nin kayıp sihriyle hayata geri dönüyorum.

Aon beni harabelerin arasında buluyor. İçimdeki dizginlenmemiş gücü hissedebiliyor ve bu bizi her zamankinden daha çok yakınlaştırıyor. O, gizli yeteneklerimi kışkırtmaya çalışırken, acı ve arzunun dansına giriyoruz.

Aon bir canavar ve onun neler yapabileceğini asla unutmamalıyım. Ama Under'a daha da korkunç bir şey geliyor. Hayatta kalma umudum olması için sihrimi serbest bırakmalı ve Düşlerin Kraliçesi olmalıyım...

Düşlerin Kraliçesi, Raven Kennedy, Nikki St. Crowe ve Penelope Barsetti hayranları için mükemmel olan, kötücül krallar ve karanlık

**romantizmi konu alan, altı kitaptan oluşan, tutkulu ve bağımlılık yapıcı
serinin üçüncü cildidir.**

**Tamamen gözden geçirilmiş bu yeni baskı, her zamankinden daha
karanlık ve daha baharatlı.**

Buradan alın!

KAN KRALI

ALTININ MASKELERİ KİTAP 4

Yeraltı dünyasının kralları ve kraliçeleri geri döndüler...

Büyüm, Under tarihinin en tehlikeli varlıklarını uyandırdı. Tahtlarını geri alırken, aralarındaki rekabet hepimizi savaşa sürükleyebilir.

Aon, içimdeki güçleri açığa çıkararak ve bana savaşmayı öğreterek beni bu ana hazırlamaya çalıştı.

Ama yöntemleri hayal edebileceğimden çok daha acımasızdı. Aramızdaki tutku hala canlılığını koruyor. Ancak arkadaşımı hiç tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan kurban etme şeklini asla affedemem.

Şimdi, ölümcül bir mücadele başlarken, Aon ile olan ilişkim tamamen koptu. Tek başımayım... ve korumasızım.

Ama artık hayal edilemez güçlere sahip düşmanlarla karşı karşıya kalan çaresiz bir ölümlü değilim. Onlardan biriyim—Rüyaların Kraliçesi.

Hayatımı kurtarmak ve bu dünyayı iyileştirmek için ölümcül yeni müttefikler edinmeliyim. Ama Aon ile olan bağım ve artık inkar edemediğim aşk, Under'ın tamamını bana karşı çevirecek mi?

King of Blood, Raven Kennedy, Nikki St. Crowe ve Penelope Barsetti hayranları için mükemmel olan, kötücül krallar ve karanlık

romantizmi konu alan, altı kitaptan oluşan, son derece sürükleyici ve bağımlılık yapıcı serinin dördüncü cildidir.

Buradan alın!

HİÇBİRİN KRALI

ALTININ MASKELEİ KİTAP 5

Aon gitti. Onun yerine korkunç yeni bir kral tahta geçti.

Under'da güneş beş bin yıl sonra ilk kez doğuyor ve bir sihir dalgası bildiğim dünyayı paramparça ediyor.

Aon'un bana olan aşkı pervasız ve vahşi. Rakipleri bana saldırdığında, öfkesi Yeraltı Dünyası'nın gizemli yaratıcıları olan Kadim Varlıklar'ı serbest bıraktı.

Şimdi ise Aon, kadim varlıkların gücüyle dönüşüme uğruyor ve zihnini kontrol altına alıyorlar. Onun yerini tanımadığım bir canavar aldı.

Her Şeyin Kralı.

Demir kadar sert ve taş kadar soğuk olan Her Şeyin Kralı tek bir amaç için yaratıldı: hükmetmek. Aon'un bedenine sahip olabilir, ama sevdiğim karanlık ve tutkulu adama hiç benzemiyor.

Onu bana geri getirmenin tek yolu bu yeni tiranı yenmek. Under'ın şehirlerinin ve saraylarının kalıntıları arasında saklanarak, eski dostlarımla ve eski düşmanlarımla bir araya gelip her şeyi göze alacağımız bir saldırı planlıyoruz.

Duygularımın üstesinden gelip Aon'un ikizini yok edebilir miyim? Ve Aon'u parçalamadan Her Şeyin Kralı'nı yenebilir miyim?

"King of None", Raven Kennedy, Nikki St. Crowe ve Penelope Barsetti hayranları için mükemmel olan, kötü niyetli krallar ve karanlık romantizmi konu alan, altı kitaptan oluşan, tutkulu ve bağımlılık yapıcı bir serinin beşinci kitabıdır.

Buradan alın!

TÜMÜN KRALIÇESİ

ALTININ MASKELEİ KİTAP 6

Her Şeyin Kralı beni kendine ait sayıyor.

Aon kadim bir büyüyle dönüştürüldü. Şimdi Under'ı ezici bir demir pençesiyle tutuyor.

Sadece ben özgürce dolaşıyorum. Çünkü Her Şeyin Kralı, Aon'dan neredeyse her yönden farklıdır, ama bir ortak noktaları vardır...

Bana karşı yakıcı bir arzu.

Kralın önünde eğilerek ölümcül bir ikili oyuna başlıyorum... Ve onu yok etmeye hazırlanıyorum.

Ama sonra bana, eğer onun gelini olmayı kabul edersem, bu dünyayı birlikte şekillendirme şansı sunuyor.

Aon'un bu tuhaf haline karşı koyabilir miyim? Büyüsü insanı sarhoş ediyor. Yüzü ve bedeni, sevdiğim adama ait.

Bu ayartmaya karşı koymam gerektiğini biliyorum. Ama harekete geçme anı geldiğinde ve Under'ın kaderi benim ellerimde olduğunda, harekete geçebilecek miyim?

Queen of All, Raven Kennedy, Nikki St. Crowe ve Penelope Barsetti hayranları için mükemmel olan, kötücül krallar ve karanlık romantizmin yer aldığı, altı kitaptan oluşan, ateşli ve bağımlılık yaratan bir serinin destansı finalidir. Tamamen gözden geçirilmiş bu yeni baskı, her zamankinden daha karanlık ve daha ateşli.

Buradan alın!

KARANLIK BİR PRENSİ BÜYÜLEYMEK

DEMİR KRİSTAL SERİSİ 1. KİTAP

Bir krallığı kurtarmak için bir canavarı büyülemesi gerekiyor.

Büyülü Avalon diyarına ışınlanan Gwen, kendini oranın karanlık ve güzel hükümdarı Demir Prens Mordred'in ellerinde bulur.

Prens, Avalon'da mutlak güce sahip ve rakiplerini büyüğü bir kristal hapisaneyeye hapsediyor. Ancak Gwen'e karşı garip bir nezaket gösteriyor.

Başka kaçış yolu görmeyen Gwen, Mordred'in düşmanıyla bir anlaşma yapar. Kristali kırabilirse, evine dönebilecektir.

Gwen, Mordred'in kalbini çalmak ve onun en değerli varlığını yok etmek amacıyla onun sarayına katılır.

Aralarında anında bir arzu kıvılcımı çıkıyor. Ancak Mordred tehlikeli bir ev sahibi. Yaklaştıkça, tutkusu ve öfkesi daha da alevleniyor.

Gwen'in ona güvenmesi aptallık olurdu.

Ve onun güvenini boşa çıkarmak daha da aptalca olurdu...

Sürükleyici bir karanlık peri masalı ve baştan çıkarıcı bir fantastik aşk hikayesi; yavaş yavaş gelişen bir çekim, düşmanlıktan aşka dönüşen bir

diyalog ve büyüleyici bir kötü karakter. Demir Kristal serisi, Sarah J. Maas, Elisa Kova ve Danielle L. Jensen hayranlarını büyüleyecek.

Buradan alın!

KARANLIK BİR KALBİ BAĞLAMAK

DEMİR KRİSTAL SERİSİ 2. KİTAP

“Koş, Gwen. Koşabildiğin kadar uzağa ve hızlı koş. Çünkü seni yakaladığımda... Artık benim olacaksın.”

Gwen, Demir Kristali parçalayıp Avalon'a büyüü geri getirdiğinde, Mordred'in kalbini de paramparça etti. Mordred'e duyduğu tutku ile onun ihanetine duyduğu öfke arasında kalan Gwen, vahşi doğaya kaçtı.

Gwen'in tercihi Avalon'u dönüştürdü ve ada, kristalden kurtulan büyüü harikalarla dolup taşı. Ancak Gwen aynı zamanda acımasız ve kaotik elementalleri de serbest bıraktı. Mordred'den intikam almak için can atan elementallerden bazıları Gwen'i müttefik olarak görürken, diğerleri onu rehine olarak görüyor.

Şimdi, Demir Prens Gwen'i amansızca avlıyor, geceleri ise onu rüyalarında ziyaret ediyor; aralarındaki bağı koparamıyor. Gwen onun zayıf noktası. Eğer düşmanları onu ele geçirirse, onu tekrar yanına döndürmek için her türlü anlaşmayı yapacağını, her türlü yemini bozacağını biliyor.

Elementaller savaşa hazırlanırken, Gwen imkansız bir seçimle karşı karşıya kalacak. Avalon'un büyüünün bir kez daha yok olmasına seyirci mi kalacak? Yoksa sevdiği adamı devirmek için savaşacak mı?

Yavaş yavaş gelişen ve giderek hızlanan bir gerilimle devam eden Demir Kristal serisi, büyüleyici kötü karakterler, karanlık büyü ve

nefes kesen sürprizlerle dolu. Eğer Sarah J. Maas, Laura Thalassa ve Carissa Broadbent hayranıysanız, Karanlık Bir Kalbi Bağlamak sizi gece geç saatlere kadar okumaya teşvik edecek.

Buradan alın!

KARANLIK BİR KAFESİ KIRMAK

DEMİR KRİSTAL SERİSİ 3. KİTAP

Onu adeta yiyip bitirecek bir öfkeyle öpüyordu. Kadın buna ihtiyaç duyuyordu. Öfkeye ve arzuya ihtiyacı vardı. Son bir kez daha.

Gwen, sevdiği adamın esiri...

Avalon savaşı sırasında Mordred'in düşmanlarının safında yer aldı ve iblis Grinn'in her zamankinden daha güçlü hale gelmesine izin verdi.

Mordred ve Gwen arasında tutku hâlâ şiddetli bir şekilde yanıyor. Ancak karanlık prens duygularını bastırıyor ve Gwen'e onu eve gönderdiğini söylüyor. Bir daha Avalon'u ya da onu asla göremeyeceğini belirtiyor.

Ancak Avalon'un kendine özgü planları var. Adanın büyüsü Gwen'i geri çekiyor ve ona göz kamaştırıcı yeni yetenekler kazandırıyor.

Gwen'in, sevdiği her şeyi ve herkesi yok edecek yıkıcı bir savaştan adayı kurtarmak için son bir şansı var. Ama Mordred'in öfkesini ve gururunu dizginleyebilecek mi? Ve bir iblise asla güvenilebilir mi?

Sarah J. Maas, Elise Kova ve Danielle L. Jensen hayranları için mükemmel olan, kalp atışlarını hızlandıran karanlık romantizm ve baştan çıkarıcı kötü karakterler serisinin devamı niteliğindeki "To Break a Dark Cage", sizi harikalar ve tehlikelerle dolu bir dünyaya götürecek ve nefesinizi kesecek.

Buradan alın!

KARANLIK BİR LORD'U SEVMEK

DEMİR KRİSTAL SERİSİ 4. KİTAP

Onu umutsuz, kusursuz bir kucaklamayla kendine çekti. Onu seviyordu. Ve onun için bu dünyayı yakmaya bile razıydı...

Gwen, akıllı paramparça olmadan önce Demir Prens'i kurtarmalıdır.

Yüzyıllar boyunca Mordred, Avalon'a hükmetti ve büyüsünü hapsetti. Şimdi ise elementaller iktidarı ele geçirdi ve onu kendi büyülü hapishanesinde sonsuza dek sürecek bir azaba mahkum etti.

Gwen, Mordred'in hayatını kurtarmak için onun cezasını kabul etti. Ancak onları birbirine bağlayan aşk inkar edilemez. Ne pahasına olursa olsun onu bulup kurtarmaya yemin etti.

Mordred'in zamanı hızla tükeniyor. Demir Kristal'in içinde hapsolmuş halde, öfke ve arzuyla yanıp tutuşuyor, geçmişin gölgeleriyle boğuşuyor. Akıl sağlığı pamuk ipliğine bağlı.

Gwen, kendisiyle kristal arasına giren herkesi yok edecek. Ama sevdiği adamı mı özgürleştiriyor? Yoksa Avalon'un şimdiye kadar tanıdığından daha acımasız ve korkunç bir gücü mü serbest bırakıyor?

Gwen ve Mordred'in hikayesi, Demir Kristal Dörtlüsü'nün dördüncü kitabı olan Karanlık Bir Lordu Sevmek'te yakıcı bir sonuca ulaşıyor. Savaşlar, ihanet ve ateşli romantizmle dolu bu seri, Sarah J. Maas, Elise Kova ve Danielle L. Jensen hayranları için mükemmel.

Buradan alın!

TEŞEKKÜRLER

Jack'e, saçmalıklarımı yorulmadan ortaya çıkardığı ve bu kitabı en iyi haline getirmeme yardımcı olduğu için teşekkür ederim.

Eşim Evan'a, saatlerce dizüstü bilgisayarında yazı yazarken gösterdiği tüm sabır ve cesaret için teşekkür ederim.

Ve özellikle de gotik, tuhaf, ürkütücü ve seksi olana duyduğu sevgi, "gerçek" bir profesyonel yazar olma hayalimi gerçeğe dönüştürmeme yardımcı olan Reb'e.

Bu senin için.

YAYIN EKİBİ

**Bir el yazmasını kitaba dönüştürmek birçok insanın çabasını gerektirir.
Bookouture yayın ekibi, bu yayına katkıda bulunan herkese teşekkür
etmek ister.**

Ses

Alba Proko
Melissa Tran
Sinead O'Connor

Reklam

Lauren Morrissette
Hannah Richmond
Imogen Allport

Kapak tasarımı

Damonza.com

Veri ve analiz

Mark Yaşı
Mohamed Bussuri

Editör

Jack Renninson
Melissa Tran

Metin düzenleyici

Rhian McKay

Düzeltilmen

Catherine Lender

Pazarlama

Alex Crow
Melanie Price
Occy Carr
Cíara Rosney
Martyna Młynarska

Operasyonlar ve dağıtım

Marina Valles
Stephanie Straub
Joe Morris

Üretme

Hannah Snetsinger
Mandy Hills
Ria Clare
Nadia Michael

Tanıtım

Kim Nash
Noelle Holten
Jess Readett
Sarah Hardy

Haklar ve sözleşmeler

Peta Nightingale
Richard King
Saidah Graham

Second Sky tarafından 2025 yılında yayınlandı.

Storyfire Ltd.'nin bir markası.
Karmelit Evi
50 Victoria Seti
Londra EC4Y 0DZ

www.secondskybooks.com

Avrupa Ekonomik Alanı'ndaki yetkili temsilci Hachette Ireland'dır.
8 Castlecourt Merkezi
Dublin 15 D15 XTP3
İrlanda
(e-posta: info@hbgi.ie)

Telif hakkı © Kathryn Ann Kingsley, 2025

Kathryn Ann Kingsley, bu eserin yazarı olarak tanınma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, herhangi bir veri depolama sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

E-kitap ISBN: 978-1-83618-735-6

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Kamu malı olanlar dışında kalan isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM